

GÜNDEM

3-4

Emperyalistlerin, Koronavirüs Fırsatçılığına Geçit Yok... Umut ve Direniş Salgından Daha Bulaşıcıdır!

Birkaç aylık kısa bir süre içinde isyancı kitlelerin dünyayı sarsan eylemlerinden pandemi sürecine

uzanan büyük ve sarsıcı değişimi anlamak ve buna göre şekillenmek isteyenler için Kaypakkaya, bulunmaz bir yol gösterici ve öğretmendir!

Emperyalistlerin korona virüs fırsatçılığına karşı 1 Mayıs, 6 Mayıs ve 18 Mayıs'ın anlattığı umut ve direnişin salgından daha bulaşıcı olduğudur!

özgür gelecek

pêşeroja azad

Ücretsiz

Gerçekler Devrimcidir

5 - 18 Mayıs 2020

15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 211

www.ozgurgelecek18.net

Dijital Baskı

KÖLELİK SERBEST 1 MAYIS YASAK!

EMEK

5

Emeğin Görünmeyen Yüzleri Depo ve Market İşçileri

Özgür Gelecek Gazetesi olarak koronavirüs salgını sonrası yaşanan süreç hakkında depo ve kurye işçilerinin karşı karşıya kaldığı sorunları Tez Koop-İş Sendikası'ndan Sancak Yıldız ile konuştuk.

Kaypakkaya'yı Anmak >24

Kaypakkaya'nın Görüşlerini Toplumsal Değişimlere İşlemek

Sınıf mücadelesinin araç ve gündemlerinde bir dizi farklılaşmanın yine zorunlu olarak karşımıza çıktığı bir zaman aralığında komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 47. yıldönümünü karşılıyoruz.

Canlı Yayın Etkinliklerimiz Sosyal Medya Hesaplarımızda Devam Ediyor

“Politik özneler korona günlerinde krizi ve 1 Mayıs’ı tartışıyor”

Özgür Gelecek Gazetesi olarak koronavirüs günlerinde yaşanan krizi ve 1 Mayıs sürecini konuşmak için Türkiye’nin politik özneleriyle birlikte canlı yayın aracılığıyla ile bir araya geldik.

27 Nisan Pazartesi akşamı saat 20.00’de başlayan programda Birleşik Devrimci Parti, Sosyalist Meclisler Federasyonu (SMF) ve Partizan Türkiye’de ve dünyada var olan kriz ve pandemi ile krizin ilişkisi, yaklaşan 1 Mayıs süreci ile emekçi kesimin içinde bulunduğu süreç tartışıldı.

İlk olarak söz alan Devrimci Parti temsilcisi Burcuğül Çubuk, yaşanan krizin, kapitalizmin yapısal bir krizi olduğunu belirtti. Kapitalizmin emperyalizm aşamasında yaşadığı krizlerin, bir silsile halinde devam ettiğini belirten Çubuk, 1800’lerin sonunda patlak veren krizin 1. Paylaşım Savaşı’nı doğurduğunu, 1929 Borsa Krizi’nin ise 2. Paylaşım Savaşı’nı doğurduğunu ve sistemin kendini toparlamaya çalıştığını belirtti.

Bu silsileyi 70’lerdeki petrol krizi, 2001 Mortgage Krizi ve 2008 Finans Kapital Krizi gibi krizlerin devam ettirdiğini belirten Çubuk, sistemin bu krizlerden çıkış sağlayıcı savaflara girdiğini, saldırgan ve sömürgeci bir politika izlediğini belirtti.

SMF adına söz alan Erdal Ataş ise kapitalizmin son 100 yıllık döneminde emekçilerin krizlere müdahale etmediği takdirde egemenlerin bir şekilde kendini dizayn ettiğini belirtti.

Pandemi sürecinin, zaten var olan krizi ortaya çıkarması sebebiyle kapitalizmin gerçek yüzünü çıkardığını belirten Ataş, kapitalistlerin bile kendi kendilerini eleştirdiğini belirtti. Kapitalizmin sağlık sisteminin, ekonomisinin çöktüğünü ve yönetemeyecek hale geldiğini belirten Ataş, çözümü halka deterjan içirmekle, zam politikalarıyla, sürü bağışıklığıyla ve sermayenin batmaması için tekrar işbaşı yapılmasında bulunduğunu belirtti.

Partizan adına söz alan Togay Okay ise adil yargılanma talebi ile girdiği Ölüm Orucu’nun 297. gününde yaşamını yitiren Mustafa Koçak’ı andıktan sonra 2019 Wu-

han Koronavirüsü’nden önce dünya çapında kitlelerin hareketliliğine vurgu yaptı.

2019’un bağımlı ülkelerde daha şiddetli ve keskin bir eylemler olmak üzere emperyalist merkezlerde de farklı şekillerde kendini dışa vuran, özellikle işçi sınıfının artan eylemleriyle kendini gösteren bir kitle hareketinin olduğunu belirten Okay, yolsuzluk, işsizlik gibi talepleri olan bu sokak hareketlerinin üstüne pandeminin geldiğini belirtti.

Programda daha sonra konuşmacılar Koronavirüs sürecinde Türkiye’ye geçerek, İktidarın sürece nasıl yaklaştıklarına dair görüşlerini dile getirerek, politik öznelerin var olan kriz sürecine dair yaklaşımlarını aktardı. Birlikte mücadelenin önemsenmesi gerektiğinin altı çizilen bu bölümün ardında neler yapılması gerektiğine dair son bölüm geçildi. Kurumlar sözlerine sürece dair çalışmalarını ve tartışmalarını aktardı. Canlı yayın bu bölümün ardından sona erdi.

Sendikalarla canlı yayında pandemi günlerinde işçi sınıfının sorunlarını konuştuk

20 Nisan günü yapılan yayında ise koronavirüs pandemisinde işçi sınıfının sorunları ve 1 Mayıs sürecini konuştuk.

Canlı yayında konuklar: DİSK’e bağlı Dev Yapı-İş Sendikası Genel Başkanı Özgür Karabulut ile İstanbul İşçi Sendikaları Platformu Dönem Sözcüsü Sinan Ceviz’di.

Konuklarımızla inşaat işçilerinin korona virüs pandemisinde maruz kaldığı sorunları, pandemiye bağlı iş cinayetlerini, sendikaların bu sürece ne oranda müdahil olduklarını konuştuk. Karabulut ve Ceviz ise özellikle son süreçte işçi sınıfının saldırılara daha fazla maruz kaldığını, iktidarın açıkladığı paketlerde işçi sınıfına bir şey çıkmadığını vurguladılar. Cumhurbaşkanlığı’ndan açıklanan “İşçi atılması yasaklandı” paketinin ise öz olarak içinin boş ve işçilere ücretsiz izni dayattığı belirtilirken, işsiz kalan işçilere verilmesi planlanan bin 177 liranın da “sefalet ücreti” olduğunu vurgulandı. Ayrıca Türkiye’de bu parayla geçinmenin imkansız olduğunu dile getirildi.

Yaklaşık 1 buçuk saat süren programın sonunda ise 1 Mayıs süreci tartışıldı.

Hapishanede “adil yargılanma” talebiyle ölüm orucunda olan Mustafa Koçak direnişininin 297. gününde ölümsüzleşti.

Ölüm Orucundaki Mustafa Koçak Yaşamını Yitirdi

Hapishanede “adil yargılanma” talebiyle ölüm orucunda olan Mustafa Koçak direnişininin 297. gününde ölümsüzleşti. Gizli tanık ifadesiyle ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çarptırılan Koçak’ın hayatını kaybetmesini Halkın Hukuk Bürosu Twitter hesabından duyurarak; “Müvekkilimiz Mustafa Koçak, ölüm orucu direnişininin 297. gününde şehit düşmüştür. Mustafa, adil yargılanma hakkı için, hücre hücre eriyerek, direnenek ölümsüzlüğe yürüdü. Bilin, devlet Mustafa’yı bir tanığımı mahkemede dinlememek için katletti. Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.” dedi.

Mustafa Koçak son yolculuğuna uğurlandı

Ölüm orucunun 297’nci gününde ölümsüzleşen Mustafa Koçak için Gazi Mahallesi’nde tören yapıldı. Cenazenin bulunduğu cemevi polis tarafından ablukaya alındı. Cemevine gelmek isteyenlere polis sokağa çıkma yasağını gerekçe göstererek engelledi ve yasağı ihlalden para cezası kesti. Cenaze töreninin yapıldığı cemevine Koçak’ın ailesi, arkadaşları, Halkların Demokratik Partisi (HDP) Milletvekilleri Züleyha Gülüm ve Musa Piroğlu katıldı.

Koçak’ın cenazesi kızıl bayrağa sarılı bir şekilde tabut için de tören alanına sloganlar eşliğinde getirildi. Sık sık, “Mustafa Koçak Ölümsüzdür”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak” sloganları atıldı. Törenin ardından cenaze Esenyurt ilçesine bağlı Kıraç İstiklal Mezarlığı’na doğru yola çıktı. Polisin engellemelerine rağmen burada defnedildi.

Mustafa Koçak’ın ailesine taziye ziyareti

İstanbul Partizan okurları ölüm orucu direnişininin 297’inci gününde ölümsüzleşen Mustafa Koçak’ın ailesine taziye ziyaretinde bulundu.

Taziye ziyareti sırasında devletin cenazelere bile tahammülünün olmadığı üzerine konuşmalar yapıldı. Koçak ailesi, Mustafa’nın başkalarının da kendisinin uğradığı gibi bir adaletsizliğe uğramalarını engellemek için böylesi bir direniş yolunu seçtiğini aktardı.

“Onurlu ve başı dik yaşadı, adalete aç ama yine de başı dik öldü”

Ziyaret sırasında, anne ve baba Koçak başta olmak üzere tüm ailenin Mustafa Koçak’ın onurlu mücadelesini ne kadar sahiplendiği görülmüyordu. Tüm devrimcileri Mustafa Koçak’ın can yoldaşı olduğu için artık kendi kardeşleriymiş gibi sahiplendiğini belirten aile, Mustafa’nın hem yaşarken hem de onun ardından düşüncelerine saygı duyduklarını belirtti.

Anne Koçak oğlunun cansız bedeninin bile başının dik olduğunu belirterek: “Onurlu ve başı dik yaşadı, adalete aç ama yine de başı dik öldü” dedi.

Mustafa Koçak ile yaptıkları telefon görüşmelerini de anlatan Koçak ailesi Mustafa’nın kendisi için değil başkalarının bu adaletsizliğe uğramalarını engellemek için bu direniş yolunu seçtiğini söylediğini belirttiler. Taziyenin ardından Partizan okurları, Kıraç İstiklal Mezarlığı’na defnedilen Mustafa Koçak’ın mezarını ziyaret etti.

Emperyalistlerin, Koronavirüs Fırsatçılığına Geçit Yok; Umut ve Direniş Salgından Daha Bulaşıcıdır!

ABD Başkanı Trump'ın, yeni tip Koronavirüs'ün Çin tarafından üretildiğine ilişkin yeni iddialarıyla bir kez daha alevlenen polemik, uzunca bir süre devam edecek gibi görünüyor.

Kendi istihbarat örgütünün, virüsün insan yapımı olmadığına yönelik açıklamalarına rağmen Trump'ın, söz konusu demeçleri kuşkusuz aptallığından, kişisel hırslardan veya egosundan kaynaklanmıyor. Trump'ın veya onunla aynı kategorideki çok sayıda devlet ve hükmet başkanının, açıklama ve yorumlarını, kişilik özellikleriyle çoğu zamanda cahillikleri veya aptallıklarıyla açıklama eğilimi, ana akım kalemşörler dışında özellikle de liberal cenahta epeyce yaygındır. Bundandır ki Trump, Johnson veya Putin'e dair bu kesimde kişiye odaklanan sayısız yorum ve analiz bulmak mümkündür.

Ne yazık ki bu tutum, tarihin sınıflar mücadelesinin bir ürünü olduğu gerçeğinin üzerinden atlayan idealist bir yaklaşım olmasıyla birlikte, devlet-sermaye ilişkisine dair de gerçeklerin üstünü örtmektedir. Bu perspektif, ezilen emekçi yığınları, gerçek sınıf düşmanları olan sermaye karşısında silahsızlandırıyor. Ancak ne Trump ne de Putin veya Asya, Afrika ve Ortadoğu'daki herhangi bir muadilini, onu iktidara getiren hâkim sınıflardan, sermayeden bağımsız düşünmemek gerekir.

ABD uluslararası sermayesinin bugün iktidarda olan fraksiyonu, Trump'ın tüm çıkışları, konuşma ve projelerinin temel kaynağıdır. Kuşkusuz her liderin kişisel özellikleri vardır; ancak bu, temsilcisi olduğu sermayenin talep ve politikalarını dile getirirken ortaya çıkan üslup farkı dışında bir şeye neden olmaz. Çoğunlukla da, söz konusu üslup tam da sermaye fraksiyonunun yaşama geçirmek istediği politikalar adına, rızasını ilk elden almak istediği, başka bir deyişle hedef kitleleri olarak belirlediği kesimlerin, ideolojik-politik ve kültürel kodlarından bağımsız düşünülemez.

Trump'ın, COVID-19 başlığında bugüne değin dile getirdiği, çoğunlukla da birbirleriyle çelişkili çok sayıda saçmalığını bu çerçevede ele almak gerekir. Nihayetinde Trump'ın, her demeci ve konuşması bir amaca hizmet etmektedir.

Kimi zaman gerekli önlemlerin alınmasını isteyen eyalet valilerine karşı taraftarlarının sokağa dökülmesini, kimi

Birkaç aylık kısa bir süre içinde isyancı kitlelerin dünyayı sarsan eylemlerinden pandemi sürecine uzanan büyük ve sarsıcı değişimi anlamak ve buna göre şekillenmek isteyenler için Kaypakkaya, bulunmaz bir yol gösterici ve öğretmendir!

zaman ağır can kaybını gizlemek için göçmen düşmanlığı ve ırkçılığı körüklemeyi, asıl olarak da çöken sağlık sistemine yönelik gerçek tartışmaların üstünü örtmeyi amaçlamaktadır.

Kuşku yok ki, uluslararası düzenin amiral gemileri, Birleşik Krallık ve ABD'de, COVID-19 salgınıyla birlikte ortaya çıkan gerçek, emperyalist kapitalizmin uzunca bir süredir yaşama geçirdiği neo-liberal politikaların en ileri halini göstermesi bakımından ibretliktir.

Evet açıkça söylemek gerekir ki, ABD ve İngiltere'de ortaya çıkan tablo emperyalist kapitalizmin; emekçilere, ezilen milyarlara neler sunabileceğine dair "en başarılı" örneği ifade etmektedir. Bu karanlık, korkunç ve yıkıcı tablonun gerçek sebebi olan kapitalist sistem, şapkayı eline alıp kendi kendisini sorgulamayacak, can çekiştirken daha fazla saldırganlaşacaktır!

Beklendiği üzere kapitalist düzen, COVID-19'un nereden çıktığı tartışmalarını sürdürse de virüsün açığa çıkardığı yeni durumu gelişmelerin asıl halkası olarak görmüş, bunu uzun yıllardır içinde debelendiği krizi aşmak için bir manivela olarak kullanmak için harekete geçmiştir.

Emperyalizmin krizine COVID-19 kalkamı!

Virüs, herhangi bir emperyalist güç veya doğal bir döngü sonucu ortaya çıkmış da olsa nihayetinde emperyalist sistemin te-

mel stratejisi, krizini tetikleyen bir katalizör işlevi gören COVID-19'u, "Allah'ın bir lütfü" olarak işlevselleştirmek olmuştur/olmaktadır!

Nitekim ABD'den Birleşik Krallığa; Almanya'dan İtalya ve Fransa'ya kadar emperyalist merkezlerde, salgın önlemi adı altında yapılanlar da temelde ezilen emekçi kitleleriyle değil ilkin krizlerini aşmak, ikinci olarak da bu salgın vesilesiyle rakiplerine çelme atmak adına hareket ettiklerini göstermiştir.

Salgın devam ederken sözünü ettiğimiz ülkelerde, işçi sınıfı ve geniş emekçi kitlelerin kazanılmış haklarını gasp eden yeni düzenlemeler ve çalışma rejimini uluslararası alanda yeniden yapılandırmaya dönük adımlar da buna işaret etmektedir.

Açık ki uluslararası sermaye, 2008'den bu yana sürekli bir şekilde ötelediği ancak 2019'la birlikte artık son virajına giren krizi; korona virüs pandemisinin arkasına sığınarak, onu bahane ederek, aşma temel stratejisine sığınmıştır.

Sermaye, dünyanın çok sayıda kıtası ve onlarca ülkesinde, 2019 boyunca sokağa taşan halk hareketlerinin, salgın vesilesiyle geri çekilişini meydanlara yeniden inmek ve buraları gasp etmek için bir fırsata çevirmiştir.

Uluslararası finans kapital, açık ki baskı, şiddet ve zorbalıkla; gözaltı, tutuk-

lama ve katliamla evlerine gönderemediği isyancı kitleleri, meydanlardan evlerine soktuğu için COVID-19'a müteşekkirdir.

Emperyalist kapitalizmin, teknolojinin olanaklarını sonuna kadar kullanarak, İngiltere'de "sıfır saat sözleşmesi" örneğinde karşımıza çıktığı gibi, kapitalizmin ortaya çıktığı ilk dönemlerdeki vahşi-dizginsiz dönemine geri dönülmesini hızlandıran düzenlemeler için harekete geçmiştir. COVID-19 sonrası, "sosyal devlet", "insancıl kapitalizm" bekleyenler büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktır.

Pandemi sonrasında, kapitalist merkezlerde; baskıcı, otoriter ve belki de açık faşist rejimlerin inşa edilmesini ve burjuva demokrasisinin rafa kaldırılmasını görmek şaşırtıcı olmayacaktır. Nitekim ABD'den Almanya'ya kadar pek çok ülkede, ırkçı-faşist partilerin giderek güç kazanan gerçekliği de buna yönelik olası bir tasarruf için kitle tabanının hazırlanmış olduğunu göstermektedir.

Emperyalistler içinde buldukları krizi çözmek için ilk olarak bu yola gireceklerdir. Ne var ki bu yolculukta, ezilen emekçi yığınların, direniş ve isyanlarıyla yolları kapatılırsa ve krizi çözemezlerse yeni bir paylaşım savaşına da girmekten kaçınmayacaklardır.

Elbette üçüncü bir seçenek daha vardır ki o da küresel ölçekte yaşanan krizin

herhangi bir ülkede bir devrime neden olmasıdır. 2019 boyunca çeşitli kıtalarda açığa çıkan kitle hareketleri incelendiğinde görünen politik öncü sorunu bu seçenek açısından büyük bir handicap olarak karşımızda durmaktadır.

Kapitalist sistemin, korona virüsüyle birlikte isyancı kitleler, ezilen halklar ve emekçiler karşısında yeni bir silah keşfettiğini söylemek yanlış olmayacaktır. Salgın hastalıkların, gelecekte, emperyalistlerin imdadına yetişen birer can simidi olarak önümüze sürüldüğünü görmek bizi şaşırtmamalıdır. Sağlık sisteminin bugünkü çürümüş halinin sorumluları, halkları salgınla ölüm ya da sefalet içinde yaşam ikilemiyle karşı karşıya bırakacak ve “aynı gemide” olduğumuzu ilan edip, “zor zamanları aşmak için” ezilenlerin desteğini isteyeceklerdi.

Nitekim 2020 1 Mayıs’ına yönelik emperyalist merkezlerde konulan yasaklar da bunun bir özeti niteliğindedir.

Çok sayıda sektörde üretime devam eden ve işçileri salgın tehlikesi altında zorla çalıştıran sermaye; 1 Mayıs günü halkın sağlığı iddiasıyla her türlü eylem ve etkinliği yasaklamış ve pek çok yerde doğrudan saldırmıştır. 1 Mayıs, hâkim sınıfların salgını; sınıfı zapturapt altına almak, daha fazla sömürmek ve her türlü direnişi bertaraf etmek için öne sürdüğünü, salgının arkasına saklandığını, tüm dünya halklarına açıkça ilan etmiştir.

Sermayeye kalkan, işçiye sömürü, kürde zulüm!

1 Mayıs 2020’de, coğrafyamızda ortaya çıkan tablo da bundan farklı olmamıştır. Şantiyelerde, fabrikalarda yüzlerce insanın iç içe, doğru dürüst bir sağlık tedbiri almadan zorla çalıştırıldığı bir iklimde, egemenler, 1 Mayıs’ı elbette sağlığımızı “düşündükleri” için yasaklamamıştır.

Sağlık çalışanlarının taleplerini karşılamadan, onları alkışa boğanların; “evde kalın” çağrısı yaparken faturalara fahiş zam yapanların; işsizlere borçların ertelenmesinden başka bir seçenek sunmayanların, 1 Mayıs’a yönelik tutumu son derece sınıfsaldır.

Türk hâkim sınıfları da, efendilerinin ayak izlerine basarak süreci yönetme ve salgından maksimum kazançla kasalarını şişirme politikasına sıkı sıkıya sarılmış durumdadır.

AKP-MHP faşist bloğunun, pandemiye yönelik tutumu, diğer tüm gündemlerde olduğu gibi toplumu kutuplaştırma; kendi kitlesini mobilize etme, ırkçılık ve milliyetçiliği körükleyerek toplumsal

muhalefet güçlerini sindirmek ve sokakları tutmak olmuştur. AKP/Saray rejimi, esasında sürü bağışıklığı politikasını yaşama geçirmekte; hafta içi emekçileri zorla çalıştırmakta, hafta sonları da yine zorla evde tutmaktadır. Salgına karşı bütünlüklü bir mücadelenin, toplumun bir kesiminin evde tutulup diğerinin zorla çalıştırılmasıyla olmayacağı açıktır.

Nitekim, salgınla birlikte meclisten jet hızıyla geçirilen düzenlemeler, ücretsiz iznin yasal hale getirilmesi; sendikal örgütlenme ve grevlerin önüne yeni engellerin çıkarılması ve TİS yapılmasının engellenmesi (3 ay boyunca) derdin ne olduğunu anlatmaktadır.

AKP-MHP faşist bloğu, salgın günlerinde HDP’li belediyelere kayyum atamış, HDP milletvekilleri hakkında rekor sayıda fezleke hazırlamış, şimdi de itibarsızlaştırarak kayyum atamak için HDP’li Kars belediyesini hedefe koymuştur.

AKP/Saray rejimi, pandemiye, kadınlara yönelik düşmanlığını yaşama geçirmek için tarihi bir dönemeç olarak görmüş, uzunca bir süredir kadın özgürlük hareketinin direnci karşısında geçiremediği infaz yassını meclisten geçirmiştir.

Salgınla birlikte LGBTİ+’lara yönelik ötekileştirici, düşmanlaştırıcı; homofobik ve transfobik saldırılar hız kazanmıştır. R.T. Erdoğan, “İçimizdeki virüsleri temizleyeceğiz” düsturuyula, başta devrimci-sosyalist basın olmak üzere tüm muhalif basını hedef tahtasına koymuş; Facebook ve Whatsapp gruplarına göz dikmiş; söz, eylem ve ifade özgürlüğüne yönelik yeni kısıtlamaları içeren düzenlemeleri meclisten geçirmiştir.

AKP -MHP faşist ittifakı, krizin üstüne adeta benzin döken işsizlik ve yoksulluk karşısında baskı ve şiddette dozajı artırmıştır. Türk hâkim sınıflarının, salgın sonrasında ekonomik ve siyasal krizini; bir kez daha ötelemek ve örtmek için Suriye/Roja’ya yönelik yeni savaş politikalarını gündeme getirmekten çekilmeyeceği de akılda tutulmalıdır.

Kaypakkaya’da değişimin dinamiği!

1 Mayıs, salgın etrafında yaratılan korku ve hegemonyanın geniş emekçi kitleler üzerindeki çarpıcı etkisini gösteren bir örnek olmuştur. Salgın, objektif olarak emekçi kitlelerin yüzbinler olarak bir araya gelmesini engellemiş olsa da fiziksel mesafe kurallarına uyularak yapılabilecek eylem ve etkinliklerin yapılamaması; bir taraftan kitlelerin salgından duyduğu endişeyi diğer yandan sendikaların ve devrimci, ilericilerin sınıfla arasındaki bağın zayıflığını göstermiştir.

Devrimci ve komünistler, emperyalist krizin aşılmasını değil bilakis daha fazla derinleşmesini ister. Komünistler, krizleri, devrimin objektif koşullarını besleyen, yığınların düzene yönelik öfke ve tepkilerinin büyüdüğü süreçler olarak görür. Krizlerde, ezilen emekçi kitlelerin ellerindeki koruyup, yeni mevziler elde etmesini sağlayacak yegâne faktör ise açık ki devrimci, ilerici ve yurtsever güçlerin sürece müdahalesi olacaktır.

Mayıs ayına girdiğimiz bu dönemde 6 Mayıs’ta darağacında can veren Üç Fidan’ın, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan’ın mirası bu anlamda son derece zengin derslerle doludur. Denizler, 68 gençlik hareketinin içinden serpil-

miş, kitle hareketinin engin denizi içinde yetkinleşip, bir toplumsal altüst oluş için silahlara sarılmıştır.

Deniz Gezmiş’lerin aradan geçen bunca zamana rağmen geniş emekçi kitlelerin gönlüne taht kurmasını sağlayan, ezilenlerle, kitle hareketleriyle kurdukları doğru, sağlam bağlar olmuştur.

Keza 68 gençlik hareketi ve 71 devrimci kopuşunun içinden bir başka kopuşu gerçekleştiren Komünist önder İbrahim Kaypakkaya’nın yaşamı da oldukça öğreticidir. Komünist önder Kaypakkaya’nın yaşamı dikkatle incelendiğinde tüm yoğunlaşmasının, toplumsal gelişmenin ana gidişatı ve dinamikleri üzerine olduğu açıkça görülecektir.

Kaypakkaya’nın, TİP’ten Fikir Kulüpleri’ne, MDD’ye, TİİKP’e ve Proletarya Partisi’nin kurulmasına uzanan siyasal yaşamının temel belirleyeni, toplumsal gelişmenin üzerindeki temel çelişki, dinamik olmuştur. Kaypakkaya, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin, sistemle kurduğu ideolojik, politik ve kültürel bağı, bir bilim insanı inceliğinde masaya yatırmış; MLM perspektifle buradan çıkardığı sonuçları hızlıca bir programa dönüştürmüş akabinde vakit kaybetmeden harekete geçmiş, devrimci müdahaleleriyle sürece yön verme çabasına girmiştir.

Sürecin temel halkaları içinde öne çıkan çelişkiyi yakalamaya, faaliyetinin temellerini bu toplumsal yapının üzerinde inşa etmeye çalışmıştır.

Kaypakkaya, işçi sınıfı ve köylülerin, emekçilerin sokağa taşan hareketlerini buradaki değişimleri incelemiş ve buna uygun politikalarla hem kendini yeniden kalıba dökmüş hem de eylem biçimlerini ve taktiklerini yenilemiştir. Kaypakkaya için değişimin temel dinamiği, kitlelerin andaki gerçekliği ve kitle hareketinin kendisi olmuştur. Bundandır ki Kaypakkaya’yı, Tekirdağ’da köylülerin toprak işgallerinde, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi’nde, öğrenci eylemlerinde; Malatya, Urfa ve Antep’te nihayetinde elinde silahıyla Dersim dağlarında görmek mümkündür.

Birkaç aylık kısa bir süre içinde isyancı kitlelerin dünyayı sarsan eylemlerinden pandemi sürecine uzanan büyük ve sarsıcı değişimi anlamak ve buna göre şekillenmek isteyenler için Kaypakkaya, bulunmaz bir yol gösterici ve öğretmendir!

Emperyalistlerin korona virüs fırsatçılığına karşı 1 Mayıs, 6 Mayıs ve 18 Mayıs’ın anlattığı umut ve direnişin salgından daha bulaşıcı olduğudur!

Emeğin Görünmeyen Yüzleri Depo ve Market İşçileri

Korona virüs pandemisinin yaygınlaşmasının ardından Türkiye’de işçi ve emekçileri kapsamayan bir “Evde kal” kampanyası başlatıldı. Başlatılan kampanyanın ardından insanlar evlerinde kalmaya ve ihtiyaçlarını da evden gidermeye başladılar.

Bu da insanların e-ticaret veya evden alışverişe yönelmesine yol açtı. Bu durum, marketlerde çalışan depo işçilerini ve bu eşyaları evlere taşıyan işçileri yakından ilgilendiriyor. Şok, Migros gibi marketlerde işçilerin korona virüse karşı önlem almadan, fazla mesai yaparak çalışmaya başlamaları durumun en yakıcı örneği. Biz de Özgür Gelecek Gazetesi olarak yaşanan süreç ile depo ve kurye işçilerinin karşı karşıya kaldığı sorunları Tez Koop-İş Sendikası’ndan **Sancak Yıldız** ile konuştuk.

- İlk olarak pandemi sürecinde Şok ve Migros market işçilerinin durumlarını soralım size. Bildiğimiz gibi bu süreçte en zor şartlarda çalışanlar depo ve market işçileri oldu.

- Öncelikle böylesine bir kriz gündeminde emek gündemine karşı geliştirdiğiniz hassasiyet ve ilgi adına tekrardan teşekkür etmiş olalım. Bunun ayrıca neden önemli olduğunu bu süreçte ana akım medya dedikleri sermaye sınıfı mecrasından ötürü emekçiler gayet iyi bileceklerdir.

Depo işçilerinin yükselen tepki örneklerini daha minimal düzeyde korona gündeminden birkaç ay öncesine dayandırabiliriz. Bu bir açıdan önemli çünkü depo alanları çok önemli bir görevi üstleniyor. Mevcut piyasa akışına genel bir çerçeveden baktığımızda perakende-zincir sektörünün dikkate değer bir bölme olduğunu görüyoruz. Daha da açıklayıcı olması adına somut örnekler vermekte fayda var.

Biliyoruz ki her dönemde taraflar ve sınıflar asli genetiği değişmemekle birlikte güncel pozisyonlar ve davranış biçimleri kazanıyor. Bu noktada dünyadan bağımsız bir ülke ve emekçi tarifi yapamayız. Bugün ülkeye yukarıdan bakın. Artan AVM sayılarını kentlerin üzerinden baktığımızda üzümle beraber hemen fark ediyorsunuz. Kentlerin içinde nereleri mesken tutuyor işverenler. Bu önemli. Şehrin en kılcal damarlarında pozisyon alıyorlar. Peki depolar da tamamıyla böyle mi?

Kesinlikle değil. Çünkü depolar görünen bir yüzü temsil etmiyor. O yüzden tedarik ihtiyacına göre AVM’lerde

de depolar bulunuyor. Ancak daha büyük depolar şehirlerin daha dışında ve geniş arsalar üzerinde kendine yer buluyor. Ekonomik seviyenin düşme hızının arttığı semtlerde maaş ve sosyal yaşam beklentisi de aşağıya düşüyor. Birincil öncelik olarak ilk saydıklarımız öne çıkıyor.

Sorulan soru için fazlaca uzun bir giriş olduğunu düşünenler olabilir. Ancak basit olduğu yanlışlığına girmeden bağlam içeren yanıtlar üretmeden sorunu tarif edemeyeceğimiz kanaatindeyim.

Asıl soruya böyle bir temelde geldiğimizde iki şey karşımıza çıkıyor. Birincisi; mevcut krizin elbette düzenin karakteri gereği emekçiye yöneldiğini görüyoruz. Depo işçileri bu açıdan ulusal ölçekteki yoksullaşma -yoksunlaşma sürecinden payını alıyor.

İkinci kısım daha özel olarak depo işçilerini içeriyor. Bakın; depo işçileri görünmeyen yüz olduğu için baskı, kötü çalışma koşulları başlıklarında aynı yere koyuluyor. Tabiri caizse iki kere seslenmeleri gerekiyor. Günde 8 saat çalışma ilkesi bugün çağlar öncesine gidilir gibi açıkça gasp ediliyor. Çalışma saatleri depolarda 14-15 saate kadar dayanabiliyor. Mesai ücreti olarak geri dönüşü köşeye koyalım, normal ücretler bile parçalanıyor ve işçiler içeriye borçlandırılıyor. Burada genel bir işveren eğilimi fotoğrafı ortaya koymak adına söylüyorum. Tekil örneklerle ilgilenmek sonuçsuzluk olur.

İşçiler bu şartlara karşı bir tavır geliştirmeye çalışıyorlar. Bu adlı adınca sınıfı tavrı. Çünkü sınıfın en talihsiz bölmelerinden biri olduklarını daha fazla hissetmeye başladılar. Zaten kriz günlerinde de yavaş yavaş çeşitli kurumların ve sendikaların bu alanda belirginleştiğini yakından takip ediyoruz.

- Bu süreçte depo işçilerinin pandemiden korunmasına yönelik tedbirler yeterli mi? Veya testi pozitif çıkan işçi var mı?

- Alınan önlemler yeterli mi sorusunu affınıza sığınarak alınan önlem var mı diye düzeltme ihtiyacı duyuyorum. Çünkü; gündelik hayat buralarda sağlık krizi yokmuş gibi devam ediyor. Bazı depo ve marketlerde birtakım sade önlem planları var. Ancak bunlar önlem olarak değerlendirilemez. Bunları işverenlerin kamuoyu tepkisinden çekincesi olarak değerlendirmeliyiz. Maske ve eldiven görüyorsunuz sadece o kadar. Bunu da planlı bir şekilde görmeniz mümkün değil. Aynı maskeyi bir hafta kullanmak zorunda ka-

Bu süreçte sermaye sınıfının barbarlıklarına dur deme filizleri yeşermeye başladı. Market işçilerinde görünür bir örgütlenme tavrı geliştiğini görüyoruz. Depo işçileri umudu bir adım öne taşıyorlar.

SÖYLEŞİ SANCAK YILDIZ

lan emekçiler olduğunu söylemiş olayım. Ne demek istediğimiz daha net anlaşılmalı.

Testi pozitif çıkan işçi, elbette toplu iş alanları olması sebebiyle fazlaca var. Net sayı verememekle birlikte mevcut vaka diye açıklanan rakamların düne kadar epey kısmının, depo market fabrika gibi toplu çalışma alanlarından olduğunu söyleyebilirim. Testi pozitif çıkan işçilerinde işverenler tarafından hatalı bulunup psikolojik bir algı yarattıklarını üzümler belirtmeliyim.

- İşçilerin bu süreç içerisinde yoğun saatlerde çalıştığını biliyoruz. Mesai ücretlerinde ya da aldıkları ücretlerde iyileştirme yapıldı mı?

- Çalışma saatlerinden önemli değişiklikler oldu. Dolayısıyla haklı olarak ücretlerdeki olumlu değişimleri soruyorsunuz. Ancak ben de maalesef ücretlerin sürece göre tarif edilmediğini açıklıkla söyleyelim.

Market işçilerinin bu durumu gündeme taşıdığı örnekler oldu. Kısmi sermaye grupları dışında aynı ücretlere mahkum edildi emekçiler. Asıl sorun burasıdır. İşçiler ölüme, hastalığa layık görüldüğü için konu ücrete gelmeden konuyu kapatıyor işverenler.

Dediğim gibi iyileştirmeler çok asgari, artan çalışma saatleri de en azami yerden oluyor. En çarpıcı örnek işçilerin buralarda 1 Mayıs’ta, kendi günlerinde dahi belli saatlerde çalışmak durumunda bırakılmasıdır.

- Yine depo-market-kurye işçilerinden sendikahı olanların işlerinden çıkarıldığını biliyoruz. Bu süreçte sendikahı olup işten atılan işçi var mı?

- Var muhakkak. Normalde sendikalaşma karşısında ciddi yaptırım tavrı gös-

teren işverenler elbette kriz koşullarında iki kere korkuyorlar. İşçilerin insanca yaşam ve ekonomik iyileştirme talebinde bulunması çok büyük korkuları. Kendilerinin sorgulanmasına böyle bir dönemde izin vermek ikinci bir krizi getiriyor onlara göre. Depolardaki artan tepkilerin birliktelik kazanması noktasında öne çıkan bazı işçiler işlerinden edildi. Bir kez daha dayanışmalarımızı iletmiş olalım.

- Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

- Sona eklemek adına, birçok şeyin başlangıç umutlarını paylaşmak isterim.

Bu süreçte sermaye sınıfının barbarlıklarına dur deme filizleri yeşermeye başladı. Market işçilerinde görünür bir örgütlenme tavrı geliştiğini görüyoruz. Depo işçileri umudu bir adım öne taşıyorlar ve işten atılmaları rağmen geriye düşmeden mücadele vitesini yükseltiyorlar.

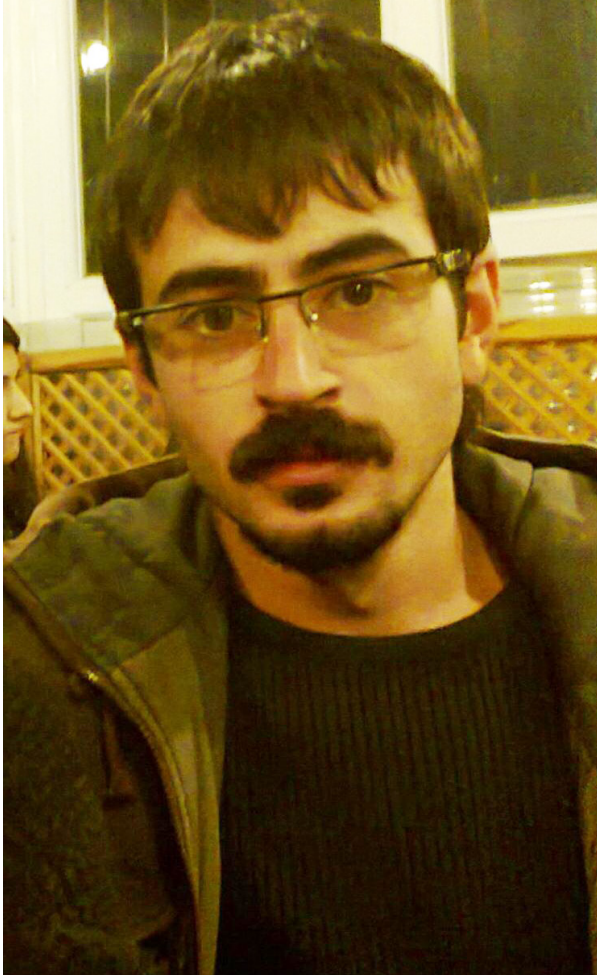
Bu tip toplu işyerlerinde keyifli gelen ve bu süreçte en çok ihtiyacımız olan morali bize taşıyan şeyi tek cümlede özetleyebiliriz.

İşçiler kendileri arasında değil, işverenler karşısında umutlarını yarıştırmaya başlıyorlar. Bu da zaten bütün bir tarihin ve bugünün çözüm anahtarını bize uzatıyor.

İnşaat Sektöründe Veriler Koronavirüsün Kara Kitabını Yazdırıyor

Emeğin gasp edilmesi, iş cinayetleri koronavirüs öncesinde de vardı. Ama salgın zamanında bu durum işçilere “can güvenliğimiz yok” dedirten bir duruma geldi.

SÖYLEŞİ DENİZ GİDER

Koronavirüsün Türkiye’de de görüldüğüne dair yaklaşık iki ay önce resmi açıklama yapılmasının ardından uygulanan sokağa çıkma yasaklarına rağmen işçilerin çalıştırılmaya devam etmesi tartışma konusu oldu. Bu süreçte kıdem tazminatı işten çıkarma, ücretsiz izin, salgın koşullarında aciliyeti olmayan inşaat sektöründe işçilerin herhangi bir önlem alınmadan çalıştırılması da bir diğer tartışma konusu.

Şantiyelerde işçilerin yaşadıkları koşulları ve 1 Mayıs sürecini İnşaat İşçileri Sendikası Örgütlenme Sorumlusu Deniz Gider ile konuştuk

- Koronavirüs koşullarından kaynaklı farklı bir 1 Mayıs süreci yaşandı. Sendika olarak bu 1 Mayıs’a nasıl hazırlanıldı ve bu 1 Mayıs sizce nasıl geçti?

- Bildiğiniz gibi şu anda salgın koşulla-

rından geçmekteyiz. Bu 1 Mayıs da salgının seyrine göre ilerlemiş oldu. Ama bizim bu 1 Mayıs’a yaklaşımımız konfederasyonların yaptığı gibi devletle anlaşır “makul” sayıyla çelenk bırakmak üzerinden olmadı. 1 Mayıs’ın meşruluğunu göstermek için üyelerimize, inşaat işçilerine “1 Mayıs’ta alanlara” çağırısı yaptık. Patronlar, sokağa çıkma yasağına rağmen izinler alıp, işçileri şantiyelerde, fabrikalarda, atölyelerde çalıştırabiliyorsa ve hatta 1 Mayıs gününde dahi işçi arkadaşlarımız çalıştırılıyorsa, bizim de bu 1 Mayıs’ı alanlarda kutlamamız meşrudur. Biz 1 Mayıs çalışmalarımızda bütün üretim alanlarında üretimi durdurarak, genel greve gidilmesi şiarıyla hareket ettik. Bununla birlikte çalışmalarımızda alanlarda, sokaklarda olacağımızı belirttik.

Burada alan vurgusunu tekrar yapmak istiyorum. Çünkü COVID-19 süreci önlemlerden çok yasaklarla sürdürülmek istendi. Böyle bir süreçte bize, kazanılmış haklarımızın hiçbir geçerliliğinin kalmadığını kabul ettirmek istediler. Bizi, işçileri yasak zamanlarında çalıştırıyorlarken, 1 Mayıs günü alanlarda olmamız yasaklanıyor. Biz de bu yasakları tanımadık. Bunun sonucunda ise 1 Mayıs günü gözaltına alındık.

“Gözaltına alındığımız yerde işçiler yol kazıyorlardı”

- Gözaltında neler yaşandı peki?

- Bizi “Eylem yapmanız yasak” diye engellemeye çalıştılar. Biz de buna karşılık 1 Mayıs’ın yasaklanamayacağını belirttik. Daha sonra gözaltına alınmış olduk. Bahaneleri ise koronavirüsten kaynaklı fiziksel mesafenin korunması için 1 Mayıs’ın yasaklandığı oldu. Eğer bizim sokağa çıkamamız yasaksa, işçiler de çalışmamalıdır. Ama gelin görün ki gözaltına alındığımız yerde belediye işçileri yol-kazı çalışması yapıyorlardı. 1 Mayıs’ta sokağa çıkmak yasak ise, aciliyeti olmayan bir iş için o işçiler neden o gün çalıştırıldı?

- Daha önce şantiyelerden, bizzat işçilerden aldığımız bilgilerle bir rapor yayınladınız. Rapordan bahsedebilir misiniz?

- Hazırladığımız rapor herhangi bir veriye dayanmayan, üyelerimizin, işçilerin bize göndermiş olduğu taahhütnameler, çalışma, barınma ortamlarının görüntüleriyle belgelenmesi, koronavirüs hastalığı görülen arkadaşlarımızın saklanmaya çalışıl-

ması ve patronların keyfi bir şekilde kısmi işçileri karantinaya alması gibi bilgiler ışığında hazırlandı. Bu raporu hazırlamamızı sağlayan etkenlerden biri de onbinlerce işçinin işsiz bırakılıp memleketlerine gönderilmesi oldu.

Tabi emeğin gasp edilmesi, iş cinayetleri koronavirüs öncesinde de vardı. Ama salgın zamanında bu durum işçilere “can güvenliğimiz yok” dedirten bir duruma geldi. Elimize birçok işten atma, apar topar işçileri kamplarından çıkarıp memleketlerine gönderilmesiyle ilgili görüntüler ulaştı. Düşünün bu insanlar otobüslere “balık istifi” şeklinde doldurularak gönderildiler. Özetle bu yayınladığımız rapor, verilere dayalı bir rapor değildir ki bu koşullarda net bir veriye ulaşmak da pek mümkün değildir. Ama bizim “Koronavirüs Kara Kitabı” dediğimiz bu raporda şantiyelerin, inşaat sektörünün durumu gayet net öne sürülmektedir.

- Bu salgın koşullarında inşaat sektörüne baktığımız zaman birçok şantiyede çalışmaya devam ediliyor. Salgın koşullarında inşaat sektörü çalışmaya devam etmek zorunda mıdır?

- İnşaat sektörünün bu koşullarda çalışmak için hiçbir zorunluluğu yoktur. Ama yine de sadece Türkiye’de değil, Almanya, İngiltere, Kuveyt gibi birçok ülkede işçiler çalışmaya devam etti. Bir tek pandemi hastanesi inşaatını istisna olarak görebiliriz. Ancak Sancaktepe’deki pandemi hastanesine baktığımız zaman daha çarpıcı bir tablo görüyoruz. Pandemiyle mücadele edecek olan bir hastanenin inşaatında işçilere yönelik hiçbir önlemin alınmadığını görüyoruz. Gerek yemekhanelerde, gerek vardiya değişiminde, kamplarda önlemler alınmadığını ve işçilere fiziksel mesafe, koruyucu ekipman sağlanmadığını gördük. Böyle bir yerde bile işçi sağlığına önem verilmediğini görüyoruz.

“Gurbette olan işçilerle dayanışmada bulunuyoruz”

- Sendika olarak “İnşaat işçileriyle dayanışma kampanyası” başlatmıştınız. Kampanyadan biraz bahsedebilir misiniz?

- Salgınla birlikte işsizliğin iyice artmasıyla inşaat işçilerine yönelik bir kampanya başlattık. Çünkü daha önce belirttiğimiz gibi on binlerce inşaat işçisi

işsiz kaldı. Özellikle gurbetten, Kürt illerinden, Karadeniz Bölgesi’nden gelen arkadaşlarımızı da kapsayacak şekilde bir kampanya yürütüyoruz. Kampanyamız ile ilgili bilgi almak isteyenler, dayanışmaya destek olmak isteyenler İnşaat İş Sendikası’nın sosyal medya hesaplarından ve 05346368413 (Yunus Özgür) ile 05394574457 (Deniz Gider) numaralarından ulaşabilir.

- Sizin de bildiğiniz gibi Koronavirüs kaynaklı iş cinayetleri yaşanmakta. Korona vakası görülen işyerlerinde işçilerin durumu nedir? Eğer izine gönderiliyorsa ücretsiz izine mi yoksa ücretli izine mi gönderilmektedir?

- İSİG Meclisi’nin paylaştığı verilere göre 52 arkadaşımız koronavirüsten dolayı hayatını kaybetti. Buna karşılık bizim talebimiz, işçilere yönelik ücretsiz izin dayatmalarına karşı aciliyeti olmayan tüm şantiyelerde çalışmanın durdurulması ve tüm işçilere yönelik ücretli izin oldu. Fakat bu gerçekleştirmedi. İnşaatlarda COVID-19 pozitif çıkan arkadaşlarımız olduğu bilgisi bize gelmektedir. Gelmesi mucize olurdu. Bu işçilerin net bir sayısına ulaşmak da pek mümkün değildir. Patronlar bu durumları gizlemekte ve işçilere yer yer karantina uygulamaktadır. Özetle şimdilik net bir şey söylemek zor.

Salgın Döneminde İş Cinayetleri Devam Ediyor

Sadece 3 Mayıs’ta 3 işçi iş cinayetinde yaşamını yitirdi.

Kocaeli’nde Ülker Fabrikası’nda çalışan 49 yaşındaki Hakan Yaman koronavirüs nedeniyle hayatını kaybetti.

Muğla’da ise bir işçi elektrik akımına kapılarak yaşamını yitirdi. Taşeron firmada işçi olarak çalışan 28 yaşındaki Bilal Ağır henüz belirlenemeyen nedenle elektrik akımına kapılarak düştü. Hastaneye kaldırılan Ağır daha sonra yaşamını yitirdi.

Manisa’da ise bir taş ocağında operatör olarak çalışan Süleyman Yılmaz, 8 metre yükseklikten düşerek hayatını kaybetti.

DİSK'in üçüncü Covid-19 raporu yayınlandı; Covid-19 pozitif vaka oranı DİSK üyesi işçiler arasında Türkiye'nin 3,2 katı

Koronavirüs salgını dünyanın dört bir yanında yayılarak devam ederken, birçok ülkede çeşitli önlemler adı altında sokağa çıkma yasağı getirildi. Kapitalist egemenler sokağa çıkma yasağı ile belirli bir kesime önlem alırken, sermaye çarkının dönmesi için işçi ve emekçiler çalışmak zorunda.

Türkiye'de ise sokağa çıkma yasakları devam ederken, beraberinde #EvdeKal çağrıları yapılmakta. Her kriz döneminde olduğu gibi salgını bir fırsata dönüştüren egemenler, sırf sermaye çarkı dönsün diye işçi ve emekçileri güvencesiz ve sağlıksız koşullarda atölyelerde, şantiyelerde, fabrikalarda ölüme terk etmekte. Salgın riski devam ederken işçi ve emekçiler açlık ve yoksullukla boğuşurken, çalışmak zorundalar.

Aynı zamanda sermayedarların kar hırsıyla salgın döneminde dahi zorunlu ve acil ihtiyaçların dışında da, üretim çeşitli iş kollarında devam ediyor.

İşçiler salgın riskiyle karşı karşıya

Nisan ayının son haftasında açıklanan Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu Araştırma Merkezi (DİSK-AR) tarafından hazırlanan rapordaki veriler işçilerin çalışmak zorunda bırakıldığı koşullarda salgının yarattığı riski gözler önüne sermekte. Raporda COVID-19 pozitif vaka oranı DİSK üyesi işçiler arasında Türkiye'nin 3,2 katı olduğu belirtilmekte. Yani COVID-19 pozitif oranı genel nüfusa göre oldukça yüksek olduğu bulgusuyla salgın döneminde çalışmak zorunda olan işçilerin arasında salgının hızla yayıldığı gerçekliğini sunmaktadır. DİSK verileri sadece sendikalı işyerlerini yansıttığı gibi, kayıtsız ve sendikasıız işyerlerinde COVID-19 salgın riskinin çok daha yüksek olduğu bir gerçeklik.

Rapordaki diğer verilere göre DİSK üyesi en az 535 işçinin COVID-19 testinin pozitif, en az 628 işçinin de karantina altında olduğu belirtilmekte iken; pozitif vaka sayısının en yüksek olduğu işkolları ise metal ve genel işler olduğu ifade edilmektedir. Zorunlu olmayan üretimin salgın döneminin riskleri karşısında sürdürülme ısrarı, işçiler arasında salgının hızla yayılmasıyla vaka sayısı artmaktadır. Salgının başlangıcından

Zorunlu ve acil işler dışında üretime ısrarla devam edilmesi ve işçilerin çalışmaya zorlanması ya da işsizlik tehdidiyle çalışmaya mecbur bırakılması devam ettikçe; bu koşullar COVID-19 riskini daha fazla arttırmaktadır.

bugüne kadar 4 DİSK üyesi ve aynı zamanda kayıtsız binlerce işçi ve emekçi COVID-19 nedeniyle yaşamını yitirdi.

Raporda aynı zamanda DİSK'in örgütlü olduğu en az 13 bin 754 işçinin çalıştığı, çeşitli işkollarına ait 56 işyerinde üretime ara verildiği ya da üretimin durdurulduğu ifade edildi.

Salgın döneminde devletin çeşitli önlemler altında sokağa çıkma yasağı ve #EvdeKal çağrıları sürerken, işçi ve emekçiler zorunlu olarak çalışmaya devam ediyor. Atölye, şantiye ya da fabrikalarda salgın riski görmezden gelinerek işyerinde işçiler için çeşitli önlemler alınmayarak üretime ısrarla devam ediliyor. Sendikaların örgütlü olduğu fabrikalarda ise işçiler salgın riski karşısında sendikal haklarını kullanarak bu dönemde çalışmama haklarını kullanmakta. Raporda; COVID-19'un yarattığı risk ve tehlike karşısında en az bin 249 DİSK üyesi işçi "çalışmaktan kaçınma hakkı" nı kullandığı belirtiliyor.

Yine salgının yarattığı krizi fırsata dönüştüren patronlar, işçi ve emekçileri işten çıkarma tehdidi ile çalışmaya zorlamakta, gelecekte işsiz kalmamaları baskısıyla ücretsiz izne ayrılmaya mecbur bırakmakta. Sendikaların örgütlü olduğu işyerlerinde ise raporda belirtilen verilere göre; ücretsiz izin kullanımı sınırlı düzeyde olurken, ücretli izin ve yıllık izin uygulamasının daha yaygın olduğu ifade edilerek, COVID-19 nedeniyle 80 işyerinde işçilerin ücretli izin kullandığı belirtildi.

Evden çalışma kadınların iş yükünü arttırdı

Salgın döneminde alınan "önlem"lerden biri de uzaktan çalışma sistemi oldu. Kapatılan işyerleriyle birlikte binlerce işçi ve emekçi uzaktan çalışma sistemiyle normal zamanda yaptıkların işin çok daha fazlasını evden çalışarak yapmaya devam ediyor. İşyerleri açısından özelinde kadınların salgın riski ve çalışma koşulları göz önünde bulundurularak sözde daha "rahat" çalışacakları iddiasıyla ilk önce kadınlar uzaktan çalışmaya "ikna" edildi. Raporda COVID-19 sebebiyle en az 2 bin DİSK üyesi işçinin evden çalışmaya geçtiği ifade edilmekte. Uzaktan çalışmaya geçen DİSK üyelerinin büyük bir kesimi Sosyal-İş'te örgütlü olduğu, 54 işyerinde bin 17'si kadın olmak üzere toplamda 2 bin Sosyal-İş üyesinin evden çalıştığı belirtilmekte. Verilere yansıyan rakamlara göre işçilerin yarısından fazlasını oluşturan kadınlar bu dönemde evden çalışmakta.

Salgın döneminde kadınların ev içerisindeki iş yükünün arttığı, ev içi emeğinin daha fazla görünmez kılındığı çarpıcı bir gerçekliği sunuyor. Salgın döneminde evden çalışması istenilen kadın emekçiler bir yandan işlerini yetiştirmeye çalışırken, diğer bir yanda da ev içerisinde bakım, temizlik, yemek gibi ihtiyaçların

karşılansından sorumlu tutularak ev içerisinde süresiz çalışarak yeniden üretimi sağlamakta.

DİSK raporunun verilerinden hareketle işyerlerinde COVID-19'a alınan önlemler yetersiz olup, salgın riski devam ederken sermaye çarkları dönsün diye zorunlu olmayan üretim aralıksız sürdürülmektedir. Salgın döneminde sermayedar ve patronlara özel ekonomik kalkınma paketleri sunulurken, işçi ve emekçiler salgın tehlikesi ve riski karşısında yeterli önlemler alınmayarak çalışmaya zorlanmakta. Zorunlu ve acil işler dışında üretime ısrarla devam edilmesi ve işçilerin çalışmaya zorlanması ya da işsizlik tehdidiyle çalışmaya mecbur bırakılması devam ettikçe; bu koşullar COVID-19 riskini daha fazla arttırmaktadır. Rapordaki verilerinden hareketle; DİSK üyesi işçilerinin iki hafta içerisinde COVID-19 pozitif sayısının 257'den 535'e yükselmesi salgın riski karşısında zorunlu çalışmanın bir sonucudur.

Zorunlu ve acil işler dışında üretime ara verilmediği sürece, devletin "sokağa çıkma yasağı" ya da "EvdeKal" çağrıları gibi önlemlerin işçi ve emekçiler için bir gerçekliği bulunmamakta. Çarklar karant hırsıyla dönerken işçi ve emekçiler COVID-19'a terk edilmekte.

Hamburg'taki Şiddet Saldırısına Karşı Yeni Kadın Eyleme Çağırıyor

Yeni Kadın yaptığı bir açıklama ile Almanya Hamburg'ta bir aktivistlerinin bir erkek tarafından katledilmek istendiğini açıklayarak, "Eril zihniyete ve erk'ecliğe karşı, kadın dayanışmasını yükseltip kadınlar olarak omuz omuza mücadeleyi büyütme devam edeceğiz" dedi.

Yeni Kadın, "Hamburg'ta 1 Mayıs günü saat 17.00 sularında, Yeni Kadın okuru bir kadın arkadaşımız iki çocuğuyla birlikte, yıllar önce ayrıldığı eşi tarafından üzerlerine benzin dökülerek ve boğazı kesilerek öldürülmek istendi.

Yeni Kadın yaşananın Avrupa'da yükselişte olan kadına yönelik şiddetin ve kadın katliamının devamını olduğunu belirtti.

YDK'dan dayanışma çağrısı

Yeni Demokrat Kadın (YDK) ve Avrupa Sosyalist Kadınlar Birliği (SKB) açıklama yaparak, yaşanan katliam saldırısına karşı kadın dayanışmasıyla mücadele vurgusu yaptı.

Yeni Demokrat Kadın (YDK) ve Avrupa Sosyalist Kadınlar Birliği (SKB) açıklama yaparak, yaşanan katliam saldırısına karşı kadın dayanışmasıyla mücadele vurgusu yaptı.

"Erkek Şiddetine Karşı Birlikte Güçlüyüz!" başlıklı açıklama yapan YDK, "Yaşanan bu şiddete karşı kadın dayanışmasıyla arkadaşımızın ve Yeni Kadın'ın yanındayız. Nerede olursak olalım mücadele etmekten bir an bile geri durmayacağız" dedi.

Yeni Kadın daha sonra 4 Mayıs itibariyle çeşitli yerlerde yapılacak eylemler için çağrı yaptı. "Kadına yönelik her geçen gün daha da artış gösteren kadına yönelik her türlü şiddeti ve kadın kırımlarını protesto etmek için demokratik kadın kurumlarıyla bir araya geliyoruz.

Pandemi sürecinde katlanarak hız kazanan kadına yönelik şiddete dur demek, yeterli önlemleri almayan kapitalist, erk'ek egemen sistematiği teşhir etmek ve 'Bir Kişi Daha Eksilmek İstemiyoruz...' öfkemizi kuşanarak duyarlı kamuoyunu protesto eylemimize ÇAĞIRIYORUZ..." dedi.

Diyanetin Nefret Hutbesi

Diyanet İşleri Başkanı Ali Erbaş, Ramazan ayını ciddi bir nefret suçu içeren hutbesiyle karşıladı. Ramazan ayının ilk Cuma hutbesinde kötülüklerin ve salgın hastalıkların kaynağını eşcinsellik ve nikahsız yaşam olarak gösterdi. Erbaş, hutbesinde korona virüs salgınıyla tüm dünyada mücadele yürütüldüğünü hatırlatırken İslam'ın zinayı en büyük haramlardan kabul ettiğini ifade etti. Lutiliği, eşcinselliği lanetledi. Açıklamasında bugün yaşananlara dair "Nedir bunun hikmeti? Hastalıkları beraberinde getirmesi ve nesli çürütmesidir" ifadelerine yer verdi.

Bu açıklama bizim açımızdan "Dünya bilime dönmüşken yüzünü, diyanet yaşamımızın neresinde?" sorusunu tekrar gündeme getirdi. Dünya çapında tartışılan korona virüs, bilim insanlarının en çok takip edildiği, insanların öyle veya böyle yüzünü bilimsel çalışmalara döndüğü bir süreci beraberinde getirdi. Türkiye'de de birçok bilim insanı itibar görmeye başladı, yıllardır safsata yayan bazı sahte bilimciler ise itibar kaybetti.

Tüm bu süreçte Diyanet'in yapabildiği tek şey, akşamları camilerden sala okumak (insanlara ölüm çağırıştırdığı için bu uygulama da oldukça eleştiriliyor) oldu. Sağlıkçıların ve birçok sektör çalışanın hala her gün canı pahasına işe gittiği, para kazanmak zorunda olduğu bir gerçek iken; diyanet personelinin işlev dışı olması dikkat çekti. Evden ders vermeye çalışan öğretmenlerin maaşlarının kısılması ve "ihtiyaç sahiplerine" yollanması gerektiği dahi konuşuluyorken, diyanet personelinin hangi hizmet karşılığında para kazandığı tartışması hak ettiği değeri göremedi. Ramazan, kendilerini tekrar gündeme sokmak için bir fırsattı ve tam olarak da bunu yaptılar. Ali Erbaş içindeki tüm nefreti bir hutbede dile getirerek birçok insanın yaşam koşullarının daha da zorlaşmasını hedefledi. Ali Erbaş'ın sözlerinin ardında devlet ideolojisi var. Diyanet bir kamu kurumudur ve halkın vergileri diğer devlet kurumlarına olduğu gibi bu kuruma da gidiyor.

Diyanet İşleri Başkanı Erbaş da devleti temsil ediyor ve biz çok iyi biliyoruz ki bu sözler aynı zamanda devletin düşünceleri. Devletin kamu olanaklarıyla, ülkesinde yaşayan bireyleri nefret suçu için açık hedef haline getirmesi ise asla kabul edilemez. İki ay içinde virüsün laboratuvar üretimi olduğu iddiası bile

Inti Guevera

LGBTİQ+ bireyler, yıllardır her türlü baskıya rağmen görünürlüklerini artırıyor; bu alanda gösterilen dayanışma ise büyüyor. Engel olamadıkları mücadeleyi nefret hutbeleriyle baltalamaya çalışsalar da mücadele sürüyor, sürmeye de devam edecek.

çürümüşken, korona virüsü bilim dışı, ayrımcı ve LGBTİQ+ bireylere bağlamak büyük kötülük. Şunu hatırlatmak gerekiyor: Türkiye'de "anayasal olarak" herkes eşit haklara sahip ve nefret suçuna maruz bırakılamaz.

Diyanet'in ise kendini yasalardan üstün görmesinin ardında aynı fikri paylaştığı bir devlet ideolojisi var. Bu ideolojiye göre kendinden farklı olan işkence görülebilir, linç edilebilir, sadece gizli tanık ifadesine dayanarak yıllarca mahkemelerde sürünebilir, ömür boyu hapis yatabilir. Diyanet de işte bu akıldan aldığı güçle sık sık bu türden açıklamalar yapıyor, insanların yaşamlarındaki çemberi daha da daraltıyor. Devletin bu açıklamayı ortak kararla yaptığını Ankara Barosu'nun açıklamasının üzerine yaşananlardan anlıyoruz. Ankara Barosu'nun Erbaş'a tepki göstermesinin ardından birçok baro da benzer açıklamalar yayınladı. Aralarında sendika, meslek örgütleri ve Alevi derneklerinin de bulunduğu 22 kurum, Ali Erbaş'ın LGBTİQ+ bireyleri hedef göstermesine ilişkin ortak bildiri yayınladı.

Diyanet İşleri Başkanlığı'nın hukuk sistemi kurallarını gözetmediği ifade edilen bildiride, Ankara Barosu'nun hedef alınması da eleştirildi. Bu açıklamalara karşı AKP sözcülüğünden tepki gelmesi, bu sözlerin sadece Erbaş'ın fikri olmadığı

ğını bir kez daha kanıtladı. AKP Sözcüsü Ömer Çelik, Erbaş'ın İslami değerleri dile getirdiğini söyledi, baroların açıklamasını da "faşist" ve "terbiyesiz" buldu. Hükümetle kol kola olan Metin Feyzioğlu (Türkiye Barolar Birliği Başkanı) da Ankara Barosu'nun açıklamasını "sorumsuz" buldu.

Ülkenin sınırlarının içerisinde bir kesimi hutbeye konu etmek; insanları onlara karşı nefretle doldurmak; anayasal haklara rağmen, açıklamaları İslam hukukuna uygun bulmak tam anlamıyla hedef göstererek nefret suçu işlemektir. İşsizlikle, geçim zorluğuyla baş başa bırakılan insanların yaşamındaki boğuma bir düğüm daha eklemektir. Oysa, yazımızın başından beri anlatmaya çalıştığımız şey, asıl sorumsuzluğun bu açıklamayı yapan ve yaptırana ait olduğudur. Umut veren ise, tepkilerin hızlıca büyümesi, dayanışma gösterilmesiydi. Biz bunları ilk defa görmüyoruz, ilk defa yaşamıyoruz.

LGBTİQ+ bireyler, yıllardır her türlü baskıya rağmen görünürlüklerini artırıyor; bu alanda gösterilen dayanışma ise büyüyor. Engel olamadıkları mücadeleyi nefret hutbeleriyle baltalamaya çalışsalar da mücadele sürüyor, sürmeye de devam edecek.

1 Mayıs'ta Kadınların İsyanı Pandemi Sonrasına İşarettir

Korona virüs tüm dünyayı etkisi altında almaya devam ediyor. Bir çok ülkede can kayıpları devam ederken işçi ve emekçi kesim pandemi salgınına karşı çalışmaya devam ediyor.

Sağlık çalışanları gibi tüm işçi-emekçi kesimler dışarıda sağlıklı koşullarda pandemiye açık haldeyken kadınlar ise dışarıda koronavirüse, evde ise erkek şiddetine açık halde ve kadınlara dönük şiddetin her türlü, her geçen gün giderek artıyor.

Korona virüs salgını boyunca "Evde kal" çağrılarında uyan kadınlar evlerde güvende değil. Bunun en somut hali Almanya'nın Hamburg şehrinde yaşanan katliam girişimidir. Evinde katledilmek istenen kadının yaşadıkları dünyanın dört bir yanında kadına yönelik şiddetin tırmandırıldığını ve bunun sistematik bir şekilde inşa edildiğini göstermektedir.

Salgın nedeniyle evlere çekilen kadınların hem erkek şiddeti hem de cinsiyet eşitsizliği üzerine kurulu görev dağılımı nedeniyle süreçten en olumsuz etkilenen kesimlerin arasında olduğunu yeniden ifade etmek gerekiyor.

Birleşmiş Milletler Uyuşturucu ve Suç Ofisi tarafından 2018 yılında yayınlanan Cinsiyete Bağlı Kadın Cinayetleri başlığındaki verilere göre, kasıtlı olarak öldürülen kadınların %58'i partnerleri ya da bir aile üyesi tarafından katlediliyor. Bu verilere göre kadınlar en çok kendi evlerinde tehdit altında. Bu doğrultuda zaten mevcut olan aile içi şiddet ve istismar, korona günlerinde evde daha çok zaman

geçirilmesi ile birlikte artmakta. Aynı zamanda karantina durumu, kadınların davranışlarının çok daha yakından ve ayrıntılı kontrol edilmesine olanak sağlamakta.

Birleşmiş Milletler'e bağlı UN Women'in yayınladığı yeni bir rapora göre dünya çapında 15-49 yaş arası 243 milyon kadınların %18'i, geçtiğimiz 12 ay içinde partneri tarafından cinsel ve/veya fiziksel şiddete uğradı. Bununla birlikte söz konusu istatistiklerin gerçek değerlerin ancak %40'ını temsil ettiği tahmin ediliyor, çünkü cinsel/fiziksel şiddet vakaları nadiren raporlanıyor ve kayda geçiyor. Şiddet gören kadınların çoğu öncelikle aile üyelerini ve arkadaşlarını haberdar ederken yalnızca %10'u yardım için polise başvuruyor.

Kadınlar açısından hem şiddet noktasında hem de emek sömürüsü noktasında tablo her geçen gün ağırlaşıyor.

Türkiye Kadın Hareketi ise var olan pandemi koşullarında bu tabloya müdahale etmek için mücadele ediyor. Kadınlar Birlikte Güçlü etrafında bir araya gelen kadın özneleri sürecin başından bu yana pandemi sürecinde güçlenme ve güçlendirme adına çeşitli yol ve yöntemler geliştirerek sürece müdahale etmekte. 1 Mayıs'ta "Kadın Emegi Görünmüyor" çalışması ve kadınların sarı temizlik bezleriyle protestosu bunun bir parçasıydı ve bu çalışma kuşkusuz bize isyanın işaretlerini veriyor. Kadınlar Birlikte Güçlü çağrısıyla emeğini görünür kılmak için ülkenin dört bir yanından kadınlardan gelen video ve fotoğraflar "Koronada da Ka-

dınlar Güçlü" kampanyasının en görünür çalışmalarından biriydi. "Evde Şiddet Var" başlığıyla yapılan çalışmada da benzer bir görünürlük vardı. Bu durum bize gündeme getirilen konuların ne kadar acil ve hayati olduğunu göstermektedir. Elbette ki 1 Mayıs gibi tarihsel bir anlamı olan bir güne, kadınların emeklerinin bu kadar yok sayıldığı bir sürecin denk gelmesi kadın emeğinin görünür kılınmasının önünü açmıştır. Bunu sadece sosyal medya eylemlerine bakarak söylemiyoruz.

Bugün sosyal medyaya sıkışarak bu eylemleri yapabiliyor olmamızın olumsuz bir durumu açığa çıkardığı gerçek. Ancak farklı dayanışma ve güçlendirme alternatiflerini açığa çıkararak bu durumu lehimize çevirmek zorundayız. Diğer taraftan verilen mücadeleyi daha fazla dayanışma içinde yürütme zorunluluğu var, parça parça yürütülen ve daha çok sosyal medya üzerinden devam eden çalışma kabul etmek gerekir ki anın ihtiyacını istenilen düzeyde karşılamamaktadır.

Tam da bu noktada pandeminin hemen öncesindeki 8 Mart ve geçmiş süreci hatırlamakta fayda var. Hatırlarsanız dünyada pandemi öncesi onlarca ülkede dalga dalga yayılan bir isyan vardı ve kadınlar tüm bu isyanlarda en önde yerlerini alıyordu. Türkiye'de de kadın kazanımlarının gasp edilmesi, kadınların devlete ve erkek adaletine güvensizliği isyan dinamiğini tetiklemekteydi. Şunu netlikle ortaya koymak gerekiyor ki pandemi öncesi en hareketli ve isyan dinamiğini açığa çıkartan kesim olan kadınlar, tam

Kadınlar açısından hem şiddet noktasında hem de emek sömürüsü noktasında tablo her geçen gün ağırlaşıyor.

da bu nedenle bugün ataerkinin bu denli yoğun olarak hedefinde. Ve bugün pandemi fırsata çevrilerek meclisten geçen yasa, bu kapsamlı saldırıların bir parçası sadece. Tıpkı şiddetin önlenmesine ilişkin hiçbir önlemin alınmaması, 6284 ile İstanbul Sözleşmesi'nin uygulanmaması gibi. Yine patriarkayı güçlendiren ideolojik saldırı, kadınları "Hayat eve sığar", "Evde hayat var" söylemiyle eve hapsederek kendisini gösteriyor.

Bugün vereceğimiz mücadele hayati bir noktadadır

Kadınların zapturapt altına alınması ve evlere, ev ve bakım işlerine mahkum edilmesi için yapılan her uygulama içinde çok açık ki patriarkayı güçlendirmenin bir parçasıdır. Bu saldırılar, pandemi öncesinde Las Tesis eylemlerinde olduğu gibi kadınların dünya üzerinde dalga dalga yayılan isyanları ile karşılanıyordu. İsyanın yayılım hızı saldırının kapsamının genişliğini de ortaya koymaktadır.

Bu nedenle kadınlar olarak, kadın örgütleri olarak bugün kadınların yalnızlaştırılmasına, şiddetin her türüne açık hale getirilmesine, devasa boyuta ulaşan ev ve bakım işlerine mahkum edilmesine, özgürlüğünün kısıtlanmasına karşı vereceğimiz mücadele bugün hayati bir noktadır. Bunu bugün Almanya Hamburg'ta yaşadığımız şiddetle yeniden görmüş olduk.

Bugün ve yarın şiddetin her türüne ve emek sömürüsüne, bunların patriarkayı güçlendirme aracı haline getirilmesine karşı kesintisiz bir mücadele hattı izlemek zorundayız. Politikamızın pandemi sonrasına güçlenerek çıkma ve mücadeleyi bünyeye yönelik bir hazırlık içermesine önem vermek zorundayız.

Mevzu Kürtler Olunca: Değişen Hiçbir Şey Yok!

Hassan Rame

Birlik ve beraberliğe en çok ihtiyaç duyulan bu günlerde(!) biraz da Rojava'yı ve faşizmin "karanlık" yüzünü konuşalım. Aslında gündemin tepe noktasında duran COVID-19, faşizmin karanlık yüzünü daha bir netleştiriyor herkes açısından. Bu netliğin kalitesini arttırmak adına virüsün Türkiye'de görülmeye başladığı ilk günlere kısaca da olsa dönüp bakmak gerekiyor. Kayyum atamaları yapılmış, Kürt ulusunun demokratik hakları gasp edilmeye tam gaz devam edilmişti. Pek tabii TC hiç de karanlık olmayan, tersine apaçık karşımızda duran geleneksel faşizmini yine en üst seviyelerde sergilemişti. Günler geçti aradan, COVID-19 ile mücadelede hız kesmeden devam ediyordu(!) ve o sıralarda kayyımlar Kürdistan'daki belediyeleri gasp edince halkın virüsten korunması katbekat zorlaşmış oldu. Suyu, elektriği kesilen, sosyal yardım yapılmayan halk, şiddetin arttığı bu dönemde sığınma evi başvuruları alınmayan kadınlar, işten atılan işçiler... Esasta "biz bize yeteriz" söylemiyle koronavirüs ile

savaşıyormuşçasına poz kesen TC, "sınır ve sınır tanımayan virüs" söz konusu olduğunda bile Kürt ulusunu hedef tahatasına oturmaktan asla geri durmuyor. Milliyetçi damarları körüklemek ve faşist ideolojisini güçlendirmek TC'nin bekasının en temel argümanlarından. "Bölücülük", "terör", "milli birlik" vb. söylemleri, halk sağlığına yönelmenin en acil ihtiyaç olduğu bugünlerde dahi öne çıkabiliyor. Çünkü düşmanlaştırma politikalarına ara veren faşist bir devletin ayakta kalabilmesi, ideolojisine uygun argümanları yaymadan bir erk olabilmesi mümkün değil.

Öte yandan (yine bu ideoloji ile etkileşim içinde) TC'nin sömürgeci, işgalci politikaları da hız kesmeden devam ediyor. Birkaç gün önce TC devleti SİHA'ları ile Kobanê'ye saldırı düzenledi. Biri 03.00, diğeri 03.45 sularında yapılan bu saldırılar sonucunda bir araba dışında pek bir hasar oluşmadığı söylendi yapılan açıklamalarda. Şehba'da top atışları yapıldı ve bunun dışında Efrin'de bomba yüklü mazot tan-

Erdoğan/AKP hükümeti, daimi düşman olarak gördüğü Kürt ulusuna ise es vermeden saldırmayı sürdürüyor.

keri sivillerin olduğu alanda infilak ettirildi ve sonucu ağır oldu. Çok sayıda kişi yaşamını yitirirken yaralı sayısı da çok fazla. Efrin'de son günlerde beş patlama gerçekleşti. Efrin, 2018'de başlatılan hareket sonrasında çeteler ve TC tarafından işgal edilmişti. Sınır kenti ve aynı zamanda kaynak bakımından zengin olması sebebiyle, TC işgal zamanında da kentin demografik yapısını bozmak için epey çaba harcamıştı/harcıyor. Halihazırda kentte bulunan çeteler ve TC'nin işgalci askerleri Efrin halkına dönük baskı ve asimilasyon politikalarına bir an olsun ara vermiyor. Yerel halkın topraklarına el koymak ve göçe zorlamak buradaki en temel hedef. Bu saldırı da yerelde yaşayan halkı göçe zorlama ve yerine çeteleri yerleştirme politikalarının devamı olarak okunabilir. İşgalciliğin virtüs tanımayacağını bizlere çok net gösteren bu saldırılar, ateşkes çağrılarının da devletler nezdinde bir karşılığı olmadığını en açık kanıtı. Sonuçta pandemi ile uğraşması gerekirken halka yönelik saldırılarla ayakta durmaya çalışan bir devlet gerçekliği var karşımızda.

Öte yandan devletlerin şu sıralar, çökmüş sağlık sistemleriyle virtüs karşısında nasıl savunmasız kaldıklarının görülmesi "halktan aldığımız vergiler, sömürdüğünüz onca kaynak nereye aktarılıyor" sorusunu popüler hale getiriyor. Gittiği yer gayet açık! Bir yandan sermayedarlara ve büyük şirketlere aktarılırken öbür yandan silahlanmaya ayrılan bu kaynaklar yine halkı sömürmek için,

Kürt ulusuna saldırmak için kullanılıyor. Stockholm Barış ve Araştırmaları Enstitüsü (SIPRI)'nin küresel askeri harcamalar raporunda yer alan bilgilere göre TC silahlanmaya ayırdığı bütçeyle listede 16. sırada yer alıyor. 2010 yılından bu yana, bu bütçede yaklaşık yüzde 50'lik bir artış söz konusu. Dünya genelinde 2019 yılında yapılan askeri harcamaların ise Soğuk Savaş döneminden bu yana en yüksek harcamalar olduğu belirtiliyor. Özelde savaş halinin olağanlaştırılmaya çalışıldığı Ortadoğu'daki politikalar kuşkusuz ki bu artışın en önemli nedeni.

Sürekli kendine bir düşman yaratarak veya bir kesimi kendine düşman belleyerek saldırılarının yönünü oraya çeviren Erdoğan/AKP hükümeti, daimi düşman olarak gördüğü Kürt ulusuna ise es vermeden saldırmayı sürdürüyor. Pandemi den en çok etkilenmesi beklenen ülkelerin Suriye ve Libya olduğu açıklamaları yapılırken TC bu bölgelere askeri sevkiyatını arttırıyor. Rojava'da COVID-19 salgınına karşı alınan önlemleri, özerk yönetim güçlerini ve ateşkes çağrılarını saldırıları ile hedef alıyor.

Sonuç olarak Kobanê'ye ve toplamda Kürt ulusunun kazanımlarına yapılan saldırılar, herkesin evde kalmaya davet edildiği bu günlerde işgalci TC'nin askerini sınırlardan ve Suriye'den çekmemesi, faşist ideolojisi ile bir tezatlık oluşturmuyor. Tam tersine faşist bir devlet olduğu arada sırada unutulmuş/unutturulan TC'nin en gerçek yüzünün, filtresiz fotoğrafını çekiyor.

Hediye Yûsif: Efrîn'deki bombalı saldırıyı MİT gerçekleştirdi

Efrîn'deki saldırıya ilişkin ANHA'ya konuşan Kongreya Star Koordinasyonu Üyesi Hediye Yûsif, patlamanın MİT tarafından gerçekleştirildiğini saldırılarla Efrîn halkının zorunlu göçe tabi tutulmasının hedeflendiğini söyledi.

Patlamada yakınlarını kaybeden ailelere başsağlığı dileyen Hediye Yûsif, saldırının amacına ilişkin ise şu değerlendirmede bulundu: "MİT eliyle gerçekleştirilen bu saldırının birçok amacı var. Kimi çete gruplarının tasfiye edilmesinin yanı sıra Efrîn'in gerçek sahiplerinin göç ettirilmesi amaçlanıyor. Türk devleti patlamadan hemen birkaç dakika sonra YPG'yi suçlamaya başladı. Türk devleti, patlamadan haberdar olmasa, kurgu bir şekilde hemen YPG'yi suçlamazdı" dedi.

Zinê Wertê'de Bir Virüs Dolaşıyor, TC KDP Eliyle Kandil'e Operasyona Hazırlanıyor

Koronavirüs salgını her egemen güç, kendi politikalarını hayata geçirmek için bir bahane olarak kullanıyor. Bunun örneklerinden birini de Kürt ulusal mücadelesi açısından önemli bir gerilim noktası olan Zinê Wertê olayında karşımıza çıkıyor.

Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi'ne bağlı Peşmerge Bakanlığı 18 Mart 2020 tarihinde Soran 7'inci Piyade Tugayı'na bağlı bir birliği, "koronavirüsü tehdidine karşı İran'dan Kürdistan Bölgesi'ne kaçak geçişlerin engellenmesi amacıyla" Zinê Wertê bölgesine yerleştirmişti. Bakanlık yaptığı kamuoyu açıklamasında, bu durumu "7. Piyade Tugayı'na bağlı bir birliğin, Koronavirüs ile Mücadele Yüksek Komisyonu'nun talebi üzerine Zine Wertê bölgesine konuşlandırıldığı, bu durumun yanlış siyasi izahatlarla yorumlanmaması gerektiği, Kürdistan Bölgesi Hükümeti ve Peşmerge Bakanlığının yasalar ve işlenen talimnameler çerçevesinde bölge sınırları içerisinde bulunan tüm alanlara Peşmerge gönderme veya yerlerini değiştirme yetkisi bulunduğunu" şeklinde açıkladı.

Ancak gerçek böyle değil. "Şu bilinmelidir ki, bu alan İran'dan geliş yollarının 100 km. uzağındadır. Belki İran'ın bazı sınır noktalarına kuş uçuşu 40-50 km. kadar olabilir. Ancak oralar da insanların geçmesinin mümkün olmadığı alanlardır. Öte yandan KDP'nin tuttuğu yer hiçbir sivil araç geçiş için kullanılmaz. Oralarda sadece köylülerin zomlar için kullandığı yollar vardır. Daha aşağıda sivil araçların Kandil'den geçip KDP alanlarına gitmesi söz konusudur. Zaten oralarda da hem KDP'nin hem de HPG'nin asayiş noktaları vardır. Kandil'den geçmek için bunun dışında bir yolu kullanmak mümkün değildir. Gerilla diğer yerlerden amiyane deyimle kuş bile uçurmaz. Bu açıdan KDP'nin biz virüs için geldik, demesi tamamen uğursuz amacını örtmek içindir." (Mustafa Karasu, Yeni Özgür Politika, 20 Nisan) Kuşkusuz peşmergenin buradaki varlığı PKK açısından bir provokasyon ve tehdit içeriyor. Keza PKK ve çeşitli Kürt güçlerinin bu duruma tepki göstermesinin ardından Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nin KDP'li başkanı Neçirvan Barzani, 20 Nisan'da bir açıklama yaptı ve ağzındaki baklayı çıkararak "PKK'nin bölgedeki varlığını meşru görmediğini" söyledi.

Ayrıca PKK, KDP'ye peşmergelerini 3 gün içerisinde bölgeden çekmesini istemiş,

KDP bu talebi yerine getirmeyince PKK, 8 Nisan'da bölgede kendi karargâhını kurmuştu. TC ordusu da 15 Nisan'da karargâhı vurarak üç PKK'liyi katletmişti. Gerillaların katledildiği yere KDP'nin bayrak dikerek karargah kurması ise meselenin koronavirüs ile ilgili olmayıp TC devletinin işgal politikasına zemin hazırladığının en net göstergesi olmuştu. Aynı zamanda YNK'li kimi yetkililer bölgede KDP peşmergelerinin yanı sıra TC devletinin istihbarat gücünün de bahsi geçen karargahta olduğuna dair çekimler yapıp yayınladı, ki bu önemlidir, hem iddiaların somutlanması hem de KDP dışındaki Kürt güçlerinin bu duruma karşı ortak tavır almasının zemini ortaya koyması bakımından...

Parastin adeta MİT şubesine dönüştü

KDP ve TC devleti arasındaki işbirliği ve hakim güç KDP'nin, Kürtlerin ulusal birlik çabasını boşa çıkarma gayreti uzun yıllara dayanan mesele. PKK, YNK ve diğer Kürt güçleri bu gerçekliğin farkında olarak ulusal birlik tartışmalarına KDP'yi dahil etmekte ısrar etse de, KDP ulusal birlik masasını dağıtmaya, dağıtamadığı noktalarda da alınan ortak kararları sürdürmeye devam ediyor. Ancak son yıllarda KDP, TC Devleti'nin adeta Irak Kürdistanı'ndaki şubesi olarak faaliyet yürütüyor, alandaki hakim tek Kürt gücü olmaya çalışıyor.

KDP'yi kullanan TC devleti bir süredir Irak Kürdistanı'ndaki ajanlık faaliyetlerini artırmış durumda. PKK bu duruma son verilmesi için daha önce TC devletinin ajanlarını rehin almış ve cezalandırmıştı. TC devleti ise konsolosluklar ve resmi kurumları dışında burada yeni kurumlar açarak ajanlık faaliyetlerini KDP'nin alan açmasıyla derinleştirmeyi sürdürüyor.

Örneğin MİT Hewlêr'deki konsolosluk yanı sıra, burada açtığı *Kaplan* isimli bir temsilcilik buradan yoğun bir bilgi akışı sağlamaya çalışıyor. Ayrıca MİT ve TSK'nın Kerkük'te *Mili Türkmen Cephesi* merkezi ve şubeleri ile Behdinan ve Başika'daki askeri üslerinde konumlandığı *Haşti Vatani* ve *Roj Peşmergeleri*'nin üslenme merkezlerinde de özel birimler yoluyla bu alandan ajan ağını sevk idare ettiği daha önce ortaya çıkmıştı.

Diğer yandan KDP istihbaratı *Parastin*, MİT ile haftalık toplantılar aracılığıyla bilgi alışverişi yapıyor, gerilladan inenlerin ortak sorgulanması, sorgu tutanakla-

rının paylaşılması gibi konularda birlikte hareket ediyor. Gerillanın üslenmesi, hareket tarzı, silah ve cephane depoları, finans kaynakları, ilişki ağı gibi konuların deşifre edilmesi, darbelenmesi, ele geçirilmesi konusunda Parastin özel görevler üstleniyor ve adeta bölgede MİT'in şubesi gibi çalışıyor. MİT de bu işbirliği içerisinde aynı zamanda PKK'nin önder kadrolarının tasfiye edilmesi gibi konular üzerine de yoğunlaşıyor.

TC KDP'yi suçuna ortak etmeye çalışıyor

KDP'nin MİT ile birlikte Zinê Wertê'ye yerleşmesi meselesi açıkça, bu işbirliğinin yeni bir amacı olduğunu gösteriyor. KDP bir yandan YNK için de önemli bu alanda TC desteğiyle etkin olmaya ve YNK'yi Süleymaniye'ye sıkıştırmaya çalışıyor, bir yandan da gerilla için stratejik bir alan olduğu için buradan gerillayı tasfiye edip bölgeye tek başına hakim olma çabası güdüyor.

Bu konu, aylar sonra ailesiyle telefon görüşmesi yapmasına izin verilen PKK lideri Abdullah Öcalan'ın da gündemindeydi. Öcalan telefon görüşmesinde "Uluslararası ülkeler gerginliği teşvik edebilir ama Kürtlerin birliğe ihtiyacı var. Kürdistan'ın tüm parçalarında Kürtler birlik olmazsa, uluslararası güçler bazılarını siz buradaki Kürtleri yok edin biz size bir devlet inşa

ederiz diyebilir. Kürtler bir olmazsa biri kahvaltı, biri öğlen ve biri de akşam yemeği olur" dedi.

Kuşkusuz bu durumlar, meselenin KDP yönü. Ancak işin başında TC devleti var. TC devleti KDP'yi kullanarak hem Kandil karşısında önemli ve stratejik bir alanı elinde tutmaya çalışıyor hem de Kürtler arasındaki ulusal birlik politikalarının zeminine dinamit döküyor. Ancak bunu söylerken TC devletinin Kandil'e dönük askeri operasyon hazırlığını görmezden gelmemek gerekir, ki ciddi bir tehdittir bu. Koronavirüse karşı önlem bahanesiyle kuş uçmaz kervan geçmez ama gerilla geçer bir bölgeye karargah kurma adımının devamı, Kandil'in tasfiyesidir. TC, buna KDP'yi de ortak etmeye çalışıyor.

TC devleti her daim Kandil'e dönük bir operasyon halinde idi, ancak Rojava sonrasında amaç, Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi'nin Şengal, Rojava, Kandil ve T. Kürdistanı bölgeleri arasındaki hareket kabiliyetini yok etmek üzerine kuruldu. KDP ile ilişkilerin sıkışması tam bu döneme gelir, ki TC devleti KDP eliyle bölgeye 20'ye yakın askeri üs kurmuş durumda. Önemli tepeleri, geçitleri ele geçirmeye çalışıyor. Mayıs 2019'dan bu yana Pençe I, Pençe II ve Pençe III adıyla düzenlenen üç harekâtın da amacı buydu.

ULUSLARARASI KAPİTALİZMİN SARMAL DURUMU VE COVID-19

Uluslararası toplumun ekonomik, sosyal ve siyasal çelişkileri belli bir süre içerisinde tekrar öne çıkacak ve ezilen sınıflar mücadele alanlarında tekrar yer alacaklardır.

Pandemi öncesinde, dünya çapında işçi sınıfının ve ezilen halkların emperyalist kapitalist sistemin krizinin ortaya çıkardığı koşullara karşı tepkisi söz konusuydu. Çünkü geçmişe kıyasla dünya çapında emperyalist ülkelerde ve bağımlı ülkelerde sömüren ve ezenler açısından durum giderek vahim bir hal almıştı. Nitekim son 10 yılda Avrupa'da, Amerika'da ve bağımlı ülkelerde kitleler belli aralıklarla meydanlara çıkmış, başkaldırmışlardı. Daha yakın dönemde, 2019'un ikinci yarısında Covid-19 virüsü arifesinde, sokağa dökülen kitleler Fransa, İspanya, Şili, Lübnan, Irak, İran, Cezayir, Honduras, Kolombiya, Ekvador, Bolivya, Malta, Sudan, Hindistan vb. ülkelerde yine meydanlara çıkıp ağırlaşan sömürü ve gerici düzene karşı tepkilerini göstermişlerdi.

Uluslararası finans kapital böylesi bir süreçte "dijital-kapitalizme" geçmeyi ve dünya çapında yürürlüğe koymayı tasarlamıştır. Uluslararası kapitalizmin belirttiğimiz sorunları ve teknolojik gelişme onları böylesi bir kulvara zorluyordu. Bu süreci yer yer uygulamaya koymuşlardı. Ama tam egemen kılınamamıştır.

İşte böylesi bir zamanda Covid-19 salgını ortaya çıktı ve dünyayı abluka altına aldı.

Burada dikkat çeken bir diğer nokta, virüsün dünya çapında beklenen ekonomik depresyon arifesinde ortaya çıkması ve uluslararası atmosferi değiştirmesidir. Yukarıda değindiğimiz mali ve ekonomik kriz ve yaratacağı tahribatlar ile ekonomik, sosyal, siyasal sorunlar, Covid-19 virüsü-

nün ortaya çıkmasıyla kitlelerden kamufle edilmiş ve virüs gündemin merkezine oturmuştur. Aynı zamanda zorunlu olarak evlerine çekilen insanlarda kaos, korku, panik havası oluşurken başta Amerika, Avrupa, Çin gibi devletler tarafından sistemin ekonomik, sosyal ve siyasal yapısıyla ilgili kararlar da alınmaktadır. Ki bu kararlar işçi sınıfı, beyaz yakalılar ve toplumun tüm ileri kesimleri üzerinde baskı unsuru oluşturmayı amaçlamaktadır. Bu konuya ileride daha geniş değineceğiz.

Emperyalizmin buhranı ve dijital kapitalizme geçiş girişimi
Mevcut durum sorunların ve çelişkilerin giderek derinleştiği ve uç boyutlara tırmandığı bir sürece tekabül ediyor. Uluslararası finans kapitalin girdiği açmazın derinleşmesi, ekonomik, sosyal ve siyasal sorunların böylesi bir mertebeye ulaşması, sınıf çelişkilerini keskin boyutlara tırmandırmıştır. Öyle ki artık sorunlar ve çelişkiler helezonik olarak sistemin en uç alanlarına kadar yayılmıştır. Bunun sonucu emperyalist burjuvazi içine girdiği buhranın ve yarattığı sorunların faturasını işçi sınıfına ve dünya halklarına çıkartmayı planlıyor.

Emperyalist burjuvazinin girdiği sarmal durum ve devreye sokmak istediği plan nedir?

a) Emperyalist kapitalist sistemin krizi kronikleşmiştir:
Emperyalist burjuvazinin 1973-74 "petrol krizi"ni sonucu "neo-liberalizm" "küreselleşme", "yeni dünya düzeni" gibi yaftalarla girdiği süreç, oluşan sorunların üstesinden gelmediği gibi, günümüz mertebesinde iyi-

ce kronik boyutlara tırmanmıştır. Öyle ki, girilen aşırı-üretim krizi ve akabinde mali kriz mevcut dönemde iyice müzmin hal almıştır.

1990'ların sonları ve 2000'lerden sonra kendisini daha fazla hissettiren yapısal krizler süreci, bilindiği gibi 2008 "Mortgage" krizi ile doruğa çıkmıştı. Bu kriz mali piyasalarda ve üretim sürecinde ciddi tahribatlar yaratmış, sistemin temellerini iyice sarsmıştı. Mali piyasalardaki şişen balonun patlaması misali birkaç trilyona tekabül eden sanal sermaye buharlaşmış, yok olup gitmiştir. Üretim sürecinde oluşan aşırı-üretim krizi, birçok tekeli, fabrikaları, ticari vb. yerleri sarsmış, bunların bir kısmı kapanmıştır. Bankaların ve tekellerin bir kısmı iflas etmiştir. Diğer bankalar ve tekeller devletler tarafından alınan kararlar doğrultusunda kurtarılmış ve onlar lehine çıkarılan yasalar ve düzenlemeler ile önleri açılmıştır. Emperyalist devletler tarafından basılan karşılıksız parayla ellerinde kalan hisse senetleri ve tahviller alınmış ve önleri açılmıştır. Üretim ve ticari alanda da devletler tarafından mali imkanlar tanınmış ve lehlerine yasal imkanlar oluşturulmuştur.

Buna karşın krizin külfeti işçi ve halklara çıkarılmıştır. İşsizlik çıkış gibi artmış, mevcut sosyal haklar gasp edilmiş, ücretler düşürülmüş, işgünü süreleri uzatılmış, taşeron tarzi işçi çalıştırma daha öne çıkarılmış, süresiz iş sözleşmeleri zorunluluğu kaldırılmış, esnek üretim tarzı üzerinden birçok hak ve imkanlar iyice budanmıştır. Sendikal örgütlenmelere zorluklar çıkarılmış ve sendikal işçi sayısı azaltılmıştır.

Sermaye sıcak para olarak bağımlı ülkelere daha fazla kaydırılmış ve yüksek faizlerle sömürüden daha fazla pay almıştır. Bağımlı ülkelerin pazarları ve borsaları emperyalist tröstlerin, bankaların, tekellerin yürüncesine daha çok sokulmuştur. Kısacası 2008 krizinin külfetinin önemli bölümü sömürge, yarı-sömürge halklarına yüklenmiştir.

Tüm bunlara karşın emperyalizm ve pazarlar bir türlü girdikleri girdaptan çıkabilmiş değildir. 2008 buhranı uluslararası emperyalist sistemde müzmin bir kriz hali yaratmıştır. Sistemin iç yapısında oluşan çelişkiler yumağı bugün daha kronik boyutlara tırmanmıştır. Öyle ki, üretim süreci dışında oluşan aşırı sermaye birikimi hala kapitalizmin genişletilmiş yeniden üretim sürecine sokulabilmiş değildir. Bunun sonucu sermaye borsalara kaydıka

sanal sermaye olmuş ve bir yerden sonra o sanal aleme yığılmıştır. Bununla beraber üretici güçler hızla gelişmiştir. Ancak üretim ilişkileri kapitalizmin işleyişi sonucu gelişmesinin önünde engel teşkil etmiştir. Ve süreci aşırı-üretim ile sınırlı tüketimin damgasını vurduğu kriz dönemi almıştır. Ama önceleri krizin yerini istikrara bıraktığı süreç artık bu dönemden çıkmış, krizin kalıcı hal aldığı döneme girmiştir. Elbette ki üretim sürecinde ve dolaşım sürecinde yer alan sermaye vardır. Kapitalizmin sonuna kadar var olacaktır. Ama üretim ve dolaşım süreci dışına taşan aşırı sermaye de giderek daha büyümekte ve sistemin derinliğine yansıyan sorunlar yaratmaktadır. Bir yerden sonra Marks'ın deyimiyle bu "sermaye tekeli, kendisiyle birlikte ve kendi egemenliği altında fişkırtıp boy atan üretim tarzının ayakbağı" olmaktadır.

"Kapitalist üretim tarzının ayakbağı" olan sermaye merkezileşmiş ve toplumsallaşmıştır. Bu da üretimin genişlemesini ama artık mevcut pazarların üretilen metaların tüketilmesine yetmediği dönemi beraberinde getirmiştir. Üst üste gelen kronik krizler sarmalı, üretim tarzının ayakbağı olan aşırı sermaye birikimini sanal piyasalara hapsedmiştir. Tüm bunlar beraberinde yukarıda belirttiğimiz gibi işsizliğin, sömürünün ve sosyal hakların gaspını, yoksulluğun had safhaya ulaşmasını beraberinde getirmiştir.

Ayrıca günümüzün emperyalist aşamadaki kapitalizmi doğayı da tahrip etmiştir. Kapitalist üretimde önlem alınmaması, doğanın tahrip edilmesi, karbondioksit gazını artırmış ve ozon tabakasını delmiştir. Bu durum beraberinde buzulların erimesine neden olmuştur. Ayrıca oksijenin önemli bölümünü barındıran ormanları yok etmiştir. Doğayı tahrip eden kapitalizm ve emperyalistler denizi kirletmiş ve Tsunami depremlerini de üst boyutlara tırmandırmışlardır. Tahrip ettikleri doğa, tabiat, çeşitli virüslerin üretimini ve mutasyonu artırmış, dünyayı tehdit eder hale gelmiştir.

b) "Dijital kapitalizm" in devreye sokulması:

Emperyalizmin sorunları ve içinde bulunduğu kriz furyası almış başını gidiyor. Çürüten ve can çekişen uluslararası mali sermaye yeni bir kriz girdabına daha girmiş durumda. Hatta bu kriz sistemi en tahrip eden ve etkin çöküşü sürükleyen dönemce sokmuş durumdadır. Covid-19 türü virüs salgını bu durumu hızlandırmış, tahri-

batı daha artırmış ve kitlelerden kamufle etmiştir. Oysa bu kriz Covid-19 olmasaydı da olacaktı. Sistemin içinde bulunduğu ilişkiler yumağı -deyim yerindeyse- onun uçurumun kenarında konumlanmasına yol açmıştı.

Teknolojinin giderek gelişmesi üretici güçlerin gelişmesidir. Üretici güçlerin bugünkü vardığı had safha üretim araçlarının merkezileşmesini ve emeğin daha toplum-sallaşmasını da beraberinde getirmiştir. Üretici güçlerin ve teknolojinin gelişmesi olumlu bir şeydir. Ancak mevcut kapitalist üretim ilişkileri (üretim araçlarının kapitalist mülkiyet biçimi, üretimin bölüşüm ve dağılımı) gelişmenin önünde engel teşkil eder ve sorunlar yumağını beraberinde getirir.

Nitekim teknolojinin vardığı bu boyut artık sistemi dijital kapitalizme sokmuştur. 4. Sanayi Devrimi dedikleri bu süreç kafa emeğinin daha öne çıkması, kol emeğinin geçmişe kıyasla nispi daralmasını beraberinde getirecektir. Ancak bu dijital gelişmeye karşın muhafaza edilecek kapitalist üretim ilişkisi yukarıda değindiğimiz ilişkileri bertaraf etmeyeceği gibi daha da derinleştirecektir. Çünkü robotlar üzerinden yapay zekanın, otomasyon sisteminin vb. ilişkilerin daha öne çıkarılacağı dijital kapitalizm sorunları bertaraf etmeyeceği gibi daha uç boyutlara tırmandıracaktır. Bunun sonucu krize neden olan aşırı üretim ve mali kriz sorunu varlığını devam ettirecektir. Hem de daha katmerli boyutlara tırmanacaktır. Zaten var olan işsizliği daha artıracaktır. Hatta kalıcılaştıracaktır. Bunun sonucu düşen kâr haddini artırmak için daha fazla sömürüye gidilecektir. Geçmişte elde edilen birçok haklar gasp edilecektir, lağvedilecektir.

Emperyalist aşamaya ulaşmış kapitalizmin bugünkü durumu öyle bir hal almış ki; para politikalarını bile artık kapitalizmin kurallarına göre yürütemiyorlar. Durmadan para basmak zorunda kalıyorlar. Üretim sürecinin ve dolaşım sürecinin dışında bastıkları para altın rezervi karşısında iyice değer kaybetmekte, sanal para olan dijital paraya yönelmek zorunda kalmaktadır. Bunu henüz resmileştirememişlerdir. Bunun için kripto paraya bağlı bitcoin tarzı sanal para sistemini uygulamak istiyorlar.

Yani piyasada altın rezervinden kopuk, üretim, dolaşım, ücret, alım, satım vb. rezervlerden de kopuk, artık görünmeyen, dokunulamayan banka kartlarının içindeki itibari para sistemine geçmek isteniyor. Ancak bu o kadar kolay değil ve paranın alım gücünü giderek düşürecek ilişkiler yumağını daha üst boyutlara taşıyacaktır. Ayrıca daha çok, sınırsız para basmaya ih-

tiyaç duyan batılı emperyalistlerin ihtiyaç duyduğu bu para sistemine Çin ve Rusya gibi devletler karşı çıkıyorlar. Aralarında ki ilişkilerde öne çıkan sorunlardan birini bu dijital para sorunu oluşturuyor.

c) Kapitalistler sürece uygun örgütlenecekler!

Kapitalist/emperyalist ülkelerin günümüzde kısmen devreye konan sanayi 4.0 sürecine tekabül eden "dijital kapitalizmi" hakim hale getirmeleri, beraberinde devlet erkini de faşistleşmeye zorlayacaktır. Çünkü derinleşen ve üstesinden gelinemeyen ekonomik ve sosyal sorunlar nasıl ki sınıfsal baskıyı ve sömürüyü katmerleştiriyorsa, buna paralel siyasal ve sosyal baskıyı da katmerli boyutlara tırmandıracaktır. Ekonomik sorunlar ve sosyal sorunların faturasının kol ve kafa emekçilerine kesilmesi, burjuvaziyi ve onların ezilen sınıflar üzerindeki baskı ve tahakküm aygıtını daha üst düzeye tırmandıracaktır.

Tekelci burjuvazi, istikrarlı dönemde işçi sınıfının bir kısmını aristokratlaştırarak koşullarda burjuva demokrasisini uygulayabilmişlerdir. Ama yukarıda değindiğimiz gibi yapısal kriz ve depresyon süreci burjuvaziyi ekonomik ve sosyal alanda nasıl saldırgan kılıyorsa, siyasal alanda da saldırgan kılmakta ve burjuva demokrasisi giderek yerini faşizan sürece bırakmaktadır. Nitekim günümüzde ABD'de Başkan Donald Trump'ın faşist taraftarları birtakım şehirlerde tehdit gösterileri yapmaktadır. Yine İngiltere'nin son Başbakanı Boris Johnson'ın faşist yüzü açıkça görülmektedir. Ayrıca İtalya, Avusturya'da faşist partiler hükümetlerde yer aldılar. Ve yine Almanya, Fransa gibi ülkelerde faşist partiler ikinci, üçüncü sıralara yükselmektedir.

"Dijital kapitalizm"le işçilerin sosyal hakları daha fazla kesilecek, işsizlik daha da artacak, ücretler dondurulacak, iş süreleri uzatılacak ve birtakım karar ve uygulamalar daha da işçilerin aleyhinde yürürlüğe konulacaktır. Bu da işçi sınıfının ve demokrat kesimlerin kapitalizme karşı eylemlerini artırmalarını beraberinde getirecektir. Tüm bunlara karşı burjuvazinin devleti "önlem" olarak siyasal kararlar ve pratik uygulamalar düşünmektedir.

Covid-19 mutasyonu tam da bu dönem ve bu şartlarda ortaya çıkıyor. Bu virüs salgınıyla dünya çapında oluşan kaos, korku, panik havası sonucu, oluşan kriz ve "dijital kapitalizm" in çıkarılacak yasa ve uygulamaları toplumdan kamufle ediliyor. Aynı zamanda toplumu iyice denetim ve baskı altına alacak yasa ve uygulamalar kaos ortamıyla yürürlüğe konacaktır. En basit örneğiyle, telefonlar üzerinden herkesin konuşmaları ve nereye gideceği, ne

yapacağı vb. takibat altına alınacaktır. Bu faşist yasalar geçmişin klasik uygulamaları yerine "modern" uygulamalar olarak uygulanacaktır. Burjuvazi "dijital kapitalizm"le birlikte böylesi siyasal baskı ve yaptırımların da hazırlığı içindedir.

Sınıf mücadelesi daha da gelişecektir!

Yukarıda belirttiğimiz gibi bugünkü teknoloji ve üretici güçlerin mevcut yapısı kapitalizmin üretim ilişkilerine ters düşmektedir. Bunun sonucu ilişkiler daha keskinleşecektir. İşsizlik daha artacak, sömürü ve yoksulluk daha gelişecektir.

Bu durum emperyalizme bağımlı ülkelerde daha üst boyutlara tırmanmasını doğuracaktır. Emperyalizmin yarattığı sorunların külfeti ve faturası daha çok ekonomik olarak ilhak ettiği ve kendine bağımlı kıldığı ülke halklarına çıkarılır. Nitekim daha yakın zamanda Asya'da, Afrika'da, Latin Amerika'da birçok ülke halkları meydanlara dökülmüş, başkaldırmış ve radikal eylemlerle tepkilerini dile getirmeye başlamıştı.

Bu tepkiler ve eylemler Avrupa'da ve Amerika'da da gündeme geliyordu. İşçiler, gençler ve işsiz kalan kesimler de kapitalizmin yarattığı sorunlara karşı öfkelelerini gösteriyorlardı. Şimdilik bu eylemler durmuş durumdadır.

Bu virüsün ilk etapta ortaya çıkardığı kaos, kargaşa, panik, vb. ruh hali toplumun bu ilişkileri görmesi ve tepkisini yansıtmasını durdurdu. Covid-19, insanlık için ciddi tehlike oluşturmaktadır. Burjuvazi böylesi kaos ortamlarından yararlanır ve tasarladıkları kararları pratikte uygulamaya koyar. Hatta bazı kaos ve panik atmosferini burjuvazi bizzat kendisi yaratır ve ihtiyaç duyduğu politikayı o zaman pratiğe geçirir. Neo-liberalizm döneminde bu yöneme sık sık başvurmuştur. Nitekim Covid-19 virüsünün de "dijital kapitalizm" in yürürlüğe konması için burjuvazi tarafından hazırlanıp piyasaya sürüldüğü şüpheleri söz konusudur. Bu sınıfın böyle bir kaygı yaratması çıkarları için her şeyi mübah gören sınıf karakterinden ileri gelmektedir. Dolayısıyla komünistlerin bu sınıf hakkında Marks'ın deyişiyle bilimsel kuşku duymaları doğaldır. Kaldı ki, laboratuvarlarda doğrudan onlar tarafından hazırlanan bir virüs olmasa da onların doğayı dizginsizce talan etmesinin sonucudur. Dolayısıyla onların egemen olduğu mevcut sistemdir, yine sorumlusu onlardır.

Bununla birlikte uluslararası toplumun ekonomik, sosyal ve siyasal ilişkileri belli bir süre içerisinde tekrar öne çıkacak ve ezilen sınıflar mücadele alanlarında tekrar yer alacaklardır. Hatta sömürü ve baskı mekanizması onların tepki ve eylemlerini

daha üst düzeylere tırmandıracaktır. Çürümüş, can çekişen emperyalizmin içinde bulunduğu mevcut duruma değindik. Tabi ki, onlar iktidardalar. Ve iktidarda var oldukları müddetçe baskı, tahakküm, saldırı, sömürü vb. tüm furyalarını sürdüreceklerdir. Ama onlar nasıl varsa, onların ezdiği proletarya ve halklar da vardır. Ezilen yığınlar eninde sonunda onları alt edecektir. Sınıf bilinçli proletarya önderliğinde nihai zafere ulaşılabilecektir.

Bu tarihsel materyalizmin yasadır. Eskiyen ve pörsüyen maddenin miadını tamamladığında kendi içinde girdiği çelişki evresi sonucu başka maddeye dönüşmesi, yeni maddeyi doğurması misali; tarihsel olarak miadını tamamlayan her sistemin de kendi içindeki çelişki evresi sonucu başka bir sistemi doğurması gerçeği geçerliliğini korumaktadır.

Nasıl ki kapitalizm feodalizmin bağrından çıkmıştır; kapitalizmin bağrından da sosyalizm, komünizm çıkacaktır. Marks'ın benzetmesiyle "Zor, yeni bir topluma gebe her eski toplumun ebesidir. Zor, kendisi, bir ekonomik güçtür."

Marks'ın tahlili gayet açıktır. Zor unsurundan kastedilen devrimdir. Ve devrim salt bir istek olayı değildir. Bu her zaman söz konusu olamaz. Ama ne zamanki bir toplumun artık sarmal hal aldığı, fasit daire içine girdiği, koruyan kabuğun içten giderek zorlandığı, çatırdadığı ve giderek bir sonraki toplumun nesnel ve öznel koşullarını oluşturduğu evrede, bir sonraki topluma gebe olan sistemin ebesi devrimle ancak bu doğum gerçekleşir.

Dolayısıyla böylesi bir sürece girilmiştir. Bu nesnel durum görülmeli ve girilen uluslararası süreç objektif değerlendirilmelidir. Ve eksiklik de belirlenerek giderilmelidir. Belirlenen eksiklik, emekçi kitleleri ve tüm ezilen katmanları örgütlenecek, önderlik edecek öncü müfrezesinin daha sağlam temeller üzerinde geliştirilerek devrim perspektifiyle yığınlar önderlik etmesidir. Eksiklik buradadır. Bu eksiklik giderilmeyecek bir durum değildir. Karar, inanç ve doğru nesnel hat bunun panzehiridir. Kaldı ki, girdiğimiz süreç bu şartları daha olgunlaştırıyor.

Tabi ki bu durum birden olacak bir olay değildir.

Bir devlet ve sistemin devrilmesi, alt edilmesi gününbirlik olay değildir. Ama onların mevcut durumları da tarihsel olarak en sarsıldıkları ve en zayıfladıkları, giderek kronik kısır döngü içine girdikleri dönemdir. Elbette ki emperyalist kapitalist sistemi ciddiye almak gerekir. Sistem krizlerden kendini yenileyerek çıkma özelliğine sahiptir. Yaşanan durum bu anlamıyla bizlere önemli görevler yüklemektedir.

Kriz Küresel Çözüm Sosyalizmdir

Kimilerine göre biyolojik bir savaş kimilerine göre Çin'de hayvan pazarından yayılan bir hastalık. Bazılarına göre her yıl, yaşanan gribal bir hastalık bazılarına göre ise durum çok daha vahim. Hangi gruptan olduğumuzun önemi yok, mevcut durumda, herkesi ve her sınıfta tehdit eder boyuta ulaştı. Spekülasyonların üst düzeyde yaşandığı romanlardan, komplo teorilerine ve dini kitaplara varana kadar, yazılıp çizildiğini biliyoruz. Çin ve İran yayılan bu hastalık nedeniyle ABD'yi suçladı. Bazı YouTube kanallarında Çin'in kendisi virüs üretiyor, doğallığında bu işi Çin'in yaptığını söylemektedirler.

Bu görüşler gerçekliği bulandırmak amacıyla ortaya atılmış gibi duruyor. Çünkü aslında hangi emperyalist devletin yaptığının da önemi yok, kapitalizm krizi fırsata çevirecektir. Yaşamımıza tümünden müdahaleyle kendi politikaları için fırsata çeviren ve kullanan, dünya egemenleri, siyaset, ekonomi, kültür, eğitim, sağlık, iş hayatımıza varana dek hayatı yeniden dizayn etme girişiminde. Bugün bu fırsatı kullanmaktan geri durmayacaklar, başarılı olup olmayacakları ise bizlerin örgütlü gücüne bağlıdır.

Yani, sağlığını tehdit eden virüsün açığa çıkardığı krize karşı doğru müdahale etmeyi başarabilmemize...

Biraz bandı geriye saralım. Küresel sağlık kriziyle birlikte ilginç yazılar, bizi zaman yolculuğuna götürsün Hürriyet Gazetesinde, Bill Gates'in 5 yıl önceki konuşmasında ilgili haber şu şekilde "...Bu laşıcı hastalığa yakalandığı halde kendini iyi hisseden, uçağa binmiş ya da markete gitmiş birinden virüs kapabilirsiniz.

"...Virüsün kaynağı Ebola gibi doğal bir salgın da olabilir ya da bir biyoterörizm de olabilir".

"...Öncelikle yoksul ülkelerde güçlü bir sağlık sistemine kurulmasına ihtiyacımız var.

Tıbbi ekiplerle, eğitilmiş ve yardıma hazır bir sürü insana ordunun birliğine ihtiyacımız var."

"...Simülasyonlar yapmamız gerekiyor. Savaş oyunları değil bakteri oyunları. Böylece hangi alanda zayıf olduğumuzu anlarız.

"... ABD'de yapılan son bakteri oyunu 2001'den önceydi ve çok iyi sonuçlanmadı. Şu ana dek skor; Bakteriler:1, insanlar: 0"

Gates 5 yıl önceki konuşmasında küresel krizlere ilişkin de uyarılarda bulunmuştu:

Marksizme göre siyaset ekonominin yoğunlaşmış biçimidir, siyasetin yoğunlaşmış biçimi ise savaştır.

"... Dünya Bankası'nın tahminlerine göre, küresel bir nezle salgını olması halinde dünya genelinde malvarlığı 3 trilyon doların altına inecek ve milyonlarca ölüm gerçekleşecek. Aynı konuşmasında şöyle diyor "Bir sonraki salgın için hazır değiliz."

Yani fırtınanın gelişini beş yıl önce bize aktaran kişi olarak bu günde yine bize yol göstericiliğine soyunmuş durumdadır.

Seattle Times'ın haberine göre evde uygulanabilen test sistemleri geliştirilmektedir. Çalışmaya göre kullanıcıların yaptığı test ile iki gün içinde pozitif veya negatif sonuçları göstermesi hedeflenmektedir. Kitler, virtüsten etkilenmiş olabileceğinden endişe duyan kişilerin burunlarını temizlemelerine ve örnekleri test için geri göndermelerine izin verecek. Henüz test aşamasında olan sistemin tüm testleri başarı ile geçmesi halinde önümüzdeki haftalarda kullanıma sunulması bekleniyor.

Bill & Melinda Gates Foundation, 100 milyon doların virüsün tespiti ve izolasyonu ile tedavi çalışmalarını artırmak, Afrika ve Güney Asya'daki risk altındaki nüfusları korumak; aşıların, ilaçların ve teşhislerin geliştirilmesini hızlandırmak için bağışlandığını açıkladı. İlk etapta 100 milyon doların 20 milyon doları, Dünya Sağlık Örgütü, Birleşik Devletler Hastalıkla Mücadele ve Engelleme Birimi, Çin ve hastalıkla mücadele eden diğer ülkelerdeki sağlık yetkililerine aktarılacak. Kalan 60 milyon dolar koronavirüse karşı aşı geliştirme projelerine destek sağlayacak."

"Çin'in Wuhan kentinde başlayarak dünyanın birçok bölgesine yayılan ve birçok kişinin ölümüne yol açan koronavirüs salgınına ilişkin 18 Ekim 2019'da New

York'ta bir 'tatbikat' yapıldığı ortaya çıktı.

Dünya Ekonomik Forumu ve John Hopkins Sağlık Güvenliği Merkezi'nin ortaklaşa organize ettiği Event 201 isimli tatbikata Bill ve Melinda Gates Vakfı ev sahipliği yaptı.

Futurezone haberinde, Gates gelecekteki pandemilere daha iyi yanıt vermek için sistematik değişiklikler yapılmasını istiyor. Yine, düşük ve orta gelirli ülkelerin temel sağlık sistemlerini güçlendirme-lerine yardımcı olmanın önemli olduğuna dikkat çekiyor.

Gates, ilgili tüm kuruluşlar tarafından görüntülenebilen bir veritabanı da dahil olmak üzere tüm dünyanın daha iyi hastalık izlemesine ihtiyacının olduğuna dikkat çekiyor.

Gates'e göre, maliyetler bir sorun olmamalı. Kapsamlı önlemler için milyarlarca dolarlık yatırım gerekir. Bu, bir salgının yol açtığı ekonomik zararlar ölçüldüğünde 'çok daha ekonomik'tir.

Uzun bir alıntı oldu ama durumu anlamamız bakımından önemli, yani önümüzdeki on yılda 10 milyon insan hastalıklar nedeniyle ölmesi bekleniyor. Kısacası yeni viral veya bakteriyel hastalıklar çıkacağı ön görülüyor. Özetleyelim; "Biyoterörizm ve biyolojik savaş, sağlık sisteminin değişmesi yeni teknolojinin kullanılması, sağlık çalışanlarına eğitim, evden yapılan hızlı testler, izlenebilir veritabanı (dünya çapında), biyometrik chip, kartlı-kripto para ve iş kollarının yeniden düzenlenmesi şeklinde tasarlanmaktadır.

Biyoterörizm... Böylesine bir teknik hiç bir örgütün elinde zaten bulunmuyor. Bu teknoloji, emperyalist, kapitalist devletlerin elinde bulunacak bir silahtır, bazı

uşak devletlerin elinde bulunabilir ama hepsinin de değil, örneğin Sadam Hüseyin'in biyolojik silahları olmadığını ABD kendisi açıkladı ve Kürtlere karşı kullandığı kimyasal silah ise emperyalist patentliydi.

Biyometrik çipise gelecekte bizlerin hayatına daha çok girecek bir sistem, Spektrum dergisi şöyle anlatıyor. Canlıları ölçmek (biyo ölçüm) - biyometriklerin görevleri genel olarak bu şekilde özetlenebilir. Ancak mevcut tartışmada bu terim daha spesifik olarak kullanılmaktadır: bilgi işleme teknik sistemleri yardımıyla kişilerin kişiyle ilgili özelliklerinin çıkarılması, depolanması ve kontrolü ile ilgilidir. Fiziksel özelliklerin zenginliği karakteristik olarak düşünülebilir: spektrum DNA'dan yürüyüş ve yüz ifadeleri gibi dinamik kalıplara, parmak izleri, yüz şekilleri ve göz kalıpları gibi daha iyi bilinen statik özelliklere kadar uzanır.

Aslında, dünya çapında ve diğer biyometrik özellikler hevesle araştırılmaktadır. Bilgisayarlar, örneğin, birisinin gerçekte iddia ettiği kişi olup olmadığını sesli olarak tanımayı öğrenmelidir (kimlik doğrulama). Veya yüz tarama sistemleri sistem tarafından aranan kişiyi, otomatik yüz tanıma kullanarak büyük bir kalabalık içerisinde bulmak (tanımlama) için geliştirilmelidir.

Her iki durumda da biyometrik sistem, kayıt denilen ilk aşamadaki verilerle beslenmeli ve eğitilmelidir. Sayı taşmasını bir dereceye kadar içerebilmek için ham verilerden sadece birkaç değer çıkarılır ve ad ve adres gibi daha fazla bilgi ile birlikte kaydedilir. Yüzler, gözlerin, ağız ve burnun birbirine göre konumu, açıları ve boyutları olabilir. Bu referans verileri bir şablon olarak kaydedilir ve kimlik kartında veya merkezi bir veritabanında saklanır.

Biyometrik çip insanın yarı robot haline çevirme girişimidir. Geleceğimizi tehdit eden virüs ve bakteri vb. hastalıklardan daha iyi korunabilmek için kişi hakkında daha geniş bilgi toplayıp kişiye göre ilaç üretmek gerekiyor denecek. Şu anda bile dünya çapında 50.000 insan böylesi bir çip taşıyor.

Emperyalist sağlık

Yoksul ülkelere, yeni sağlık sistemini ancak ve ancak barış meleği, demokrasi ihracatçısı ABD, götürebilir. Türkiye'de hasta garantili hastane yaptıran bir devlet var zaten! Yap işlet devret! Gelişmekte olan bütün ülkelere ortalama durum bu-

dur, zaten formasyonda budur. Yeni sağlık merkezlerinin yanı sıra yeni tıbbi göre eğitilmiş insan, teknik envanter ve virüs-bakteri hızlı testleri ve ona uygun maske, koruma envanterinin, pazarlanması da bir o kadar önemli.

Marksizme göre siyaset ekonominin yoğunlaşmış biçimidir, siyasetin yoğunlaşmış biçimiye savaştır. Tabii her şarta klasik bir savaş olmak zorunda değil biyolojik bir savaşta olabilir. Çin lideri Xi, globalizmi savunmuş Trump – Amerikayı yeniden büyük yap demiş ardından kendi ülkesinde üretimin yapılmasını özenle belirtmiş, Çin’le vergi krizleri yaşamıştı. ABD’ye politikada ters düşen bütün devletleri ekonomik yaptırımla tehdit etmişti. Stratejik müttefik AB’ye bile eski ve yeni AB diyerek had bildirmişti.

İnsani mi?

Sermaye duygu tanımaz kâr ve zenginlik onun tek mutluluğudur. Zaten bu kesim sağlık sistemini fazlasıyla zorluyor, kârdan daha çok zararı var, sattığı ilaç ile aldığı sosyal yardım ve kullandığı sağlık sistemi hesabında zarar ettiriyor, doğal olarak bu elemeler için bir parçası olabilir.

Emperyalistler kendi pazarını genişletme cabası içindeler. İhtiyaç fazlası üretim bile az üretimdir onlar için, ekolojiyi zaten düşünmezler. Ekolojik dengenin bozulmasıyla ilgilenmezler bu gelişmelerden kaynaklı dünyada sadece insanlar açısından tuhaf şeyler olmuyor hayvanlarında dengesini bozulduğunu görüyoruz. Kim bozmuştur? Sermayenin kâr hırsı bozmuştur! Bir yandan kaniballeşen kutup ayıları, sayıları 4 milyarı bulan çekirgeler, şehirleri istila eden karıncalar, hastalıkla boğuşan insanlık, Avustralya’da ölü alınamayan orman yangınları, bunlar endişe verici gelişmelerdir. Bunun sorumlusu kapitalizmdir. Çözümü ise Sosyalizm.

İş kollarının yeniden düzenlemesi!

Webrazzi internet sitesinde şöyle anlatıyor. “Gates, yapay zekanın iş kollarına yayılmasıyla birlikte bir takım zorlukların yaşanacağını da ifade ediyor:

Önümüzdeki 20 yılda geçmiştekinden daha hızlı bir değişim oranı olacağı için bir takım zorluklar yaşanacak.

Gates, bu gelişmelerle birlikte hükümetin, büyük olasılıkla sosyal güvenlik ağı programlarını yeniden yapılandırmak ve yerinden olmuş işçilere bu yeni ekonomi için yeniden eğitim vermek zorunda kalacağını kabul ediyor. Ancak bu adımların doğru atılması durumunda sonucun herkes için olumlu olacağını da belirtiyor.

Gates’in düşüncesine göre; toplum,

ihtiyaç duyduğu tüm yiyecekleri, evleri ve tüketim mallarını alabiliyorsa, işçilerin rahatlamasına ve diğer ilgi alanlarına odaklanmasına izin verilmeli. Bahsedilen dönüşüme adım adım ilerlese de yapay zekanın işlerimizi elimizden alacağı günlere daha çok var. Yine de bu konu teknoloji dünyasının önde gelen isimleri tarafından farklı bakış açılarıyla değerlendirilmeye devam ediyor. Tesla’nın CEO’su Elon Musk, İnsan ırkının yapay zekayı güvenli kullanabilme oranı yüzde 5 olacağını düşünürken, Google CEO’su Pichai; yapay zekanın ateş ya da elektriği bulmaktan daha önemli olduğunu ifade ediyor.

Açık konuşmak gerekirse çocuklarını korumak adına onları internet kullanımı konusunda sınırlandıran Bill Gates’in, yapay zeka kullanımında insan ırkına bu denli güvenmesi şaşırtıcı. Bu konuda birçok girişimi olan Google’ı “dinlemek” yerine şimdiye kadar vizyonerliğiyle bir etkiye sahip olan Elon Musk’a “kulak vermekte” fayda var.

Çalkantılı kariyer hayatı ile sık sık gündeme gelen eski Google mühendisi Anthony Levandowski, “Waz of the Future” isimli bir yapay zeka dini kurmuştu.

Bunlar, klasik inanç, tarım ve işçiliği ortadan kaldırma girişimi olarak gelecek için öngörülmektedir. Ancak insanlık vahşi kapitalizmin sömürüsüne sesiz kalmayacaktır.

Egemenler hep birlikte 21. yüz yıl ayaklanmalar yüz yılı olacağını belirtiyorlar, nitekim dönem dönem dalgalanmalar olmaktadır.

Nakit yerine karth ve kripto para!

Avrupa Birliği eski başkanı Jean-Claude Juncker:

“Bir şeye karar veririz, sonra ortaya koyarız ve ne olacağını görmek için bir süre bekleriz. Büyük bir tepki ve ayaklanma yoksa, çoğu insan neyin kararlaştırıldığını anlamıyorsa, geri dönüş imkansız olana kadar adım adım ilerleriz.” diye belirtiyor.

Tüm gelişmelerin özeti bu, yeni biçimli sömürü politikaların adım adım uygulanmaya çalışılması.

21 yüzyılda sosyal patlamaların yaşanacağını 1997 yılında NATO zirvesinde ele alınmış, tartışılmış ve ayaklanmalara karşı tedbirlerin alınmasını kararlaştırılmıştı. İç güvenlik yasaları, çipli pasaport sistemleri, ihbar uygulamaları, ortam ve telefon dinleme sistemleri, GPS takip sistemi, paranın kaynağını ispat et yasağı, uluslararası (vergi kaçakçılığı gerekçesiyle) para akışının kontrolü, uydu takip sistemleri vb. güvenlik kapsamında alın-

Mahmoud Zakaria

mış karalardır.

Junckerin ne diyordu, “adım adım”. Ve adım adım bunlar hayatımıza girdi itirazlar ise yetersiz kaldı.

Bir diğer konuda uzun zamandır kripto ve elektronik para sistemine geçmek. Bu da adım adım hayata geçirilmeye çalışılıyor. Böylelikle egemenlere alternatif ve muhalif olanlara politik müdahalenin yanı sıra, ekonomik müdahalenin de daha büyük ölçekte gerçekleştirilmesinin zemini oluşturulacaktır.

İşçi sınıfı, uzunca dönemdir sessiz

Özellikle SSCB ve Çin’deki geriye dönüşlerin ortaya çıkardığı yıkım, komünistlere olan güvenin derinden sarsılmasına neden oldu ve bu savrulmalar, emperyalist -kapitalist devletlere güven vermiş ve işçi sınıfına dönük saldırıları artmasına neden olmuştur. Artık Sosyalizm “çöktüğüne” göre, sosyal devletlere de ihtiyaç kalmamıştır bu vesileyle saldırılar üst boyutta devam ediyor. Dünya çapında 2 bin 200 milyarder var ve bunların içinde de 28 en zengin kişi ayrı bir yerde duruyor. Bu 28 zenginin malvarlığı 3,8 Milyar insanın malvarlığına tekabül ediyor. İşte tüm bu gerçeklikten yola çıkarak bu krizde daha çok palazlananlar bu kesim olacaktır. İşçi sınıfına saldırılar Covid-19 gerekçesiyle daha da artacaktır. Bugün bu gerçekleşiyor.

Bu saldırılar karşısında örgütsüz olan yığınlar, egemenlerin tüm politikaları karşısında etkili bir mücadele yürütemiyor.

Beş kişinin bir arada durmasına izin verilmezken iş yerlerinde, süpermarketlerde, gıda, transport, temizlik ve farklı fabrika benzeri iş hanelerinde işçileri çalıştırmayı ihmal etmiyorlar. Geniş güvenlik önlemleri ortaya koyarken, işçiye ya işin ya canın denmektedir.

İki yüzlü uygulamalarla işçinin çalışıp

çalışmayacağı patronun vicdanına bırakılıyor. Tabii ki küçük işletme sahipleri, çalışmasını çoktan iş bulma kurumuna yönlendirdi! İşçi kıyımı başlamadan önce garanti vermeyen devlet, milyonları bulan işsizler ordusunu kapısında görünce, ilk işi büyük iş verenlere garanti vermek oldu.

Askeri yatırımlar hız kesmiyor

Çoğu devlet askeri envantere yatırım yapıyorlar, uşak Türk devleti derin bir krizin içinde olmasına rağmen askeri yatırımları hız kesmeden devam ettiriyor.

Gelişmeler çerçevesinde suç kavramı da değişiyor siber suçlar yeni sistemin önemli bir parçasıdır. Dünya Bilgi Bankası veri toplamak için hazır, sosyal medyada neye tepki gösterdiğimiz neden hoşlandığımız ve politik eğilimlerimizin izlenmekte olduğunu biliyoruz.

Rus-Çin, ABD-AB milyar dolarlık askeri ve istihbari sistemlere harcama yapıyor. Bu ürettikleri silahların süs olmadığı kesin, ne zaman kullanacakları da belli değil. Gelişmeler nasıl seyrederse seyretsin kapitalizmin gelecek vizyonu: savaş-ölüm, açlık-yoksulluk, işsizlik, bunalmış bir toplumdur!

Bizim vizyonumuzda, sınıfsız - sömürsüz-sınırsız, mutlu komün bir dünya.

Demokratik devrim, sosyalizm mevcut gidişata alternatiftir, üretken, doyuran, paylaşan ve tüm canlı ve cansızlar koruyan herkesten yeteneğine ve herkesin emeğine göre yaşayacağı ve kazanacağı bir sistemdir.

O açıdan emperyalistlerin canı cehenneme bizlerde krizi işçi sınıfı lehine çevirelim, 6-8 saatlik iş günü savunmak köleliği savunmaktır. O, 160 yıl öncenin perspektifidir. İşçi ücretlerine zam isteyeelim, işçi haklarını gündemleştirelim, halkın çıkarlarını savunalım, yatırımın askeri envantere değil, sağlığa-eğitime-sosyal adalete isteyeelim.

Petrol Fiyatları Düştü! Dünya Alev Alev!

Derek Bacon

Artan üretim, tüketim olarak karşılık bulmayınca dünyadaki petrol stok depolarının hızla dolmasına neden oldu.

Petrol fiyatları 2020 yılının birinci ve ikinci çeyreğinde talebin azalacağı yönündeki endişelerin artması ile beraber ocak ayında aşağı doğru inişe başlamıştı. Başını Suudi Arabistan'ın çektiği, Petrol İhraç Eden Ülkeler Örgütü (OPEC) bu oluşumun yanına Rusya ve etkili olduğu ülkelerin dahil olması ile beraber oluşturulan OPEC+ olarak tanımlanan oluşum 2016 yılından bu yana aldıkları kararlar ile petrol varil fiyatının 50-70 bandında kalmasını sağladılar. Petrol tüketiminin azalması ve daha fazla azalacağına yönelik öngörülerle birlikte sahneye hiç beklenmedik bir oyuncu girdi, Covid-19. Bu yeni oyuncu ile beraber talep miktarındaki düşüş hiç beklenmedik oranda arttı. Tüm bu gelişmelerle birlikte 6 Mart'ta OPEC+ ülkeleri toplantısı yapıldı. Toplantıda düşen taleple birlikte arzında düşürülmesi gerektiğini, bu nedenle günlük petrol üretiminde kısıntı yapılmasını isteyen Suudi Arabistan'la buna karşı olan Rusya anlaşamadı. Rusya'nın gerekçesi kısıntı ile beraber dengelenecek fiyatların en çok ABD'ye yarayacağı ve gelişen talep düşüşünün ani olduğu, üretim kesintisi için birkaç ay beklenip durumun tekrar değerlendirilmesiydi. Petrol üretimini kontrol edip fiyatların belli bir nokta da kalmasını sağlanmasında en büyük faydayı, ABD kaya petrol üreticileri elde etmişlerdi. Dünyada son on yıl içinde artan petrol talebinin %75'i ABD'li üreticiler tarafından karşılandı. Bunun sonucu olarak ABD'nin dünya petrol üretimindeki piyasa payı da arttı. 2010'da dünya ham petrol üretimin-

de OPEC'in payı %37, ABD'ninki %10 iken, 2019'da OPEC'in payı %33'e düştü, ABD'ninki %19'a çıktı. Elbette bu artışta Venezüella, İran gibi OPEC ülkelerine uygulanan ambargolar etkili oldu.

Toplantı sonucunda anlaşma sağlanamadı. Suudi Arabistan bu durum karşısında günlük petrol üretimini 1 milyon varil arttırdı. Tüm bu gelişmeleri takiben Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ) 12 Mart'ta Covid-19'u küresel pandemi ilan etti. Covid-19 ile mücadelede karantina uygulamalarının dünya çapında yayılması petrol talebinde ciddi bir düşüşü ortaya çıkardı. Açılan vanalar petrol üretimini hızla arttırırken Covid-19 tedbirleri nedeni ile tüketim düşmeye devam etti. Nisan ayı itibarıyla dünyada petrol tüketimi yüzde 25-30 civarında azalmış durumda. Bu, tarihte görülmemiş bir durum.

OPEC ve Rusya arasında anlaşmazlıklar ile beraber hızla artmaya devam eden üretim ve bununla birlikte fiyatların son derece cazip seviyelere inmesi, stoklamayı teşvik etti. Artan üretim, tüketim olarak karşılık bulmayınca dünyadaki petrol stok depolarının hızla dolmasına neden oldu. Mart ayı başında varili 50 doların üstünde seyreden petrol, anlaşma sağlanamayan OPEC+ toplantısı sonrasında yarı yarıya değer kaybetti. 2008 krizinin ardından varili 165 dolarla tarihinin en yüksek seviyesine ulaşan petrol 2020 yılında 20 dolara kadar düştü.

WTI Eksi 40 Dolara Düştü!
Değindiğimiz gelişmeler ve petrol piyasa-

sında son dönemdeki talep çöküşü ve arz fazlası ile birlikte, fiyatlarda ciddi oranda bir düşüş girilmişti. Bu durum stoklamayı arttırmış, petrol varil fiyatlarındaki yıl başında tahmin edilen fiyatların çok altında seyretmesine neden olmuştu. Geline aşamada emperyalist-kapitalist sistemde 1980'lerle birlikte hızla büyüyen finansal piyasalar nedeni ile petrol, hisse senedi piyasalarında görüldüğü gibi spekülâtif sermaye akımları sayesinde fiyatlanmaktadır. Bu piyasalarda işlem yapan şirketler, petrolün varil fiyatının Mart ayında Ocak ve Şubat ayından daha yüksek olacağını düşünerek "kâğıttan variller" satın almıştı. Covid-19 pandemisinin yarattığı öngörülemez talep düşüklüğü ve arz fazlası bütün bu tahminlerin çökmesine neden oldu. Tahminlerin çökmesi, hızla dolan stoklar petrolün depolama sorununu açığa çıkardı. Daha önce alınan petroller de depolarda bekliyor. Petrolü depolarında tutan firmaların bu depolar için stok maliyetine katlanmaları ve böylece değeri sürekli düşen petrolü elde tutmak için masraf yapmaları gerekiyor. Batı Teksas Petrolü (WTI), ABD'nin Oklahoma Eyaleti'nin Cushing şehrinde fiyatlanıyor. Cushing, dünyanın en büyük petrol depolama merkezi ve ABD içindeki boru hatları kavşağı. Cushing'den inen petrol ya rafinerilerde işleniyor ya da tankerlere yükleniyor. Petrol piyasasındaki arz/talep dengesizliği nedeniyle geçtiğimiz haftalarda Cushing'e çok yüksek miktarda petrol akışı gerçekleşti. Amerikan enerji şirketleri depoların kapasitelerinin dolması ile birlikte bunları koyacak yer bulamıyor. Koyacak yer olmamasından dolayı hiç kimse vadesi

çok yaklaşmış petrol kontratını almak ya da bulundurmamak istemiyor. Bundan kaynaklı vadesi gelmiş kontratları ellerinden çıkarmak isteyen şirketlerin kontratlarını satmaya başlaması ile başlayan panik sonrası Batı Teksas Petrolü (WTI) -40 dolara kadar düştü. Bu durumun anlamı satıcının elindeki petrolü alıcıya verip üstüne birde 40 dolar vermesi demek.

Petrol Covid-19'a Yakalandı!

Petrol piyasalarındaki arz talep dengesindeki gidişatın sürdürülemez olması nedeniyle OPEC+ üyeleri 9 Nisan'da sanal ortamda bir araya gelerek, 1 Mayıs'tan 30 Haziran'a kadar iki ay boyunca 10 milyon varil azaltma kararında anlaştılar. Söz konusu kesinti miktarının 1 Temmuz 31 Aralık arasında 6 ay boyunca günlük 8 milyon varil, 1 Ocak 2021 ile 30 Nisan 2022 arasındaki 16 ay boyunca ise günlük 6 milyon varil olarak uygulanmasına karar verildi. Günde 10 milyon varillik üretim kısma kararı toplam günlük üretimin %20'si demek. Yapılan bu kısıntı tarihte bir ilk. Covid-19 pandemisinin yarattığı talep miktarındaki düşüş, yapılması noktasında anlaşılabilir üretim kesintisinin neredeyse iki katı kadar. Yapılan bu kesinti stok depolarının doluş hızını azaltmakla birlikte petrol piyasasını tam olarak dengeleme noktasında zayıf kalacaktır. Geçen iki üç ayda günde 30 milyon varil petrol depolara kaldırıldı. Bu küresel talebin yaklaşık üçte birine denk geliyor. Talep virüs öncesi seviyelere gelse dahi depolardaki bu kadar ham petrolü tüketmek çok zaman alacak. RBC Capital Markets küresel enerji stratejisi idari direktörü Michael Tran, "Fiziki piyasada kısa vade de daha da akut aşağı yönlü hareketi önlemek için fazla bir şey yok" dedi ve "Rafineriler varilleri tarihi bir hızla reddediyor ve ABD'de depoların dolma noktasına gelmesi ile birlikte, piyasa güçleri ya tabana vurana dek ya da Covid ortadan kalkana kadar, hangisi önce olursa, etkisini sürdürecektir. Ancak birinci olasılık daha mümkün görünüyor" değerlendirmesinde bulundu.

Petrol fiyatları 13 Ocak ile 20 Nisan tarihleri arasında %73 düştü. Petrol piyasasındaki ana aktör Covid-19 ve onun yol açtığı talep çöküşü. Talepte de bir nebze iyileşme olsa dahi, Covid-19'a çare bulunmadığı sürece zayıf kalacağı ortadadır. Petrol piyasalarının geleceğinde, andaki durumda Covid-19 pandemisinin nasıl ve hangi biçimde devam edip sonuçlanacağı sorusuna verilen cevapta belirleyici olacaktır.

“İpler Senin Elinde Sanıyorlar ve Sürekli Bir Yetersizlik Hissi İçerisinde”

Karantina gündemi, patronlar açısından üretimi durduracak denli önemli bir başlık değil. İşlerin aralıksız sürmesi tek kaygı... Bu işleri yapanların kim olduğu da, bu işten ve karantina döneminden nasıl etkilendiği de çok umurlarında değil. Ancak pandemi boyutuna gelen salgına karşı önlem almak zorunda kalıyorlar. Ama mesele işçi ve emekçilerin sağlığı değil, işlerin aralıksız sürmesinin sekteye uğraması. Buna dönük çözümlerden biri olarak da evden çalışma sistemine geçiş yapıyorlar.

Salgın öncesi de giderek yaygınlaşan bu çalışma şeklinin yeni döneme damga vuracak yeni çalışma sistemlerinden biri olacağı öngörülüyor. Peki böyle çalışan emekçiler, evden (remote) çalışmaya dair ne düşünüyor, neler yaşıyorlar? Bunu dört yıldır evden çalışan **Deniz Gülbudak** ile konuştuk.

“Evden çalışma esasen bir beyaz yakalı çalışma biçimi aslında” diyen Deniz, evden çalışmaya nasıl başladığını ve buna nasıl adapte olduğunu şöyle anlatıyor: “Ofiste yapılan işlerin evden yapılması hali. Ben yaklaşık 4 yıldır evden çalışıyorum. İstanbul’da bir plazada çalışmakta iken İzmir’e dönmeye karar vermemle birlikte patronum benim için sunduğu bir seçenek oldu evden çalışma. Zorlanacağımı düşündüm, patronum da böyle düşündü. Çünkü ciddi bir konsantrasyon istiyor evde çalışmak. Bu freelancer için de, home office çalışanlar için de böyle. Kendine evde küçük bir ofis kurman şart. Öncelikle bunu sağladım.”

“Direkt patronumla muhatap olmamak beni rahatlatıyor”

Evden çalışmanın, bazen çalışan açısından ofiste karşılaştığı zorlu durumlardan uzak kalmasına yol açtığı için avantajlı yanları olduğunu konuşuyoruz Deniz’le. Deneyim ve gözlemleri şu şekilde Deniz’in: “Ofiste, özellikle plazada çalışan bir kişi ciddi bir baskı hissediyor aslında. Yaşadığımız toplum gerici bir toplum ve haliyle ofis arkadaşlarının senin üzerinde bir takım kısıtlayıcı görünmez hegemonyası olabiliyor. Ne giydiğinin doğduğun cinsiyet kimliğiyle uyumlu olması isteniyor mesela. Ne düşündüğün çok önemli oluyor, ofisteki çalışanların çoğunluğu gibi düşünmüyorsan -herhangi bir konuda- ötekileştirilebiliyorsun. Evde bunu çok yaşamıyorsun, fiziksel mesafeler başka anlamlarda da mesafelenmeyi mümkün kılabilir. Anlaşamadığın ofis arkadaşların’la olan iletişimini asgari

seviyeye indirebiliyorsun. Bunun dışında özellikle büyük şehirlerde iş yerine giderken ‘yol’ bir kabusu dönüşebiliyor. Benim İstanbul’da evim ile işim birbirine bir hayli uzaktı ve günde yaklaşık 4 saatim yollarda geçiyordu, evde ise mesai saatimden 15 dakika önce kalkıp işime başlayabiliyorum. Bazen kendime küçük boşluklar yaratıp başka şeylerle ilgilenebiliyorum, kitap okuyup müzik yapabiliyorum. Mesai çıkışında eve dönme derdim ve çekecek 2 saat yolum olmadığı için kendi sosyal hayatıma daha kısa sürede karışabiliyorum. Direkt patronumla muhatap olmamak beni rahatlatıyor, zorunda kaldıkça mail ya da telefonla iletişim kuruyoruz çünkü.”

“Çok çalışmak”tan “yattığı yerden para kazanma”ya

“Peki dezavantajları...” Deniz, evden çalışmaya başladıktan sonra “yattığı yerden para kazanıyor” algısıyla baş etmek zorunda kaldığını anlatıyor. “Benim işim zihni yoran bir iş. 9 saat boyunca çift ekrandan sayılarla uğraşıyorum. Ofise gidip gelirken, insanlar çok çalıştığımı ve yorulduğumu söylerlerdi. Evden çalışmaya başladığımdan beri ‘yattığı yerden para kazanıyor’ oldum bir anda. Evin içinde yaşadığım bireyler için de her zaman ‘ulaşılabilir’ bir duruma geldim. Örneğin iş saatlerinde telefonla dahi aramaya çekinen insanlar, evden çalışırken bu saatlerde çeşitli zaman alıcı taleplerde bulunmaya başladılar. Maalesef evden çalışmak ‘gerçekten çalışmak’ olarak algılanmıyor. Bunun dışında sosyalleşmen çok zor oluyor. 9 saat boyunca bir odada bilgisayar ve sen varsın. Kafanı çevirip yanındaki arkadaşına gülümseyemiyorsun mesela, çayını-kahveni yalnız içiyorsun. 9 saat boyunca derdin de, dayanışma arzunu da içinde kalıyor. Sürekli kendinle kalmak da tabii insanı mental olarak olumsuz şekilde etkiliyor. Bunun yanı sıra tabii ‘yol paran’ kesiliyor.”

“Evden çalışma ile patronun başı ağrııyor”

Tabii tüm bunlar, evden çalışmanın Deniz’deki yansımaları... Söyleşimizin ibresini patronlara çeviriyoruz. “Peki sence evden çalışmanın patronlar açısından nasıl bir karşılığı var?” “Çalışanların işlerini evden halletmesi patronlar için muazzam bir şey olmalı” diyor Deniz ve devam ediyor: “Ofis giderleri çok azalıyor öncelikle. Kira ödemeye devam ediyor olsa da patron, ofisteki elektrik, su kullanımı ve ödenen fa-

SÖYLEŞİ | DENİZ GÜLBUDAK

turalar azalıyor. Bir de ofise aylık alışverişler yapılır kişi sayısına göre. Bunların hepsinden kısmış oluyor işveren. Özel sektör rekabeti diye bir şey var gerçekten ne yazık ki, bu çeşitli çatışmalara da sebep olabiliyor. Patron bu çatışmaları çözüme kavuşturmak zorunda, çünkü aynı zamanda çalışanlar arasındaki koordinasyonu da sağlamak durumunda oluyor ofiste geçirdiği vakit süresince. Çalışanlar arasında rekabet dışında ‘işçiler kardeş, patron kalles’vari dayanışmalar da oluşabiliyor. Aynı yerde çalışanların sosyalleşmesi de kısıtlandığı için patronun ‘başı ağrııyor’.”

“Hep bir ‘yetersizim’ hissi içinde oluyorsun”

Evden çalışma tartışmalarının bir parçası da; görünmeyen emek meselesinin şimdiye dek kadınlar tarafından gündeme getirilen ve esas hedefinde de kadın emeğinin olduğu bir konuyken, son zamanlarda emeğin kadınlaştırılmasının, yani kadın emeği gibi görünmez kılınmasının daha fazla gündeme gelmesi. Bunu konuşuyoruz Deniz’le biraz. “Evden çalışmada da çalışma koşulları konusunda sanki ipler senin elindeymiş, senin niteliğin ölçüymüş gibi tartışılıyor. Sence durum böyle mi?”

“Evden çalışma koşullarında ipler kesinlikle çalışanın elinde değil. Senin niteliğin de gökten zembille inmiyor sonuçta. Ofiste ulaşabildiğin birçok eğitim programlarından uzakta kalıyorsun en basiti. Ya da bir konuda yardımlaşabileceğin bir arkadaşını yanında bulamıyorsun. İpler senin elinde olmak zorunda ise, bu zorunluluk birçok zorluğa da yol açıyor. Görün-

mez emek bağlamına kesinlikle katılıyorum. Somut olarak bir şey üretmiyorum ben, elime geçen bir maaş olmasa ben de çalıştığıma inanmayacağım nerdeyse. Görünmez emek meselesi şimdiye kadar kadınlar tarafından gündeme getirildi evet, şu an için ise plaza çalışanlarının da bir problemi haline geldi. Bu konuda kadın emeğinin görünmezliğinin daha samimiyetle anlaşılacağını düşünüyorum.”

Evde çalışırken bile kendisini geliştirmesi istendiğini söyleyen Deniz, bu durumun yarattığı baskılanmaya vurgu yapıyor: “Online excel kurslarına kayıt oluyorum, hiç girmeyeceğim sınavlar için hazırlanmaya çalışıyorum. Mutlaka İngilizceyi ilerletmem gerektiğini düşünüyorum, çünkü sistem bunu istiyor, piyasa buna bakıyor. Senin diğerlerinden farkını soruyor sana. Aslında evde çalışırken ne yapacağını da bilmiyorsun. Yarışmak bir yana, yarışmak zorunda kaldığın yarışmacıları bile görmüyorsun. Başkası iki dil biliyorsa, senin üç dil bilmen lazım. Başkası müzik yapıyorsa, senin tiyatro yapman lazım. Bunları yapmayınca kişisel olarak da uzaklaşıyorsun kendinden. Hep bir ‘yetersizim’ hissi içinde oluyorsun. İpler senin elindeyse bile keşke olmasa yani.”

Yetersizlik hissi ve emeğinin görünmez kılınması... Özellikle kadınlar açısından çok tanıdık olan bu durum, gündelik yaşamın her ayrıntısında var. Görünen o ki artık bu durumlar ile işçi ve emekçilerin neredeyse tamamı baş etmek zorunda. Emek mücadelesi verenler de bu durumun yaratacağı çelişkilerle...

“Durdum, gözlerimi kırıştırdım, hiçbir şey anlamıyordum. Hiçbir şey hakkında hiçbir şey.”

İnsanların, nesnelere hangi nedenle böyleydiler, anlamıyordum, her şey son derece anlamsız ve absürttü. Gülmeye başladım. Bana garip gelen şey, neden bunu daha önce anlamadığımı oldu.

O zamana kadar her şeyi olduğu gibi kabulede gelmiştim; trafik ışıkları, arabalar, posterler, üniformalar, anıtlar, dünyadan tamamen kopmuş şeyler; hepsi sanki bir

gereklik sonucu ortaya çıkmışlar, bir neden sonuç zincirinin halkasıymışlar gibi benimsemiştim.

Sonra gülmem d u d a k l a r ı m d a dondu, yüzüm kızardı, utandım. Ellerimi, kollarımı sallayarak kalabalığa ‘Durun! Bir dakika!’ diye bağırardım, ‘Bir yanlışlık var. Her şeyde bir terslik var. Dünyanın en saçma işlerini yapıyoruz. Nereye varır bu işin sonu?’ Etrafta insanlar d u r d u , me-

rakla beni süzdüler. Orada, ortalarında durdum, kollarımı sallaya sallaya, ümitsizce anlatmaya, bir anda aydınlanmamı sağlayan ilhamımı açıklamaya çalıştım. Ve hiç bir şey demedim. Hiçbir şey demedim, çünkü kollarımı kaldırıp ağzımı açtığım anda, aydınlanmam geri gitti, ağzımdan bildik, eski kelimeler çıktı.

‘Eee, ne demek istiyorsun?’ diye sordu insanlar. ‘Her şey yerli yerinde. Her şey olması gerektiği gibi. Her şeyin bir sebebi var. Her şey diğerleriyle uyum içinde. Yanlış veya saçma bir şey göremiyoruz.’ Orada öylece durdum, çünkü şimdi her şeyi yerli yerinde görüyordum, her şey doğal, olması gerektiği gibi görünüyordu; trafik ışıkları, anıtlar, üniformalar, gökdelenler, tramvay yolları, dilenciler, geçit törenleri; ama bu beni rahatlatmadı, tersine bana acı verdi. ‘Pardon’ dedim. ‘Galiba benim hatam. Bir an öyle gibi geldi. Her şey yolunda elbette. Kusura bakmayın.’ Ve kızgın bakışların arasında yürüyüp gittim.

Yine de, şimdi bile sık sık bir şeyi anlamadığım zaman, ister istemez, aynı umuda kapılıyorum; yeniden o anı yaşayacağımı, yine hiçbir şeyden hiçbir şey anlamayacağımı, bir anda bulup kaybettiğim öteki bilgiye ulaşacağımı umuyorum.”(1)

Suyun kaldırma kuvvetini keşfeden Arşimed’in “Evreka”sı, bu kez 23 yüzyıl sonra Italo Calvino’da bir derecede uzar ve “Durun! Bir dakika! Bir yanlışlık var”ında hayat bulur. Ateş, tekerlek, suyun kaldırma kuvveti, yerçekimi, elektrik derken keşfedilecek pek bir şeyin kalmadığı düşün(dür)ülen dünyada, Calvino, gündelik hayatın işleyişinde bir yanlışlık olduğunu keşfeder. Ama heyhat!

Bu ilham dolu “öteki bilgiye ulaşma” anı kısa sürer ve gündeliğe tekrar döner(!)

Calvino, onu tanıyanlar açısından vazgeçilmez bir yazardır. Bir yazarın kendisinden yaptıklarının önemli olduğunu düşünen Calvino, bu düşüncesine uygun bir yazarlık yaptığından yaşamına dair bilinenler sınırlıdır. İtalyan bir ailenin çocuğu olarak 1923’te Küba’da dünyaya gelmiş, iki yaşında ailesi İtalya’ya geri dönmüş olan Calvino, ilk gençlik dönemlerini çok yönlü geçirir. Sinema, mizah, edebiyat ile ilgilenir ama kendi deyimiyle “Gençlikten, toplumdaki, kızlardan, kitaplardan keyif almaya başladığımız zaman, 1938 yazıydı: Monaco’da bu dönem, Chamberlain, Hitler ve Mussolini’yle son buldu.”

Bu dönemde ilk olarak belirsiz bir ideolojik duruşa sahip olan Calvino, faşizmin Avrupa’yı bir pandemi gibi sardığı yıllarda giderek netleşmeye başlar. Bu yüzden 1943’te Salò Cumhuriyeti’nin(2)

askerlik çağrısına uymaz, bir süre saklanmak zorunda kalır ve 1944’te de İtalyan Komünist Partisi’ne katılır. Daha sonra Garibaldi Tugayları’na(3) katılır. Yirmi ay boyunca Deniz Alpleri’nde partizan mücadelesinde yer alır. Bu sırada anne ve babası Naziler tarafından tutuklanan Calvino, faşizme karşı verilen savaş sonrası da komünist kimliğini sürdürür, çünkü İtalya’nın yeniden yapılanmasında ve faşizme karşı çıkılmasında en gerçekçi programa Komünist Parti’nin sahip olduğuna inanır.

Calvino ilk yazılı eserlerini savaş dönemi üzerine yazar ve ciddi başarılar elde eder. O artık, dönemdaşları ile ideolojik, politik ve edebi tartışmaların öncüleri arasında yer alır, kendi yarısını sarmaya çalışan ülkesinde... Aynı zamanda bir editör olmanın faydasını görür, entelektüel düşüncenin devrimcileştirilmesi tartışmalarında Elio Vittorini ile birlikte Il Menabò adlı dergiyi kurar. Burada sol politik partilerin karşı karşıya kaldıkları ideolojik krizleri, aydınların rolünü tartışmış; sosyal, tarihî ve edebî sorunları çözmeye eğilmişlerdir.

Devleşen ayrıntılar, küçülen mertekler

Calvino’yu bu kadar tanımak yeterli. Her ne kadar kendisi “Yazar bir başına var olmaz. Ancak yazdığı yazılarla vardır. Onları çıkardığımızda geriye sıradan bir insan kalır” dese ve bunda haklı olsa da, onu bu kadar anlatma isteğini, bu yazıyı kaleme alanın onu yeni tanıyor olmasına verin.

Calvino’nun yapıtlarının en önemli yanı; çoğunlukla gündelik ayrıntıların arasında kaybolanları cımbızla bulup göz önüne sererken ve görmezden gelinen gözdeki merteği cımbızla bulunanın yanına sıradanlaştırarak ilişitirivermesi... Hem de Akdeniz mizahıyla! Ve anlatımın eşsiz bir örneğini *Marcovaldo ya da Kentte Mevsimler*’de bulmak mümkün.

İtalyan’ın bir şehrinde yaşayan, Marcovaldo isimli bir yoksul hamalın etrafında dönen, mevsimlere odaklanan mizahi öykülerden oluşan kitap oldukça eğlenceli... Safılığı, şehir yaşamından çok doğayla bütünleşen yanları, sakarlıkları ile Marcovaldo; adeta bir şehrin anatomisidir. Kırsaldan şehre, artan işgücü talebiyle gelen, şehrin en değersiz görülen (hatta görülmeyen) işlerini üslenen, şehrin en tüccar ve yoksul mahallesinde yaşayan, şehrin kirli havasından hasta olan, kirasını ödemekte zorlanan, çok çocuklu ve çok sabırlı Marcovaldo 1960’lı yılların işçi sınıfının ve yoksul İtalyan halkının protipidir. 1960’lar dediysek, tarihsel bir yolculuğun mevsimlerine değil, günümüz mevsimlerine odaklıdır anlatımlar. “Modernleşen” şehrin ve inşa ettiği toplumun “yutmayı vaat ettiği” ama her seferin-

de yeniden ve yeniden ürettiği gettoları ve yoksulları temsil eder Marcovaldo ve Marcovaldo’nun mevsimleri...

Tavşanı sev, “kentli”yi koru!

Doğanın şehre isyanını her öyküsünde duyumsadığımız kitapta, bulaşıcı bir hastalığa ilaç üretmek adına üzerinde deneyler yapılan bir tavşanın Marcovaldo ve ailesiyle başlayıp tüm şehre yayılan macerasını anlatan *Zehirli Tavşan*, oldukça etkileyici. “Tavşan etrafında mermilerin sektiğini, bir tanesinin de kulağını delip geçtiğini duyumsadı. Anlamıştı; savaş ilanıydı bu; bir tür sağır değerbilmezlik saydığı bu durum karşısında yaşamla ilişkisini kesip atmaya karar verdi.”(4)

“İnsanlar on bir ay boyunca kenti seviyorlar, kente toz kondurmuyorlardı; gökdelenler, otomatik sigara satıcıları, panoramik perdeli sinemalar sürekli bir çekicilik kaynağı sayılıyordu. Bu duyguyu kesinlikle paylaşmayan tek kişi Marcovaldo idi; (...) Yılın belirli bir noktasında ağustos ayı başlıyordu. Birden genel duygularda bir değişiklik gözleniyordu. Kenti artık hiç kimse sevmiyordu; (...) İnsanlar bir an önce kentten gitmekten başka bir şey düşünmez oluyorlardı; trenleri dolduruyor, otoyolları tıkıyorlar, ayın 15’inde hepsi gitmiş oluyordu. Bir kişi dışında. Marcovaldo kenti terk etmeyen tek kentliydi.” *Kentte Tek Başına* kitabın en hicivli öykülerinden biri. Salgın günlerinde “Evde Kal” çağrılarını uymayan işçi ve emekçilere çok benziyor Marcovaldo... Salgın ya da sıcak, işçinin “şehri (ya da sokağı) terk etmeyen tek kentli” olmasıyla ilgili değil, bir kere daha anlıyorsunuz.

Pandemi günlerinde mutlaka Calvino okuyun. Derin toplum biliminin serin mizahıyla toplumun damarlarında gezin. Ama eğer elinizin altında yoksa, erteleyin gitsin. Marcovaldo’yu tanımak isterken “kenti (ya da sokağı) terk edemeyen kentli” Marcovaldoları tehlikeye atmayın. Onun yerine “Üretimi durdur” ve “Herkes ücretli izin” ile Marcovaldo mücadelesini büyütün! Ha bir de doğanın bir parçası olduğumuzu unutmayın ve kendisine savaş açan insan yüzünden “yaşamla ilişkisini kesip atmaya karar veren” tavşanı sevin!

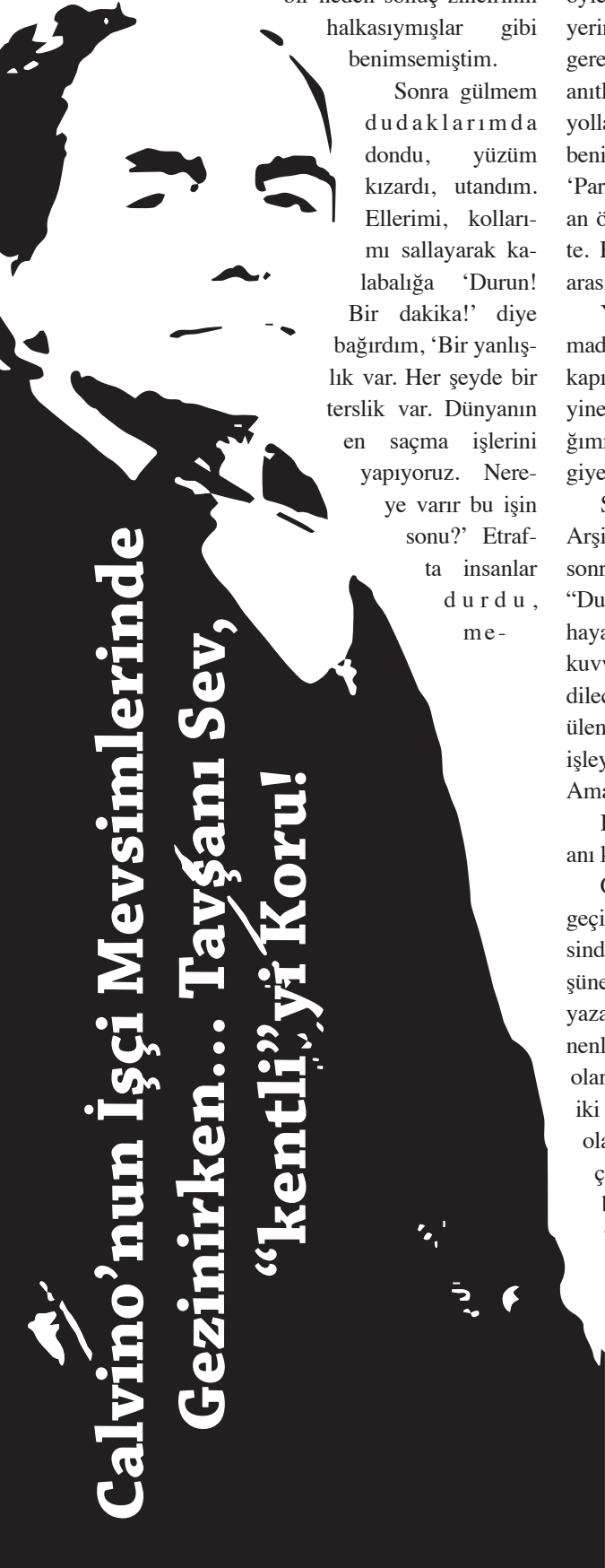
(1) *Italo Calvino, Karanlıkta Sayılar ve Diğer Hikayeler kitabında yer alan İlham Anı isimli kısa öyküsünden...*

(2) *Nazilerin desteği ile 1943’te kurulan ve Mussolini’nin başkanlık ettiği kukla faşist hükümet, 1945’te anti-faşist direnişle tarihin çöplüğüne gömüldü.*

(3) *Garibaldi Tugayları: 1943’te İtalyan Komünist Partisi önderliğinde kurulan partizan savaş birlikleri.*

(4) *Yapı Kredi Yayınları, 7. Basım, Sayfa 58*

Calvino’nun İşçi Mevsimlerinde Gezinirken... Tavşanı Sev, “kentli”yi Koru!

Koronavirüs Günlerinde Direniş ve Mücadele!

Pandemi süreci kolektif çalışmanın, her koşulda örgütlü kalmanın ve hareket etmenin gücünü bir kez daha ortaya koydu!

Aralık ayında Çin'in Wuhan kentinde görülmeye başlanan ve kısa sürede dünyanın dört bir yanına yayılan korona virüs kısa sürede yaşamı alt üst etti.

Virüsün insandan insana, temas yoluyla bulaşması ve hızı, özellikle de kronik rahatsızlığı olan ve 60 yaş üstündeki insanlardaki öldürücü etkisi, salgının kısa sürede gündemimizin ilk sırasına yerleşmesine neden oldu.

Türkiye'de salgının resmi olarak kabul edilmesi Mart'ın ilk haftalarında denk geldi. Resmi ilanın öncesinde korona virüs kaynaklı çeşitli il ve bölgelerden gelen haberler, ana akım medya ve iktidar tarafından yalanlandı ve reddedildi.

Ancak rakamlar artık inkâr edilemeyecek bir noktaya ulaştıkça, AKP-MHP bloğu açıklama yapmak zorunda kaldı. Kuşkusuz Türk sermayesinin salgın sürecine yaklaşımı, halkın sağlığından öte bu dönemin uzun süredir yapmak istediklerini yaşama geçirmek için bir fırsata çevirmek şeklinde oldu. Kitlelere "sosyal mesafe" ve "izolasyon" çağrısı yapılırken ve sokağa çıkma yasakları ilan edilirken sermaye, 20 yıldır gündeme getiremediği hak gasplarını peşi sıra gündeme getirdi.

Salgın, her toplumsal kesimden, sınıf ve tabakadan işçi ve emekçileri, beyaz yakalılarını derinden sarstı, kısa sürede yaşam biçimini değiştirdi, yoksullaştırdı.

Salgın koşullarında, sağlık, inşaat vb. pek çok sektörde emekçiler zorla ve düşük ücretlere çalıştırıldı. Bu süreç hala benzer bir karakterde devam ediyor.

Süreç, Newroz hazırlıklarının yapıldığı, işsizlik ve krizin temel gündem olduğu bir noktadan kısa sürede kitlelerin evlerine çekildiği, sokakların boşaldığı bir iklime evrildi.

Dün isyancı kitlelerin dünyanın dört bir yanındaki eylem ve direnişlerine sahne olan dünya, kısa zamanda sessizliğe gömüldü.

Toplumsal yaşamda karşımıza çıkan

bu yeni durum, kitlelerin andaki gerçekliği ve sistemin tavrı karşısında devrimci ve ilerici güçlerin ortaya koyduğu performans, olumlu ve olumsuzlukları; eksileri ve artılarıyla tarihin sayfalarına not olarak düştü-düşüyor.

Meydanların boşalması ve herkesin kendi kabuğuna çekilmesiyle birlikte bizim açımızdan da yeni bir tartışma başlamış oldu. Türk devletinin icraatları ve "Evde kal" çağrıları kitleleri yalnızlığa sürükleyen ve aralarındaki birliktelik ruhunu zedeleyen bir niteliğe sahipti. Dolayısıyla, dayanışma ve kitlelerin birbiriyle etkileşimi, paylaşımı tartışmalarımızın odak noktasını oluşturdu. Bu nedenle başta kendi tabanımız olmak üzere, geniş kitlelerle bağ kurmanın yeni yol ve yöntemleri üzerine kafa yormaya başladık. Dayanışma, bu dönemde ezilenler cephesinde temel kavram olarak öne çıktı. "Sosyal mesafe" ve izolasyona, tecride karşı dayanışmayı sürekli kılmak ve büyümek sürecin ana halkalarından biri olabilir.

Bu bakış açısıyla, kolektif bir emekle, bir dayanışma ağı için hareket geçtik. Buna paralel bir şekilde, pandemiyle birlikte, birbiriyle iletişimi kopmasa bile büyük oranda azalan tabanımızla iletişimi diri tutacak bir yaklaşım üzerine kafa yorduk. "Mücadelenin esas, sağlıklı tedbirlerinin de zorunluluk" olduğu espirisinden hareketle, kitlemizle bu yeni sürece uygun bir şekilde ilişkilenecek için harekete geçtik.

Kronik rahatsızlığı olan, 60 ve 65 yaş

üstündeki yoldaşlarımız ve dostlarımızla onları riske atmayacak bir yöntemle, kimi zaman balkondan kimi zaman kapıdan ziyaretlere başladık. Bir ay önce başlayan ve hala devam eden çalışmayla bir araya gelebildiğimiz kitlemizle süreci, gelişmeleri ve bizlerin buna karşı neler yapabileceğini konuştuk.

Dayanışmanın politik yanına ve örgütlülüğün gücüne vurgu yapan bir içerikle tabanımızla ilişkimizi diri tuttuk. Diğer yandan dayanışma ağlarıyla daha geniş kitlelerle bağ kurma ve uzunca süredir ulaşamadığımız insanlarımıza ulaşma imkanı yakaladık.

Çalışmanın ikinci ayağında, ekonomik düzlemde paylaşımın sağlanması bakımından, tutsak ve şehit ailelerimizden başlamak üzere kitlemize yeniden gitmeye başladık. Çeşitli il ve bölgelere yayılan çalışma hala devam ediyor.

Elbette bu süre içinde gündeme ve gelişmelere dair görüş ve fikirlerimizi geniş emekçi kitlelere ulaştırmak adına yeni mecralara ağırlık verdik.

Basın-yayın, gençlik, kadın ve semt alanlarının her biri kendi özgünlüğü içinde üretimlerine ve aralarındaki iletişimi sürdüreceği yol ve yöntemlere yöneldi. Sözelimi, kadınlar pandemi sürecine dair yaklaşım ve taleplerini online yaptıkları toplantılarla toparlamış oldu.

Çeşitli il ve bölgelerdeki gençlik faaliyetçileri divan toplantılarını online olarak gerçekleştirdi, sürece ve gençliğin tavrına yönelik tutumu kolektif bir

tartışmanın sonucunda açığa çıkardı. Keza benzer bir durum yayın açısından da geçerliydi. Sürecin yeni ihtiyaçları doğurduğu gerçeğinden hareketle, yeni yöntemlerle okur kitlesine ulaşmak adına adım attı. Avrupa'da kısa sürede kurulan gerek sosyal medya mecraları gerekse de doğrudan iletişim üzerinden kurulan dayanışma ağları ve dayanışma pratiklerini bu kapsamda başarılı adımlar olarak kaydetmek gerekir.

Avrupa'dan, Rojava'ya oradan Türkiye'ye; gençlik alanından kadın çalışmalarına; semt ve yayın faaliyetine kadar etkileşim, enformasyon ve sürecin ihtiyacı temelinde şekillenme adına önemli bir eforun sarf edildiğini söylemek yanlış olmayacaktır. Bu süreç hala da devam ediyor.

Bu süre içinde gündemdeki çeşitli gelişmelere de aktif bir şekilde dahil olmaya çalıştık. Tüm bu tabloya rağmen, sürece dair kolektif bir yaklaşımı açığa çıkarmada, yine benzer şekilde ortaklaşmış bir hedef doğrultusunda eşgüdüm-lü hareket etmede kuşkusuz ciddi eksiklerimiz de oldu.

Her şeye karşın, yeni sürecin özgünlüğünü anlama ve buna göre şekillenmede ve harekete geçmede; alanlar arasındaki etkileşimi sağlamada aktif, canlı bir pratik ortaya koyduğumuzu söyleyebiliriz.

Pandemi süreci kolektif çalışmanın, her koşulda örgütlü kalmanın ve hareket etmenin gücünü bir kez daha ortaya koydu!

Koronavirüs ve Emperyalistler Arası Çelişkiler

Birleşmiş Milletler, koronavirüs pandemisi sürecinde dünyanın en yoksul ülkelerinde yaşayan 700 milyon insanın açlık ve salgından kurtarılması için 90 milyar doların yeterli olduğunu ve bu miktarın da “en zengin 20 ülkesinin küresel ekonomiyi (yani tekelleri kurtarmak için-yn.) ayakta tutmak için ayırdığı 8 trilyon dolar değerindeki destek paketinin yalnızca yüzde 1’ne tekabül” ettiğini açıklarak aslında bir gerçeğe işaret etmektedir. Üreten işçi ve emekçiler olmasına rağmen, çok küçük bir azınlık yaratılan değerleri gasp etmektedir. Bir avuç emperyalist tekel bu değerlere el koymakta, işçi ve emekçileri yoksulluğa, açlığa mahkum etmektedir. Dünyadaki bir avuç tekel ellerinde tuttıkları sermayeyle her şeye hükmediyor.

Sistem krizi aştıkça varlığını da sürdürmeye devam ediyor

Her kriz sonrası ortaya üç olasılık çıkmaktadır. **Birincisi:** Krizin yönetilir bir düzeye çekilmesiyle, ortaya çıkan yıkıcı sonuçların zamana yayılarak krizden çıkılması. Bu sitemin devamını da birlikte getirdiği için, tekeller yeniden ayakları üzerine dikilerek varlıklarını devam ettiriyorlar. Böylesi dönemlerde krizin yükünü işçi sınıfı ve emekçilere yıkmaktan geri kalmayan emperyalist-kapitalist devletler, büyük bir işsizliğe ve yoksulluğa da sebep olmaktadır. Her alanda yapılan kesintiler ve hak gaspları, toplumsal yıkımların da nedeni olmaktadır.

İkincisi: Emperyalist sistem krizi yönetemeyerek aşamadığında yeni bir emperyalist savaşın çıkma ihtimali. 1. ve 2. Emperyalist Paylaşım Savaşları, her iki krizin atlatılamaması sonucu, emperyalistler krizden çıkmak ve pazarların yeniden paylaşımı için “çareyi” savaşta görmeleri üzerine yaşanmıştı. Yeni bir savaşın (3. Emperyalist Savaşın) çıkma olasılığı bugün için de vardır. Mevcut veriler yeni bir savaşın emperyalistler için gündemde olmadığını ortaya koysa da krizin evrileceği boyut, bu olasılığı devre dışı bırakmamaktadır.

Üçüncüsü: Ortaya çıkan işsizlik, yoksulluk, hak gaspları vb. yeni ayaklanmaların habercisi olarak devrimlere yol açması ya da reformlarla sürecin tamamlanması.

Dünya genelinde sınıf mücadelesi geri bir durum arz etmektedir. Bu durumun böyle olmasının nedeni sınıf örgülerinin zayıflığı, sınıfı ve genel olarak emekçi halkı örgütlemekteki yetersizliklerdir. Salgın sonrası ortaya çıkan işsizlik, yoksulluk, sağlık imkanlarına erişememe vb. birçok nedenden dolayı toplumsal hareketliliklerin gündeme gelmesi olasılıklar dahilindedir. Bu

hareketlerin önemli bir bölümünün kendiliğinden ayaklanmalar ve direnişler olması kuvvetle muhtemeldir.

Avrupa birliği emperyalist tekellerin birliği

Salgının ortaya çıkmasıyla insanların evlerine kapatılması, iş yerlerinin kapatılması, üretime ara verilmesi ile ortaya çıkan kâr oranının düşmesiyle birlikte, emperyalist hükümetler bir anda “ulusal kimliklerini” hatırlar oldular. Küresel çapta “dünyanın ortak köyü gibi” olduğunu savunan, sınırların artık önemini kalmadığını söyleyenler, birdenbire içe kapanarak, sınırları kapatarak, ulusal ekonomilerini esas alarak krizden çıkış yollarını aramaya başladılar.

Avrupa Birliği’ni “insanlığın yeni projesi” olarak propaganda eden Almanya, Fransa, Hollanda vb. ülkeler, hemen yanı başlarındaki İtalya, İspanya gibi ülkelere gözlerini kapatarak insani yardım yapmaya dahi yanaşmadılar. Bu bile her şeyin çıkarlar üzerine kurulduğunu göstermektedir. Avrupa Birliği’nin halkların değil, tekellerin bir birliği olduğu bir kez daha net olarak kendisini ortaya koydu. Krizle birlikte İtalya, İspanya, Yunanistan vb. zayıf ekonomilere sahip ülkelere parasal yardım yapılmayacağı netleşmiş durumdadır.

Özellikle İtalya’da Alman karşıtlığı giderek güçlenmiş durumdadır. Halk, “böyle si zor bir dönemde Almanya vb. ülkeler yanımızda olmayacaksa, ne zaman yanımızda olacaklar” diye tepkisini dile getiriyor. Aynı durum 2008 yılında Yunanistan’da da baş göstermiş ve halk yer yer Alman bayraklarını yakarak tepkisini dile getirmişti. Bugün ortaya çıkan durumdan ırkçı ve faşist çevreler yaralanarak güçleniyor.

Avrupa Birliği içinde pastadan en fazla payı alan ülkeler her zaman için Almanya, Fransa, Hollanda olmuştur. 2008 ve 2011’deki kriz süreçlerinde de ekonomik olarak zayıf olan Yunanistan, İtalya, İspanya AB tarafından dayatılan pek çok “tasaruf planını” uygulamış; sağıktan eğitime, emeklilik paralarının aşağı çekilmesinden, ücretlerin düşürmesine kadar pek çok alanda kısıtlamalar yaparak toplumsal bir yıkıma neden olmuşlardır.

AB’nin dayatmalarını kabul etmelerine karşın, aşırı borç yüzünden iflasın eşğine gelen bu ülkelere, Almanya’nın başını çektiği Avusturya, Hollanda ve Finlandiya vb.

ülkeler, bu dönemde mali olarak İtalya, İspanya ve Yunanistan’a yardım elini uzatmasına karşı çıkıyorlar. Ekonomik krizden çıkmak için önerilen “Avro Tahvilleri”ne, başta Almanya olmak üzere birçok ülke karşı çıkıyor. Bunun nedeni “Avro Tahvilleri”ne geçilmesi durumunda, borçlu ülkelerin tahvilleri değer kazanması, az borçlu ülkelerin tahvilleri değer kaybetmesidir. Diğer bir deyişle İtalya ve İspanya gibi ekonomisi zayıf ülkeler piyasadan daha ucuza; Almanya, Hollanda ve Fransa gibi ülkeler ise daha pahalıya kredi temin edecekler. Haftalardır “Avro Tahvilleri”ne (Eurobonds) karşı çıkanlar, aynı gerekçeyle geçici “Korona Tahvilleri” planına da karşı çıktılar.

Korona salgınına fırsata çevirmek

Bunun yerine ekonomileri zayıf ülkeleri borçlandırarak, bundan kâr elde etmeyi planlayan AB’nin motor gücü ülkeler şimdiden buna hazırlanıyorlar. Nitekim AB Komisyonu Başkanı Von Der Leyen’in “Yeni Marshall Planı” olarak adlandırdığı fonun 1.5 trilyon avro olacağını ifade etti. İspanya, İtalya, Fransa ve Kıbrıs, “AB bütçesinden oluşturulacak fondan alınacak paranın” geri ödenmesine karşı çıkarak krizin atlatılabilmesi için bu miktarın ülkelere dağıtılmasını isterken; Almanya, Hollanda ise “alınan paranın kredi olarak geri ödenmesini istiyorlar.”

Avrupa Birliği’nin geleceği tartışmalı bir sürece girmiş bulunuyor. Bu tartışma önümüzdeki dönem daha da şiddetleneceğe benziyor. Birçok çevre, Almanya gibi ülkelerin “ulusal çıkarlarında ısrar” etmesi durumunda AB’nin dağılma sürecinin hızlanacağını ileri sürmektedir.

1 Temmuz 2020 tarihinde AB dönem başkanlığını devralacak Almanya, belirleyici bir konumda bulunmaktadır. Dağılma tartışmalarının önüne geçmek için iş çevreleri, bir süre önce SPD üyesi Dışişleri Bakanı Heiko Maas ile Maliye Bakanı Olaf Scholz, üzerinden; “zor durumdaki AB ülkelerine yalnız değilsiniz” çağrısı yaptılar. Keza, 23 Nisan 2020 tarihinde yapılan AB liderleri “video konferans zirvesi” öncesi SPD üyesi eski Başbakan Gerhard Schröder ve partisinden emekli bakanlar “Avrupa İçin Dayanışma” çağrısı yaptılar.

Çağrıda: “Almanya, Avrupa’nın siyasi ve ekonomik olarak birleşmesinden inanılmaz derecede kazandı. Şimdi bu ağır krizin aşılması için üzerine düşeni yapmalı. Eğer şimdi diğer Avrupa ülkeleriyle sınırsız dayanışmayı yerine getirmesek, Avrupa’nın dağılma riski ortaya çıkar. Almanya’nın ulusal çıkarı şimdi Avrupa’dan yana olmaktadır” (Handelsblatt, 22.04.2020) diyerek tartışmayı frenlemek istedilerse de bunun ne kadar başarılı olacağı önümüzdeki aylarda belli olacak.

ABD ile Çin Arasında Yeni Krizler!

Avrupa Birliği içindeki emperyalist güç odakları arasında bu çelişkiler yaşanırken, diğer taraftan dünya emperyalist sistemi içinde baş gösteren bir diğer çelişki de Çin sosyal emperyalizmine karşı başını ABD’nin çektiği blok arasındaki çelişkidir.

Çin’de ortaya çıkan korona salgını ile birlikte, Çin ekonomisinin çökeceği ve Çin’in başta ABD olmak üzere rakip emperyalist güçlere teslim olacağı var sayıldı. ABD’de Donald Trump iş başına geldikten sonra Çin’le girdiği ekonomik savaş da pek de başarılı olmadı. Sonunda ya bazı kararları askıya aldı ya da bazı anlaşmalar yaparak Çin’le kısmen uzlaştı.

ABD, şimdilerde yeni bir hamle ile yeniden Çin’i ablukaya alarak köşeye sıkıştırmak istiyor. ABD’nin yeni argümanı ise “Çin’in koronavirüsü sakladığı”, “yeterli önlem alamadığı” gerekçesiyle virüsün dünyaya yayılmasına sebep olduğunu ileri sürerek yüklü miktarda tazminat talep etmeye hazırlanmasıdır.

ABD, bunu ilk olarak Donald Trump’ın 15 Nisan 2020 tarihinde yaptığı basın toplantısında dile getirerek “virüsün insan yapımı olduğu ve Çin’in Wuhan kentindeki bir laboratuvarın dünyaya yayıldığını” söyledi. “Bunu araştırdıklarını” dile getirdi. Bu tartışma bir anda tüm dünyaya yayılarak yeni bir boyut aldı.

Bu basın toplantısının ardından Trump’a yakın basın ve televizyon kanalları konuyu gündemlerine taşıyıp büyük bir algı yaratarak, Çin’i köşeye sıkıştırma operasyonu başlattılar. Nitekim bu tartışmaya ABD Dışişleri Bakanı Mike Pompeo de katıldı ve Fox News’a verdiği demecinde, “Bu virüsün kaynağının Wuhan olduğunu biliyoruz” deyip, Çin devletinin desteklediği Wuhan Viroloji Enstitüsü’nün hayvan pazarının birkaç kilometre yakınında bulunduğu yola çıkarak: “Çin hükümetinin, bu virüsün tam olarak nasıl yayıldığı konusunda şeffaf davranması-

na ihtiyacımız var” ifadelerini kullandı. Pompeo, “Çin hükümeti kendini temize çıkarmalı” diyerek aba altından sopa göstermeyi de ihmal etmedi.

ABD’nin başlattığı tartışmaya katılan Almanya, Çin’e karşı bir soruşturmanın açılmasını savunarak ABD’nin yanında yerini aldı. Almanya bu tartışmayı hükümete yakın Bild Gazetesi üzerinden de devam ettirdi. Bild Gazetesi, 22 Nisan 2020 tarihli nüshasında: “Pekin’in Almanya’ya 149 Milyar Euro ödemesi” gerektiğini ileri sürerek bir anlamda Merkel hükümetinin hislerine tercüman oldu. Diplomatik bir skandala yol açan bu habere hiçbir yalanma getirmeyen Almanya’nın tutumuna karşı, Çin’in Berlin Büyükelçiliği wep sitesinde yayınlanan bir mektubunda yanıt veren sözcü Tao Lili: “*Böyle hesaplar yapanlar Çin’e karşı milliyetçilik, önyargı, yabancı düşmanlığı ve düşmanlık kışkırttığı, bunun da iki ülke arasındaki geleneksel dostluğu ve ciddi gazetecilik anlayışına uymadığı*” ifadelerini kullandı. Sözcü, bir anlamda ABD’nin başlattığı kampanyaya karşı da bir cevap niteliğindeki açıklamasını da şunlara değindi: “Çin’in salgını örtbas ettiği” suçlamaları reddeden sözcü, “henüz birkaç kişi ölmüşken Dünya Sağlık Örgütü’nün bilgilendirildiğini” ve asıl “Çin’i suçlayan hükümetlerin başarısızlıklarından dikkati başka yöne çekmeye çalıştıklarını” vurguladı.

ABD ve Almanya’nın başını çektiği Çin’i ablukaya alma istemi ebetteki koronavirüs salgınına “sebeplere” değildir. Böyle göstermeleri sadece dünya da taraf bulma çabalarından ileri gelmektedir. Esas neden Çin’in önlenemeyen yükselişidir. Çin, ekonomik olarak sürekli büyüyen sosyal emperyalist bir güç olarak, gerçekleştirmek istediği “Bir kuşak yolu” (İpek yolu) projesi kapsamında gücünü Afrika’dan, Avrupa’ya oradan Asya’ya kadar genişletmek istiyor. ABD’nin ve diğer emperyalist güçlerin önlemek istediği esas olgu, yükselen Çin’in ekonomik ve politik gücünün önünü kesme hamlesidir.

Korona salgını emperyalist klikler arasındaki çelişkileri derinleştirmiş durumdadır. Bunun nasıl sonuçlara yol açacağını önümüzdeki süreçte göreceğiz. Her halükarda işçi sınıfı ve ezilen dünya halklarının zarar görmemesi için devrimci ve komünist hareketlere büyük görevler düşmektedir.

Emperyalistler arası çelişkiler önümüzdeki süreçte farklı boyutta ve her alanda yeni biçimler alarak kızışacaktır. Sınıf örgütlerinin bu çelişkilerden yararlanmaları onların sınıfı ve genel olarak emekçi kitleleri örgütlemeleriyle doğrudan bağlantılıdır.

Pandemi Döneminde Hem Mülteci Hem Çocuk İşçi Olmanın Adı: Ali El Hemdan

Korona virüs salgının Türkiye semalarında görüldüğünün açıklanmasının hemen öncesinde gündemin yakıcı sıcaklığını mülteciler oluşturuyordu. Yunanistan sınır kapısına yönlendirilen binlerce mülteci, TC devletinin kapitalist-emperyalist devletlere karşı kozu olarak kullanılırken haftalarca Yunanistan kolluk güçlerinin saldırılarına maruz kaldılar. Bu kozdan alınan sonucun tatminkarlığı ise mültecileri tekrar TC devletinin saldırganlığına açık pozisyona getirdi. Binlerce kişi farklı farklı illere dağıtıldı; gelecekte ezilenler arasındaki birliğe nifak tohumları ekmek ve hakim sınıflar arasındaki uzlaşma-rekabet hallerinde tekrar öne sürülmek üzere gündem dışılaşta.

Ta ki geçtiğimiz günlerde Adana’da yaşanan bir polis cinayetine kadar... 27 Nisan günü Adana’da 18 yaşındaki Suriyeli mülteci işçi Ali El Hemdan, 20 yaş altındakilere uygulanan sokağa çıkma yasağı sebebiyle çalıştığı tekstil atölyesinde verilen mola sırasında para cezası verilmesinden korkarak kaçarken polis tarafından öldürüldü. 20 yaşından küçük işçiler için çıkarılan geçici izin belgesinin olmadığı öğrenilen Hemdan’ın katledilişi, pandemi döneminde işçi ve mülteci olmak ne demek sorusunun en net yanıtı olarak karşımızda.

Sistemin çarkları arasında bir yok oluş...

Ali El Hemdan’ı Adana’ya getiren sebeplerden öldürülüşüne kadar bir bütün sürece göz atmak dahi korona virüsün değil sistemin öldürdüğü bir yansımasıdır. Kapitalist-emperyalist devletlerin Ortadoğu üzerindeki politikaları ve bu politikalarda bir bölge karakolu görevi gören TC devleti, bölge halkını ya savaşla ya da göç yollarında ölümle yüz yüze bırakıyor. Doğup büyüdükları toprakları, sistemin daha fazla kâr hırsıyla yarattığı rekabetin sonucu olarak yıllardır süren savaş nedeniyle bırakmak zorunda kalanların yaşama savaşı gittikleri her yerde sürüyor. Daha iyi bir yaşam için değil, yaşayabilmek için buldukları toprakları terk edenler, sistemin çarkları arasında ezilmeye devam ediyorlar. Mülteciler ya botlarda ölüm yolculuğuna ya düşük ücretlerle çalıştırılarak ateş pahasına bir hayata mahkum ediliyorlar.

Ali El Hemdan da henüz çocuk yaşta sistemin çarkları arasında yok edildi. Sırf hayatta kalabilmek için geldiği bir ülkede, güvencesiz çalışma şartlarında, yaratılan toplumsal kutuplaşmanın odağında kimliğinden dolayı ayrımcılığın en boyutlu hallerine uğrayarak ve yaşayabilmek için çalışma zorunluluğunun korona virüs ile çatışmasını yaşayarak öldürüldü.

Yapısal krizini korona virüs aracılığıyla aşmaya çalışan sistemin sömürüsünün gittikçe derinleştiği ve bu haliyle daha da derinleşeceği açıkken korona virüsün değil sistemin öldürdüğü belirlemesini çoğunlukla ifade ediyoruz. Ali El Hemdan’ın katledilişi bunun en net göstergesidir.

Korona virüs ile keskinleşen sınıf çatışması

Diğer yandan “koronavirüsün bulaşıcılığı sınıf tanımıyor” belirlemesinin altının ne kadar boş olduğu bu cinayetle bir kez daha karşımıza çıktı. Bugün biliyoruz ki “kişisel OHAL”lerimize terk edilmiş olan sağlığımız, yaşamsal ihtiyaçlarımızı karşılamak için dışarıda olma zorunluluğumuz ile karşı karşıya. Sabit bir gelire sahip olmamak, koronavirüsün hedef kitlesine girmek ile eş anlama sahip. Dışarıda olmak işçi ve emekçiler için keyfi değil, yaşamsal bir zorunluluk. Devletin “Evde Kal”, “Hayat eve sığar” gibi başlıklar üzerinden yönetmeye çalıştığı süreçte, ekonomik krizin gittikçe

derinleşmesini takiben sermayeyi kollayıp, işçi ve emekçiler üzerindeki sömürüsünü arttırması bu başlıkların kimler için geçerli olduğunu bizlere gösteriyor. Nitekim uygulanan sokağa çıkma yasaklarının haftasonu ve resmi tatil günlerinden ibaret olması, halk sağlığından ziyade üretimin devam etmesinin sermayedarlar için vazgeçilmez olması ile alakalı. Sermayeyi koruyup kollayan devlet, işçi ve emekçileri koronavirüsün açık hedefi haline getirirken şans eseri(!) korona virüsün bulaşmadığını ise kendisi katletmektedir, Ali El Hemdan’ın öldürülüşünde gördüğümüz üzere...

Bu haliyle koronavirüsün tam olarak sınıflar arası çelişkiyi derinleştirmek üzere sistem tarafından kullanıldığını söyleyebileceğimiz gibi ezilenler arasındaki birlik ve dayanışma da yok edilmeye çalışılıyor, bunu netlikle ortaya koymak gerek. Nasıl ki Ali’nin varlığını, mülteci işçi kimliği ile birlikte işçi sınıfı arasına bir nifak tohumu olarak kullanmaya çalışıyorsa devlet (şovenizm ve ücret eşitsizliği ile), yaratılan işsizler ordusuyla da aynı amaca hizmet edecek bir gelecek hazırlanmaktadır.

Yunanistan sınırında haftalarca zulme uğrayan mültecilerden polis tarafından katledilen Ali, sınıfsız ve sınırsız bir dünyanın zorunluluğunu daha açık bir şekilde ortaya koymaktadır bugün.

“Geçen 48 Yıl! Yükseklerle Çektiğimiz Kızıl Bayrağı Dalgalandırmaya Devam Edeceğiz!”

Proletarya Partisi MK SB tarafından 49. kuruluş yıl dönümünde bir açıklama yapılarak, “Partimiz işçi sınıfına ve halka verdiği sözün arkasındadır” denildi.

tkpml.com’da yer alan haberde TKP-ML MK SB, “Önder yoldaşımız İbrahim Kaypakkaya’nın ‘Şimdi biz, herkesin gözü önünde yükseklerle bir bayrak çekiyoruz’ diyerek başlattığı yürüyüşümüz, başarı ve aynı zamanda başarısızlıklarımızla, azimle ve fakat kimi yetmezliklerimizle ama ille de -ayağımıza takılan taşlara rağmen- iktidar hedefine kilitlenmiş bir şekilde sürüyor” sözleriyle açıklamasına başladı.

Açıklama, “Bunun en önemli kanıtı 24 Nisan 1972 tarihinde Türkiye proletaryasının öncü ve önder partisi olarak mütevazı bir güçle kurulan partimizin, o tarihten itibaren mücadelesinden taviz vermemesidir. Bu kanıt, soyut değil, tarihin her sayfasına yazılan mücadelemizle birlikte somuttur; tüm çelişkileri içinde barındırması ve bu çelişkilerin “ileriye”, “esas yönü” temsil etmesiyle de gayet diyalektiktir. Ve yeni bir mücadele yılına girerken de yürüyüşümüz tavizsiz bir şekilde sürmektedir.

Partimizin kuruluş tarihi aynı zamanda 24 Nisan 1915 Ermeni Soykırımı’nın yıldönümüne karşılık gelir. Bu bir tesadüf değildir. Bilinmektedir ki partimiz, İbrahim Kaypakkaya yoldaş önderliğinde kurulurken, bu topraklarda Ermeni Soykırımı başta olmak üzere, Kemalizm, Kürt Ulusal Sorunu gibi pek çok meselede, daha önce devrimci ve komünist hareket açısından tabu olan konulara yönelik MLM tezler ileri sürmüştür. Bu anlamıyla partimizin kuruluşu, Türk, Kürt uluslarından, çeşitli milliyet ve inançlardan halkımız açısından tarihsel bir dönüm noktası olmuştur” ifadelerine yer verildi.

“Burjuvazi ve temsilcilerine saraylar, halka yoksulluk ve ölüm!”

Yapılan açıklamada, Partilerinin yeni mücadele yılını, emperyalist-kapitalist sistemin dünya halklarına savaş, açlık, yoksulluk, işgaller, katliam, göç yolları vb. araçlarla saldırıları sürerken diğer yandan tüm dünya halklarının büyük ve yeni bir tehditle karşı karşıya kaldığı bir süreçte karşılandığını belirtilerek, “Bugün Covid-19 salgını, genel olarak tüm insanlığı ama esasta ve gerçekte kendi kaderine terk edilen ezilen emekçi halkları tehdit etmektedir” denildi.

Açıklamanın devamında; “bugün çelişkiler şiddetlenmiş, korku, şüphe, öfke ve kaygı kitleler içinde yer edinmiştir. Halkın çok önemli bir kesimi devletin açıklamalarına inanmamakta, aldığı tedbirlerin kendi yararına olduğunu düşünmemektedir. Dolayısıyla Türk hakim sınıfları, zaten derin bir ekonomik krizle boğuşurken salgınla ortaya serildiği gibi bir politik krizin, bir yönetememe krizinin içindedirler. Diğer yandan bu kriz hali, hakim sınıf klikleri arasında çelişkileri de keskinleştirmiş ve aralarındaki dalaş daha bir görünür olmuştur.

Ancak önemli olan tüm bu gerçekliği tahlil ettikten sonra, “Ne Yapmalı?” sorusuna vereceğimiz yanıtıdır. Partimiz bu koşullar altında yeni bir mücadele yılına girerken, mevcut koşullarda yürütülecek mücadele araçları üzerinde yoğunlaşmakta, kitlelerle “fiziki mesafe”ye rağmen kurduğu ilişkilerle, silahlı mücadeleyi bir an olsun gündeminden çıkarmayarak adımlarını ileriye doğru atmaktadır” denildi.

“Özgürlüğümüzün tek güç kaynağının mücadelenin yükseltilmesinden geçtiğinin bilincindedir”

“Partimiz işçi sınıfına ve halka verdiği sözün arkasındadır. Yükseklerle çektiğimiz kızıl bayrağı dalgalandırmaya devam etmektedir ve kurtuluşumuzun tek yolunun faşizmin yıkılmasından, özgürlüğümüzün tek güç kaynağının mücadelenin yükseltilmesinden geçtiğinin bilincindedir.

İşçi sınıfına ve halkımıza dayatılan kölece yaşam koşullarına, açlığa, yoksulluğa, sefalete, ölüme; kadınlara ve LGBTİ+lara yönelik katliamlara; doğa ve çevreye yönelik talana, ulusal ve inancaşal her türden baskıya karşı Yeni Demokratik Devrim’den başka alternatifimiz; örgütlenmek ve mücadele etmekten başka yolumuz yoktur.”

“Demokratik Halk Devrimi Yolunda Şehitlerimizin Ayak İzlerine Basarak Yürüyoruz!”

Proletarya Partisinin kuruluşunun 49. yılı Avrupa Komitesi ve Ortadoğu Parti komitesi tarafından açıklamalar ile selamlandı.

Ortadoğu Parti Komitesi tkpml.com’da yer alan açıklamada, Proletarya Partisinin 48 yıl önce enternasyonal proletaryanın bayrağını bu topraklarda göndere çektiğinde, bir avuç önder kadronun elinde yalnızca birkaç kırma ve dünyayı temellerinden sarsacak MLM dünya görüşü olduğu, Proletarya Partisinin sokak direnişlerinden, kitle hareketlerinden, baskınlardan-pusulardan, sayısız çatışmalardan geçerek yürüdüğü Demokratik Halk Devrimi yolunda hep şehitlerinin ayak izlerini takip ettiğine dikkat çekti.

Açıklamanın devamında şu sözlere yer verildi;

“Dayanışmayı büyütme ve salgının esas sorumlularından hesap sormanın zamanıdır”

“İnsanlık bugün küresel çapta etki gösteren COVID-19 denilen virüs ile mücadele etmektedir. Pandemi kapsamına alınan bu hastalıktan kaynaklı ülkelerin resmi açıklamalarına göre iki yüz bine yakın insan yaşamını yitirmiş, milyonlarca insan da hastalığa yakalanmıştır.

Bundan ötürüdür ki; insanların-insanlığın evlere hapsedildiği, sokakların daha fazla polis ve jandarma ile doldurulduğu otoriter ve baskıcı yönetimlerin oluşturulması için fırsat kollandığı, işçi sınıfı ve ezilenlerin kazanılmış haklarının gasp edilmeye çalışıldığı bugünlerde dayanışmayı büyütme ve salgının esas sorumlularından hesap sormanın zamanıdır.”

Açıklama şu sözlerle sona eriyor:

“Ortadoğu’nun her bir ülkesinde olduğu gibi Türkiye işçi sınıfı ve ezilen tüm kesimlerinde de iktidara karşı hoşnutsuzluk giderek artmaktadır.

Partimiz TKP-ML, 1. Kongresiyle ortaya koyduğu “Ortadoğululaşma” hamlesi ile Halk Savaşı stratejisinin ülkemiz topraklarında zaferi için üzerinde yol alacağımız istikameti göstermektedir. Halk Savaşı stratejisi ezilen dünya halklarına umut vermeye, gerilla savaşı düşmana korku salmaya devam ediyor.”

“Emperyalizme Ve Faşizme Karşı 49. Mücadele Yılında Partimiz TKP-ML’yi Selamlıyoruz!”

Proletarya Partisine bağlı Avrupa Komitesi bir açıklama yaparak, “Partimiz 49. mücadele yılında MLM’den aldığı ideolojik güçle emperyalizme ve faşizme karşı verdiği kavgayı ileri taşımada kararlıdır. Bu, tüm şehitlerimize verdiğimiz bir sözdür aynı zamanda” dedi.

Avrupa Komitesi, tkpml.com’da yer alan açıklamasında “24 Nisan 1972 tarihinde, temelleri komünist önder İbrahim Kaypakkaya tarafından atılan partimiz TKP-ML, 49. mücadele yılına girmiş bulunuyor. 24 Nisan 1972, Türkiye devriminin doğru bir rotaya koyulmasında tarihi bir gündür.

24 Nisan 1972, 50 yıllık pasifist, revizyonist ve orduya bel bağlayan anlayışların yerle bir edildiği, ihtilalci-devrimci çizginin yeniden yeşerdiği tarihtir.

24 Nisan 1972, Kemalist ideolojinin ipliğinin pazara çıkarıldığı, yeni Türkiye Cumhuriyeti’nin Kemalist askeri faşist diktatörlük, 1946 yılından sonra da parlamenter faşist bir devlet olduğu gerçeğinin Kaypakkaya sayesinde deşifre edildiği ve bu gerçeklik doğrultusunda atılan adımların somutlandığı tarihtir” dedi.

Açıklama; “İçinden geçtiğimiz şu günlerde örgütlülüğün önemi kendisini bir kez daha gösterdi. Örgütlü olmadan hiçbir şey başarılamaz. Örgütsüz milyonlar hiçbir şeydir, örgütlülük ise her şeyi kökünden söküp atmaya muktedir tek güçtür. Partimiz 49. mücadele yılında MLM’den aldığı ideolojik güçle emperyalizme ve faşizme karşı verdiği kavgayı ileri taşımada kararlıdır. Bu, tüm şehitlerimize verdiğimiz bir sözdür aynı zamanda” sözleriyle sona erdi.

Türkiye ve T.Kürdistanı'nda 1 Mayıs

1 Mayıs Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü, salgın bahanesiyle sokağa çıkma yasağının gölgesinde ve polis saldırısı eşliğinde geçen yasağın ilan edilmediği bölgelerden ise salgına karşı önlem alınarak eylemler gerçekleştirildi.

İstanbul

İstanbul'da 1 Mayıs eylemleri pazartesi gününden itibaren başladı. İstanbul'un çeşitli ilçelerinde ve iş yerlerinde gerçekleştirilen eylemlerle sendikalar, emek hareketleri ve devrimci-demokrat kurumlar salgın sürecinde işçi sınıfının taleplerini dile getirdiler. 1 Mayıs günü ise sokağa çıkma yasağı ve Taksim Meydanı ablukası vardı. Sabah saatlerinden itibaren Taksim'e girmek isteyen birçok sendika ve kurum temsilcisi polis saldırılarıyla gözaltına alındı. Akşam saat 21:00'da ise İstanbul halkı 1 Mayıs için mahallelerde ve balkonlarda marşlar çaldı.

Ankara

Ankara'da 1 Mayıs eylemleri de İstanbul gibi haftaya yayıldı. Sendika ve DKÖ'lerin katılımıyla alanlarda fiziksel mesafeye uyularak eylemler gerçekleştirildi. 1 Mayıs günü akşam saatlerinde ise emekçi mahallelerinde 1 Mayıs kutlandı. Tuzluca'yı da 1 Mayıs'a saldıran polis çok sayıda mahalleliyi gözaltına aldı.

Dersim

Dersim Emek ve Demokrasi Platformu, 1 Mayıs'ı Seyit Rıza Meydanı'nda kutladı. Açıklamaya HDP Dersim Milletvekili Alican Önlü, Dersim Belediye Başkanı Fatih Mehmet Maçoğlu, görevden alınan Peri Belediye Eşbaşkanı Orhan Çelebi ile sendika, siyasi parti ve kurum temsilcileri ile çok sayıda kişi katıldı.

Elif (Batman)

Emek örgütleri, 1 Mayıs için sembolik

bir kutlama gerçekleştirdi. HDP Batman İl Örgütü de, parti binası önünde düzenlediği basın açıklaması ile 1 Mayıs'ı kutladı. Açıklamaya, HDP Batman milletvekilleri Ayşe Acar Başaran, Necdet İpekyüz, Feleknaş Uca ile görevden alınan Batman Belediyesi Eşbaşkanı Songül Korkmaz ve partililer katıldı.

Sêrt (Siirt)

HDP Siirt İl Örgütü, il binalarında düzenledikleri basın açıklaması ile 1 Mayıs'ı kutladı. Açıklama yapan HDP Siirt Milletvekili Sıddık Taş, HDP belediyelerinin hedef gösterilmesine dikkat çekti. İşçilerin 1 Mayıs'ını kutlayan Taş, işçi ve emekçiler ile birlikte demokratik bir düzen için mücadele edeceklerini vurguladı.

Artvin-Hopa

Artvin Hopa'da 1 Mayıs kent meydanında kutlandı. Siyasi partiler ve demokratik kitle örgütleri fiziksel mesafeye uyararak ve maskeleri ile 1 Mayıs Birlik, Mücadele ve Dayanışma gününü virtüsel karşı kendilerini koruyarak kutladı. Hopa Belediyesi ise hoparlörlerden 1 Mayıs marşı çaldı

Denizli

Denizli'de Tüm Bel-Sen Denizli Şubesi ve Belediye-İş Denizli Şubesi'ne üye işçiler Merkezefendi Belediyesi binasının önünde 1 Mayıs'ı kutladı.

Malatya

Malatya'da Emek ve Demokrasi Güçleri, Emeksiz Üst Kavşağında bir araya gelerek 1 Mayıs'ı kutladı.

COVID-19 gölgesinde dünyada 1 Mayıs

COVID-19 pandemisinin tüm dünya üzerinde gündem olduğu günlerden geçerken 1 Mayıs İşçi ve Emekçilerin Birlik ve Dayanışma Günü'nü geride bıraktık. Salgına rağmen pek çok ülkede yapılan eylemler, ezilenlerin birlik ve mücadele ruhunu hiçbir olgunun engellemeyeceğini ortaya koydu.

ALMANYA

Nürnberg

COVID-19 virüsünden kaynaklı ilan edilen pandemi günlerinde Nürnberg'de 1 Mayıs; yasaklara, polisin baskılarına karşı 5 ayrı noktada bine yakın kitle tarafından coşkulu kutlandı. Yapılan etkinliklere ATİF, ATİK, Partizan ve Yeni Kadın da katılım sağladı. Oldukça coşkulu geçen eylemde yürüyüş düzenlendi. Kitle, polisin yaptığı provokasyonları boşa çıkararak mitingini ve yürüyüşünü bitirdi.

Augsburg

Augsburg kentinde ATİF ve MLPD tarafından 1 Mayıs eylemi gerçekleştirildi. Yaklaşık olarak 1 saat süren etkinlikte; kapitalist-emperyalist sistemin teşhiri ve ona karşı birleşik mücadelenin önemine; ortaya konan ekonomik pakette işçi sınıfının hakları güvence altına alınmadan, büyük sermayedarların çıkarlarının gözetildiğine dair mesajlar verildi.

Ulm

Korona yasağı kapsamında engellenmek istenen 1 Mayıs etkinliği komitenin çabası sonucu miting alanında sosyal mesafe ve sağlık koşulları göz önünde bulundurularak yapıldı. Miting, devrimci ve demokratik kurumların katılımı ve konuşmaları, Grup Yorum marşları ve sloganlarla son buldu. Alanda TKP-ML pankartının yanı sıra ATİK pankartı, Partizan, YDG ve Yeni Kadın flamarları da yer aldı. Eylemde ayrıca Almanya'da tutsaklığı devam eden

Müslüm Elma için dövizler taşındı. Eylem 1 Mayıs marşı ile sonlandırıldı.

Schwenningen-Villingen

Schwenningen-Villingen kentinde aralarında ATİK'in de bulunduğu kurumlar, fiziksel mesafeyi gözeterek 1 Mayıs etkinliği gerçekleştirdi.

YUNANİSTAN

Atina

Yunanistan'da sendikalar, 1 Mayıs İşçi Bayramı kutlamaları için başkentteki Sintagma meydanında toplandı. Bir araya gelen insanların aralarında korona virüs nedeniyle fiziksel mesafeyi gözettilerini gördü.

Yapılan bu eylemin dışında Atina'da işgal evlerinde Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimciler ortak eylemlerle 1 Mayıs'ı kutladılar.

AVUSTURYA

Korona virüs pandemisinin gölgesinde geçen 1 Mayıs için dünyanın birçok yerinde eylemler düzenlendi. Avusturya'da çok sayıda şehirde alana çıkılarak mücadeleyi yükseltme çağrısı yapıldı.

LÜBNAN

Lübnan'ın güneyinde koronavirüs pandemisine rağmen kitlesele 1 Mayıs gösterileri düzenlendi.

FRANSA

Strasbourg kentinde Partizan okurları kentin çeşitli noktalarına 1 Mayıs Birlik, Mücadele ve Dayanışma günü için pankartlar asıldığını bildirdiler.

KAYPAKKAYA'NIN GÖRÜŞLERİNİ TOPLUMSAL DEĞİŞİMLERE İŞLEMELER

COVID-19 pandemisinin tüm dünyada ezilenlerin yaşamlarını temelden etkilediği, sosyal alışkanlıklarda zorunlu değişimlerin yaşandığı, sınıf mücadelesinin araç ve gündemlerinde bir dizi farklılaşmanın yine zorunlu olarak karşımıza çıktığı bir zaman aralığında komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 47. yıldönümünü karşılıyoruz.

Sömürü ve zulmün ortadan kalktığı bir dünyanın inşasını en çok isteyen ve bunu yaşamsallaştırmak için en zorlu yolları kararlılıkla adımlayan Kaypakkaya yoldaşı ölümsüzlüğünün 47. yılında saygıyla anıyoruz. Onu anmanın, içinde bulunulan anın görevlerini anlamak ve buna göre konumlanabilmekle eşdeğer olduğunun altını sürekli çiziyoruz. Biliyoruz ki, "Nerede direniş ve mücadele varsa Kaypakkaya orada yaşıyor" sözü yaşamsal karşılığını böylelikle bulacak.

Sınıf savaşımına dair gerçekliğin bütünlüklü analizini yapan ve ezen-ezilen çelişkisi üzerine inşa edilen yaşamın hangi araç ve yöntemlerle nasıl yıkılacağına; eşit, özgür, sınıfsız, sömürsüz bir yaşamın nasıl yaratılacağına ilişkin çizdiği yol adımlarımızı bekliyor. Şunu belirtmekte fayda var: Kaypakkaya'nın ortaya koyduğu görüşler, zaman ve mekan sınırlamasına takılmayacak kadar evrensel olması itibarı ile güncel duruma yansıtılabilir ve pratikleşebilir.

Bu anlamda azımsanmayacak bir süredir Kaypakkaya'nın temel tez ve görüşlerinin içinde bulunduğumuz zaman diliminin ihtiyaçları ve olanakları paralelinde güncellenmesi gerekliliğini vurguluyoruz. Güncellenme meselesini salt Kaypakkaya özgülünde bir tartışmaya indirgemek elbette doğru değil. Yada toplumsal bir hareket olma iddiasına sahip devrimci özne açısından güncellenme meselesinin belirli bir zamana yada duruma sıkıştırılacak bir iş olarak algılanması da doğru değil.

Toplumun temel devrimci dinamikle-

rini analiz edebilen ve buradan beslenen, toplumsal değişimleri kavrayan ve buna göre konumlanabilen devrimci bir hareket için güncellenme süreklidir. Ancak bulunduğumuz koşullarda devrimci özneler açısından güncellenme gerekliliği henüz keşfedilmemiş bir görev olarak beklemektedir.

Hiçbir görüş toplumsallaşmadığı sürece "maddi güce" dönüşemez Kaypakkaya'nın görüşlerinin açığa çıkmasından bu yana yarım asra yakın bir zaman dilimi geride kaldı. Ve bu zaman diliminde toplum bir dizi değişim ve gelişim gösterdi. Bu eksende Kaypakkaya'nın görüşlerinin bu toplumsal değişimlerle işlenerek ilerlemesi anlamında geçen zaman diliminin gerisinde kaldığımız bir gerçek. Öyle ki, Kaypakkaya'nın görüşlerinin toplumsallaşması olgusu, geçen zaman dilimi ile birlikte ele alındığında arada bir uçurum olduğu daha rahat görülebilmektedir. Kaypakkaya'nın güncellenmesi temelinde yürütülen tartışmalar bu yönüyle bir avantajdır. Burada güncellenmeyi nasıl algıladığımız ve somutladığımız meselesi belirleyici. Bu tartışmalardan vardırılması beklenen mekanik bir sonuç ise eğer, yanı sıra ısrar ediyoruz demektir.

Güncellenme temelinde yürüttüğümüz

tartışmanın özü, Kaypakkaya'nın tezlerine rengini veren, tezlerini açığa çıkaran felsefik yaklaşımını kavramayı esas olarak kapsamaktadır. Bu noktada Kaypakkaya'nın politik devrimciliği, araştırma ve inceleme yöntemi ön plana çıkıyor. Kaypakkaya değişimin temel dinamiğini analiz ederek, somut koşulların somut tahlilinden yola çıkarak her sürecin ihtiyacını belirleyen ve bu ihtiyaca dair önüne bir eylem programı, hareket tarzı koyan yaklaşıma sahiptir.

Tezlerinin oluşumuna kadar geçen süre kopuşlarla dolu. Kısa sürede, Türk Solu'ndan MDD'ye ve oradan da son tezlerine kadar hızlı sayılabilecek bir yolculuğu var. Bunu sağlayan şey aslında tam da içinde bulunduğu siyasal ve toplumsal koşullar. Başka bir deyişle Kaypakkaya'da değişimin temel dinamiğini; toplumsal alandaki gelişmeler, işçi sınıfı ve emekçilerin sistemle arasındaki ilişkinin niteliği belirliyor.

Güncel anlamda değişim olgusunun burada düğümlendiğini görmek gerekiyor. Devrimci öznenin etrafında bir dizi şey değişirken; bu değişime odaklanamama, çözümlenememenin bir sonucu olarak adımlarımız birbirini takip edemiyor. Yapılan şeyler parçalı olmaktan kurtulamadığı için bütüncül bir hareket gelişmiyor.

Toplumsal dinamiği oluşturan kanalların mücadelesi birleştirilemiyor.

Bugün dünya COVID-19 salgını ile baş etmeye çalışıyor. Öyle ki, bütün gündemlerin üstüne salgın perde gibi çekilmiş durumda. Kısacık aralıktan baktığımızda 2019'un sonuna kadar tüm dünyada isyanlar silsilesi olduğunu göreceğiz. Dünyanın dört bir yanına yayılan isyanları konuşurken, deyim yerinde ise tüm dünya eve çekildi. Şimdi salgının ezilen milyonların hayatında yarattığı tahribata odaklanma, sistemin salgın vesilesi ile yaratmaya çalıştığı bireyselliğin önüne geçme yaklaşımına ihtiyaç var. Salgının kalıcı olmadığını, insanların hayatlarında yarattığı tahribatın kalıcı olduğunu ve bu tahribatın her geçen gün derinleşeceği günlerin bizleri beklediğini söylüyoruz. Ancak bunu söylemek tek başına yeterli değil. Salgın sonrasında karşılayacağımız yeni döneme hazırlanarak, bütüncül politikalar ekseninde bir hareket tarzı ve program oluşturmadığımızda söylediğimiz doğru şeyler anlam kazanmayacak. Çünkü hiçbir görüş toplumsallaşmadığı sürece "maddi güce" dönüşemez.

Kaypakkaya yoldaşı anarken de, çikış noktamız bütüncül politikalar ve buna bağlı olarak hareket tarzı oluşturmak olmalıdır.

Kaypakkaya'nın temel yaklaşımı, içinde bulunduğu dönemi, inceleme ve araştırma, bunu Marksist referansla yorumlama ve hızlı bir şekilde plan, program çıkarıp, harekete geçme üzerine kurulu. Kaypakkaya, elindeki MLM feneriyle toplumsal değişimleri inceleyerek, odaklanacağı yeri belirlemekte ve beklemeksizin harekete geçmekte. Bugünde ardıllarının toplumsal değişimin temel momentini yakalayıp, hızlıca analiz edip harekete geçmeye yönelmesi gerekir.